EMIL DUMEA

DIN INIMĂ ȘI SUFLET
(2014-2015)

Iași 2015

In loc de prefață

Viața este o continuă aventură, pentru cine este capabil de aventuri. După ce ai învățat să mergi pe picioarele tale și să judeci cu mintea ta, provocat de oameni și societate, poate ai curajul să gîndești liber și să te exprimi, să te comporți liber și să-ți aduci astfel aportul la construirea nu numai a propriei personalități, dar și la binele comun al semenilor cu care, împreună, faci umbră acestui pământ.

Fața ta poate să fie una dintre nenumăratele chipuri care se întâlnesc în cotidianul vieții. Prin înfățișarea pe care o ai, poți exprima ceva care să atragă curiozitatea sau chiar interesul altora; însă, la fel de bine poți să rămâi un etern anonim în platitudinea și banalitatea existenței tale.

Facebook este o rețea electronică de socializare a nenumărate persoane. Eu am luat-o ca o provocare și o invitație la a intra în ringul și piața lumii pentru a-mi aduce micul meu aport la creșterea în umanitate a mea și a semenilor mei. Nu am scris după un plan dinainte stabilit; multe din aceste reflecții sunt răspunsul la evenimente și fapte petrecute în acest arc de timp (mai 2014-iulie 2015), sau sunt simple gânduri ale mele, expresie a ceea ce am simțit, am reflectat la un anumit moment.

Nu știu ce am reușit să transmit în ceea ce am scris. Știu însă că am pus la contribuție nu numai mintea, dar mai ales

inima mea. Ce a reieșit, rămâne de văzut. Timpul este cel care cerne valoarea de nonvaloare. Poate că va rămâne ceva în sita cu care aceste rânduri vor fi cernute de eventualii cititori.
26 mai

LINCOLN CĂTRE FIUL SĂU

Am citit o scrisoare interesantă adresată de A. Lincoln profesorilor fiului lui. O recomand tuturor spre lectură si reflecţie: „Fiul meu va trebui să înveţe că nu toţi oamenii sunt sinceri şi oneşti. Dar învăţaţi-l dacă puteţi minunăţia cărţilor. Şi totuşi, daţi-i timp să se gândească la misterul etern al păsărilor cerului, al albinelor de sub soare şi al florilor de pe câmp. În şcoală, învăţaţi-l că e mult mai onorabil să eşueze decât să trişeze.

Învăţaţi-l să aibă încredere în propriile-i idei, chiar dacă ceilalţi îi spun că se înşală. Învăţaţi-l să fie amabil cu oamenii amabili şi dur cu cei duri. Încercaţi să-i daţi fiului meu tăria de a nu urma mulţimea, să nu urmeze turma. Învăţaţi-l să-i asculte pe toţi oamenii; dar învăţaţi-l de asemenea să selecteze ceea ce a auzit printr-o proiecție a adevărului şi să păstreze doar ce e bun. Învăţaţi-l, dacă puteţi, cum să râdă când e trist. Învăţaţi-l că nu e nicio ruşine în a plânge. Învăţaţi-l să fie grijuliu cu cinicii şi să fie atent la linguşitori. Învăţaţi-l să-şi "vândă" creierul celor care dau mai mult, dar niciodată să nu pună un preţ pe sufletul şi inima lui. Învăţaţi-l să-şi astupe urechile la bârfă şi să lupte când crede că aceasta este soluţia. Trataţi-l

gentil, dar nu-l protejaţi, deoarece numai testul focului face oţelul bun. Lăsaţi-l să aibă curajul de a fi nerăbdător. Lăsaţi-l să aibă curajul de a fi brav. Învăţaţi-l să aibă întotdeauna încredere sublimă în el însuşi, deoarece apoi va avea încredere în umanitate. Aceasta este o cerinţă mare, dar vedeţi totuşi ce puteţi face. Este aşa un copil de treabă, fiul meu!"

PS: Este curioasă această coincidență total neprogramată, negândită anterior a unor gânduri pe care marele părinte al americanilor le transmite fiului lui și gândurile mele pe care încep să le aștern aici.

6 iunie

O CĂLUGĂRIȚĂ DE AVANGARDĂ

Aud că sora Cristina Scuccia a câștigat *The voice of Italy*. Cred că timpul va clarifica mai multe aspecte, și anume dacă sora Cristina este cu adevărat o voce care va rămâne în constelația muzicii de calitate, sau mai mult ea dorește să desfășoare o formă de apostolat care, prin muzică, să-i conducă pe oameni spre Dumnezeu. Eu, personal, cred că mai mult acesta este scopul ei (ascultați cuvintele cântecului și conținutul mesajului) și o admir necondiționat pentru acest lucru (a terminat concursul rugându-se Tatăl nostru împreună cu publicul. Deși, nimeni nu poate nega talentul ei muzical ca și personalitatea ei, dezinvoltura și sinceritatea ei. Și ce putem să facem decât so o lăudăm și să-i mulțumim lui Dumnezeu că ne

dăruiește astfel de oameni?! Ceea ce face ea reprezintă una din nenumăratele forme prin care oamenii pot să promoveze arta, frumosul, valorile adevărate și prin ele să deschidă noi drumuri de acces spre Cel pe care cerul și pământul nu-l pot cuprinde și a cărui măreție și frumusețe abia dacă o întrevedem. Greșesc cumva prin ceea ce afirm
24 iunie

SUNTEM

Suntem produsul a ceea ce am primit, a ceea ce decantăm, a ceea ce iubim, a ceea ce trădăm, a ceea ce visăm şi a ceea ce ţinem in mâini.

Suntem diferiţi de cum ne vedem noi şi diferiţi in acelasi timp de cum ne văd alţii.

Suntem intr-o continuă mişcare şi devenire. Lăsăm urmele paşilor noştri pe nisipul pe care mergem, iar prima ploaie sau vânt mai puternic le va şterge.

Suntem altceva decât indică bunurile ce le avem si nicidecum maşina sau casa noastră nu ne indică statutul nostru. Ele sunt simple obiecte in care noi stăm sau cu care ne mişcam. Mai mult decât anumite cantitaţi din elementele tabelului lui Mendeleev, suntem ceea ce inima noastră simte si gândurile noastre conţin.

Suntem mai ales ceea ce străluceşte in ochii noştri si exprimă trăsăturile feţei noastre, dincolo de orice fard si cosmetizare.

Suntem in cuvintele noastre, in gesturile noastre, in imbrăţişările noastre, sau in respingerile si solitudinea noastră. Suntem in lacrimile noastre, fie de bucurie sau poate mai adesea de durere.

Suntem in visele copilăriei noastre, sau in cele ale adolescenţei, in frământările creatoare ale maturităţii, in fructele mature ale toamnei vieţii, sau în zăpada care se aşterne peste mormântul nostru.

Suntem in gândurile celor care eventual ne pomenesc dupa moarte şi în floarea pe care o vor pune pe mormântul nostru.

Suntem în cei care ne vor purta numele. Suntem un nume scris în inima lui Dumnezeu şi la asta am impresia că ne gândim foarte puţin, deşi acest fapt este cel mai important fiindca ne plasează în veşnicie.

Dar în scurta şi efemera noastră existenţă, veşnicia este cea care ne preocupă cel mai puţin; atât de puţin, încât nici nu o percepem.

Suntem nişte mici mari inconştienţi pe un drum pe care il cunoaştem prea puţin şi nu ne prea intereseaza nici de unde vine, nici incotro merge, deşi mergem pe el. Suntem nişte mici Sisifi care purtăm pe umeri poveri inutile, lanţuri la picioare şi lacăte pe inimi.

Suntem nişte comozi care am inventat tot felul de telecomenzi care deschid si inchid aparate, dar nicio inimă. Suntem nişte nesătui care am umplut nenumărate

supermarketuri şi prin ele frigidere tot mai mari, ca nişte hirciogi.
Suntem nişte oameni, bărbati şi femei, care cheltuim enorm pentru o nuntă, două sau mai multe si pentru unul, doua sau mai multe procese de divorţ.

Suntem nişte credincioşi curioşi care plătim acatiste pentru decedaţi, aniversăm n ani de la moartea cuiva, in loc să sărbătorim fiecare zi a existenţei noastre alături de cineva drag. Suntem nişte consumişti care muncim din greu pentru a câştiga bani mulţi şi a cheltui mult mai mult decât este necesar unei vieţi oneste.

Suntem nişte oameni care de multe ori ţinem o capră de coarne si spunem în acelaşi timp că este ciută.

Suntem atit de narcisişti incât ne privim o oră sau mai mult in oglindă, pe noi inşine, ne ingrijim de esteticul propriu şi nu mai avem timp să admirăm frumuseţile naturii si feţele celor pe lingă care trecem zilnic.

Suntem nişte tele sau computerdependenţi care stăm ore in şir în faţa unui ecran, monitor si mult mai puţin in faţa persoanei iubite, dacă eventual există o astfel de persoană pentru noi.

Suntem nişte persoane atât de dependente de acele ceasornicului incât aproape am uitat ca ele indică doar nişte farime de timp dintr-o veşnicie care ne aşteaptă. Suntem un fir de nisip pierdut in infinitatea unui pământ care

nu este decât un corp ceresc dintr-un univers ale cărui margini sunt necunoscute.

Suntem vorbitori ai mai multor limbi, dar nu ştim ce limbă vorbeşte Dumnezeu, sau poate Dumnezeu doar cânta, zimbeşte, iubeşte, luminează, naşte şi cheamă viaţa inapoi la El, in tăcere, dincolo de cuvintele şi vocabularul limbilor noastre.

Suntem în inima cuiva care ne iubeşte sau a cuiva care ne urăste, sau suntem anulaţi de ignorarea multora. Suntem in cv-urile noastre bogate, importante, dar de care nu au nevoie angajatorii forţelor de munca si ramânem şomeri, din ce in ce mai mulţi.

Suntem cei mai importanţi in faţa legii şi cei mai dispreţuiţi de legi şi de cei ce le fac.

Suntem creştini care in marea lor majoritate nu au citit Biblia.

Suntem din ce in ce mai mulţi absolvenţi de studii universitare care ne exprimam intr-o limbă romană mai deficitară decit a mamei mele care absolvise doar patru clase elementare.

Suntem ... important este că suntem; mult mai rău este atunci când nu mai putem spune că suntem. Personal, imi este străin cuvântul nirvana.

26 iunie

Ascult acum in direct festivitatea de absolvire a studiilor la Univ. de Medicină şi Farmacie, Gr. T. Popa, din Iaşi. Reprezentantul absolvenţilor de limba engleză a declarat in discursul său: MEDICINE IS LOVE, LOVE OF HUMANITY! Impresionant! Deci, pe jumătate, medicina este creștină, evanghelică, întrucât esența creștinismului constă în iubirea lui Dumnezeu și a omului, creatura Lui predilectă.

8 iulie

REGULI DE VIAȚĂ

Le-am intâlnit undeva şi cu mici modificări, mi le asum.

1. Purifică-ţi gândurile, aşa cum iţi cureţi camera de orice praf sau mizerie.
2. Asumă-ţi 100% responsabilitatea pentru propria ta viaţă. Nu există destin sau fatalitate, chiar dacă alţii te pot influenţa in bine sau in rău.
3. Renunţă la tot ce e toxic în viaţa ta - gânduri, idei, prietenii, obiceiuri, oameni, etc. Nu-ţi pierde timpul in critici sau lamentări sterile.
4. Fii bun cu tine însuţi ca să poţi fi bun şi cu cei din jur. Nu uita că pentru a-i inţelege pe oameni, trebuie să-i iubeşti.

5. Apreciază fiecare experienţă şi fiecare persoană care vine în viaţa ta, bună sau rea şi incearcă să culegi de la toţi ceea ce este bun si folositor.
6. Construieşte-ti viaţa nu pe baza a ce ai trăit în trecut, ci pe baza a ceea ce vrei să trăieşti în viitor, dar nu ignora trecutul si lecţiile lui.
7. Foloseşte-ţi imaginaţia şi îndrăzneşte să visezi. Trăieşte-ţi viaţa ca şi cum nu ar exista limite.
8. Petrece mai mult timp în natură si printre oameni si mai puţin in faţa televizorului, calculatorului si telefonului smart.
9. Fii autentic. Fii vulnerabil. Ai încredere în tine. Trăieşte-ţi viaţa după propriile tale reguli, dar nu-i ignora pe cei din jur si regulile lor, căci şi ei, ca şi tine, urmăresc, in fond, acelaşi lucru: să fie fericiţi.
10. Eliberează-te de orice frica şi permite-i iubirii să-i ia locul, iar dacă crezi că Dumnezeu este Iubire, permite-i să te cucerească.

10 iulie

De când este lumea lume, au fost oameni care au vorbit și au scris despre sfârșitul lumii și despre evenimentele mari și grave care se vor întâmpla pe pământ. Până acum, niciunul nu s-a dovedit a fi suficient de convingător și toți au marja lor de eroare mult mai mare decât cei care ne comunică timpul probabil. În seara aceasta, însă, am aflat când va fi sfirşitul

lumii: Când pe potecile dintre casele noastre vor creşte ierburi si bălării. Atenție tuturor: Uitați-vă bine ce se află pe spațiile dintre casele voastre, dar mai ales dintre inimile voastre.

15 iulie

CHIPURI DIN MEMORIE

Citind urările de aici, deşi preferabil este contactul si relaţia vie, nu cea cibernetică, mi-am zis că este bine, totusi, să exprim ceva din prea plinul inimii cu care am inceput această zi:

Astăzi, mă gândesc la atâţia oameni cărora le datorez atât de mult... Chipurile lor sunt inscrise in inima si memoria mea şi ştiu că fără ei, eu nu aş fi existat; cu ei sunt mai fericit. Datorită lor sper să fi purtat in sufletul altora puţină lumină si căldură. Datorită lor mi-au crescut aripile si am putut să zbor mai departe de cuib. Datorită lor, am visat şi continui să visez o lume mai bună şi mai dreaptă. Unii dintre ei m-au făcut să plâng sau să sufăr in tăcere in inima mea, dar şi lor le mulţumesc, căci aşa m-au ajutat să-mi mai purific gândurile si inima mea şi să devin mai puternic. Astăzi mă gândesc că, de fapt, important nu sunt eu, ci ceea ce am reuşit să fac şi drumul bun pe care am reuşit să merg. Orice am implinit reprezintă o ocazie de retrospectivă in propria viaţa, un moment de bilanţ şi de mulţumire, dar şi de angajament de a merge mai departe.

Vă multumesc din inimă tuturor care mă purtaţi măcar pentru o clipă in inima si gândul vostru! Şi cred că impreună vom reuşi să facem ca vieţile noastre să fie mai senine. Şi să nu uităm că deasupra noastră este un cer plin cu stele, iar in fiecare dintre ele ne surâde Dumnezeu.

18 iulie

LAICISMUL

Vă propun ceva interesant spre reflecţie. Ce ziceţi de această idee despre laicism si despre religie: O notă de bază a societății europene actuale o reprezintă secularizarea, laicizarea ei, coborârea din transcendent în imanent, din sacru în profan, din spiritual în material, din spirit în materie. Este necesară, așadar, o definire cât mai bună a ceea ce este secularizarea sau laicismul acestei societăți. O primă definiție, succintă, ar fi aceea că laicismul înseamnă o autonomie a lui în raport cu religia. Iar in raport cu laicismul, dacă am putea să ne folosim de o asemănare, religia nu ar reprezenta în societatea actuală nici motorul care o mișcă și nici șoferul care conduce mașina, adică societatea. Rămânând tot în sfera alegoriei și a asemănării, religia ar reprezenta doar o înregistrare pe o bandă de magnetofon imaginar care umple orele libere, goale ale ascultătorilor.

21 iulie

Am o intrebare: Dacă in lista mea sunt persoane de credinţă protestantă sau de altă confesiune creştină, aş dori un răspuns la intrebarea: Conform invătăturii oficiale a bisericii din care faceţi parte, se pot mântui toţi oamenii? Dacă da, cum? Dacă nu, de ce? Mulţumesc frumos pentru eventualul răspuns!

5 septembrie

PREFERINȚE LITERARE

Se ştie că mulţi dintre noi, mai ales in anii de liceu, am devorat literatura. Aşa mi s-a intâmplat si mie. Alături de ceea ce trebuia sa studiez ca şi cursuri sau bibliografie in domeniul in care mă pregăteam, m-au atras marii clasici ai literaturii universale. Mi-a plăcut mult Shakespeare si am citit tot ce era tradus in limba româna din operele lui. Apoi, am citit din operele lui Dante, Dickens, Mark Twain, Emily Bronte, Thomas Mann, Goethe, Alexandre Dumas, Balzac, Hemingway,Tolstoi, Cehov, Dostoievski, Sadoveanu, Slavici, Cosbuc, Eliade, Tagore, Claudel, clasici ai literaturii latine si greceşti antice, si mulţi alţii. Nu cred ca este o carte anume care m-a marcat. Una, religioasa, sigur: Biblia; şi o alta: Imitaţiunea lui Cristos. Literatura laică, insă, mi-a deschis un larg orizont asupra spiritului uman in multiplele lui forme de manifestare si m-a ajutat sa-mi imbogăţesc si să-mi perfecţionez stilul de exprimare. Privesc cu nostalgie spre acei ani ai adolescenţei in

care mintea mea era avida de cunoaştere a universului redat in literele carţilor de literatura. Mă simţeam incorsetat de barierele, de limitările impuse de regimul si ideologia comunista. Accesul la literatură era şi o formă de eliberare, de evadare din lagărul in care eram constrins să trăiesc. Doream spaţii libere, o lume liberă, iar de la universul literar, mintea si voinţa mea se regăseau apoi, ca o formă de protest fată de limitarea libertaţiii si a drepturilor mele fundamentale, in personaje precum John Kennedy si Mahatma Gandhi, sau Martin Luther King. Doream sa fiu liber si sa contribui la formarea unei lumi libere. Aşa s-a concretizat mersul meu de la universul literar universal spre modele de viaţă și acțiune, iar ministerul meu sacerdotal l-am vazut ca o cale de a aduce cult lui Dumnezeu dar şi de a contribui la promovarea binelui integral al omului, la emanciparea, eliberarea lui de sub ideologia comunistă si, in general, de sub orice formă de dominare a lui. Omul a fost creat liber şi liber trebuie să trăiască şi să se intoarcă apoi la Creatorul lui.

8 septembrie 2014

SFÂNTA MARIA

Sunt multe persoane care se numesc Maria. Tuturor le doresc ca Fecioara Maria, a carei zi de nastere o sarbatorim astazi, sa le mijlocească de la Fiul ei, Cristos, Mintuitorul Nostru, harul credintei in Dumnezeu si in triumful binelui;

harul sperantei intr-o viata mai buna, dar mai ales harul iubirii lui Dumnezeu si a semenilor. Maria de sus sa-si indrepte privirea spre toate Mariile de aici, de jos!

15 septembrie

REFLECȚIE

Dacă nu poți fi pana care scrie propria fericire, fii măcar radiera care șterge tristețea din ființa ta! Am întâlnit această reflecție pe pagina lui Iuliana Hazi și îmi place să o ofer și altora.

21 septembrie

SOARE, SPIRIT ȘI MATERIE

La casa mea, mi-am montat la intrare o ușă blindată, după modelul blindatelor de război, care nu a murit în mine. Câteodata, acesta este un coșmar sau un vis neplăcut. Mi-am pus și draperii la ferestrele armate pe dinafară, iar lumina soarelui este filtrată de perdele din mătase cu imprimeuri dense, chiar opace. In colivia mea de maximă siguranță nu lipsește nimic din tehnica de vârf și din confortul ce mi-l permit din plin.

A bătut cineva la ușa mea blindată. M-am uitat prin vizor, precaut și am văzut un chip necunoscut. L-am întrebat: Cum te numești și ce dorești? Mi-a răspuns cu numele meu. I-am replicat: Nu-i posibil să te numești așa, căci acesta este

numele meu. Da, mi-a precizat necunoscutul: Este numele tău, căci tu sunt eu, spiritul tău, pe care încet, încet m-ai izgonit afară, sub cerul liber. Acolo, sub cerul liber, mi-am întins mâinile spre ceruri, implorând ajutor de sus, ca să pot intra din nou în trupul tău care este și al meu. Eu sunt spiritul tău care imploră lumina de sus pentru trupul nostru. Priveam mirat, uimit prin vizorul ușii mele blindate și am văzut cum mă implora să-i deschid, cu mâinile ridicate, pline de lumină. Ce a urmat, este încă în derulare.

24 septembrie

REFLECȚIE DE DIMINEAȚĂ

Aerul acesta racoros de toamnă, cu vântul care suflă prin copaci îmi spune ca vara a trecut și mă îndrept din toamnă spre iarnă. În mersul meu prin timp, observațiile legate de anotimpuri îmi spun că și eu mă scurg spre veșnicie. Anotimpurile se vor întoarce, dar nu se știe de câte ori ochii mei le vor mai vedea; însă știu sigur că mă îndrept spre veșnicie, unde voi fi eliberat de ciclicitatea aceasta, iar ochii mei vor privi o veșnică primăvară (Îmi imaginez paradisul ca un câmp fără sfârșit în luna mai, plin cu floricele delicate de primăvară, mai ales cu maci roșii). În fond, anotimpurile, ca și câmpurile înflorite nu sunt decât o simplă alegorie a Celui Veșnic și Frumos. Privesc frumusețile acestei lumi și ciclicitatea care marchează existența și înțeleg că ele nu sunt

altceva decât o palidă reflectare a chipului Celui Veşnic şi Frumos. Poate fi şi acesta un nume dat lui Dumnezeu, din care universul şi mai ales omul, nu sunt decât o fărâmă. In om este Chipul lui Dumnezeu, iar cerurile proclamă, atestă lucrarea mâinilor sale.

26 septembrie

ÎNTÂLNIRI DE GRADUL 0, EXISTĂ?

Personal, am avut norocul de a întâlni oameni care sunt importanţi şi au rămas şi pentru mine importanţi, contribuind la îmbunătăţirea gândirii şi comportamentului meu. Dau două exemple de sfinţi contemporani: Ioan Paul al II-lea şi Maica Tereza de Calcutta. Prin ei, mi-a vorbit Duhul lui Dumnezeu despre simplitate, profunzime, căutarea valorilor spiritului, dăruire, rugăciune, încredere totală în Dumnezeu, iubirea necondiţionată a semenilor.

Gândindu-mă la lumea în care trăiesc, mă întreb: în rugăciune şi în tot ceea ce înseamnă practicile noastre religioase, noi l-am întâlnit cu adevărat pe Dumnezeu, pe El care este infinit în toate calităţile sale? Mă tem că nu prea, căci dacă l-am fi întâlnit, acea întâlnire ne-ar fi marcat fundamental viaţa, ar fi reprezentat mult mai mult decât cea mai puternică iubire la prima vedere, cel mai radical moment al vieţii noatre. Din acel moment, l-am fi iubit pe El cu toate puterile fiinţei noastre şi pe semenii noştri ca pe noi înşine, căci El, care este

IUBIRE, ne-ar fi contaminat cu iubirea sa. Mă tem că rugăciunea și toate practicile noastre religioase sunt mai mult un fel de moștenire pe care ne-au învățat-o și transmis-o alții, pe care am deprins-o așa, din mers, și care nu a schimbat și nu schimbă sărmana noastră existență cotidiană. Cine s-a întâlnit personal cu Dumnezeu Persoană, sau cine L-a întâlnit în vreun om important, iar în urma acelei întâlniri, viața lui să se schimbe fundamental în mai bine?

27 septembrie

DE LA GENOVA LA ROMA PE JOS

In pelerinaj de la Genova spre Roma: 2 august, Vernazza, dimineața.

Jos, în acest sătuc (Vernazza) lumea este în forfotă. Sunt mulți străini, în costumație specifică pentru baie și plajă; sunt și mașini care aduc la baruri cele necesare. Atmosfera este tipică unei localități maritime, turistice. Lumea se simte bine într-un cadru pitoresc local și în care cred că și turiștii se simt destul de bine. Parcă îmi pare rău că în curând voi părăsi zona de coastă a regiunii Liguria. Am ajuns din nou la mare, în cealaltă parte a bisericii și am descoperit intrarea în biserica parohială. Este deschisă și foarte frumoasă. Intru pentru o scurtă rugăciune, iar apoi, cu o strângere de inimă, ies pentru a-mi relua drumul. Urc în grabă spre biserica Sf. Bernardin și

transpir serios pentru prima dată în ziua de astăzi. Nu stau mult nici aici și mă hotărăsc să plec mai departe.

Mă uit din nou spre mare și simt cum glasul ei parcă îmi spune să nu o părăsesc. O privesc cu un început de nostalgie aproape dureroasă. Stiu că de aici înainte, drumul meu se va îndepărta de ea. Pe cât de dificilă mi-a fost șoseaua, pe atât de plăcută, încântătoare, captivantă mi-a fost marea cu imensitatea ei albastră, cu pescărușii și strigătele lor apropiindu-se de țărm, oprindu-se pe stânci sau reluându-și zborul. Marea cu valurile ei mai liniștite sau mai agitate, ce se pierdeau în larg sau se loveau de stăncile de pe țărm, frângându-se în stropi nenumărați, căzând apoi, obosiți parcă de atâta zbucium, în apa din care s-au ridicat. Privesc acum țărmul, stâncile spălate de valuri, aceleași stânci care cine știe de câte mii de milenii pun stavilă acestor ape imense, mereu neliniștite.

Zgomotul surd, profund al valurilor care se sparg de ele sunt, de fapt, neliniștea, imensitatea dorințelor, viselor, bucuriilor și lacrimilor, iluziilor și împlinirilor mele, lovindu-se toate de carapacea trupului meu limitat, atât de limitat, dureros de mic, neputincios, ducând însă cu el infinitul acestei mări albastre. Marea din mine este Dumnezeu, iar țărmul sunt eu. Nu mă pot depărta de mare. Oricât aș încerca să devin doar rațional, adică ateu, știu că voi rămâne un credincios, căci Dumnezeul din mine nu poate muri. Căci nimeni nu va stinge focul din inima mea, nimic nu va putea opri neliniștile,

dorurile, visele mele, dorința de fericire, dorința meu după iubire, o iubire pe care nu am trăit-o niciodată din plin. Nimic și nimeni nu va putea scoate din mine bucuria cântecului de dragoste, de dor, de jale sau imnul victoriei. Nimic și nimeni nu va putea scoate din mine fericirea ce o simt când privesc chipul nevinovat al unui copil sau frumusețea gingașă a unei flori. Nimeni și nimic nu va putea scoate din mine încântarea ce mă cuprinde când privesc înălțimile munților, răsăritul sau apusul soarelui. Nimeni și nimic nu-mi va putea lua liniștea ce o simt în rugăciunea tăcută, simplă ca aceea a mamei mele, seara în fața icoanei, înainte de culcare. Marea, cu imensitatea și zbuciumul ei o voi duce mereu cu mine. Chiar dacă acum, cu durere mă voi despărți de ea, ea va fi, misterios, mereu prezentă.

O privesc din nou și vraja ei mă poartă departe, departe, la orizont. Acolo îmi fug privirile, plutind peste apele ei cu unduiri ușoare. In ele se scaldă razele soarelui și îi umplu suprafața de sclipiri continui care se frâng, apar și dispar într-un joc care pare o magie. Or fi sirene în această mare? Or fi voci ale spiritelor marine? Inchipuirile oamenilor au creat sirene. Eu nu creez nimic, ci doar mă las în voia acestor imensități albastre, sărutate de razele soarelui de sus. Marea aceasta a prins viață în mine; ea nu este doar o apă, ci o simt ca o parte a ființei mele. Este energia din mine, și de undeva din adâncuri va alimenta mereu scoarța acestui trup, purificându-l, regenerându-l, răcorindu-l, menținându-l în viață. Nu

întâmplător, 70 % din organismul uman înseamnă apă. Pornesc din nou la drum...

Frumusețea naturii reprezintă un punct stabil și puternic în lupta noastră cu cel rău și cu urâtul sub multiplele lui forme. Câte frumuseți naturale are această țară și orice țară din lume! Cât de frumos este albastrul cerului, cât de măreț este soarele, cât de liniștită este luna, cât de misterioase sunt stelele! Când am simțit forța enormă a naturii descătușate în tunete, fulgere și trăsnete? Ele ne înspăimântă, dar în același timp ne vorbesc despre puterea universului. Frumusețea, măreția, solemnitatea crestelor munților, unduirea armonioasă a dealurilor, arborii cu ramurile lor bogate în frunze, toate acestea și multe altele formează acel paradis terestru în care noi am fost puși de Creator ca să ne bucurăm de el. Aici este locul nostru temporar, iar frumusețea acestui rai terestru ne face să dorim mai mult, în spirit, frumusețea necreată. Atât de mare este frumusețea acestei lumi încât nu încape în inima noastră și din acest motiv ne face să dorim ceva mai mult, care transcende limitele ființei noastre. Aș putea spune: cu cât cunoaștem și admirăm mai mult frumusețile naturii, cu atât ne vom înălța mai sus, cu atât vom fi mai aproape de Dumnezeu.

Măsura cufundării noastre în frumusețea lumii create este direct proporțională cu aspirația spre frumusețea necreată. La fel cum măsura avansării noastre pe drumul spre adevăr este direct proporțională cu imersia în Cel care este Adevărul. Iar această frumusețe și acest adevăr care cuprind progresiv, mereu

mai mult ființa noastră întreagă ne poartă spre Binele absolut. Dacă Faust a lui Goethe a fost dispus în pactul său cu diavolul să-i ofere acestuia sufletul său în schimbul cunoașterii, eu sunt dispus în aceste momente de comuniune cu natura să fac un pact cu Dumnezeu, oferindu-i Lui sufletul meu în schimbul frumuseților naturii și al frumuseții umane, căci știu că acestea reprezintă calea care mă conduce la El, pentru că, pur și simplu, în ele se oglindește chipul său și se manifestă puterea și măreția lui, care nu distrug ființa umană, ci o înalță spre El.

4 octombrie

PE URMELE SF. FRANCISC-PIEVE DE SADDI

21 august, seara am ajuns la Pieve de Saddi. Drumul de astăzi a continuat după Il Sasso, lăsând apoi la câțiva km drumul principal, spre dreapta, în direcția Collevecchio, Candeggio, Campanile și acum Pieve de Saddi. In bună parte, am tot urcat și am transpirat din plin de mai multe ori. A durat mult până să ajung aici, deși am mers fără întrerupere și destul de repede. Spre final, s-a terminat asfaltul și am continuat pe o porțiune pietruită. Aveam impresia că nu mai ajung. Aici este de văzut un important monument al creștinismului antic. In timpul persecuțiilor lui Dioclețian, un legionar roman Crescentin a fost decapitat și înmormântat exact în locul unde s-a ridicat această biserică, care are un turn cu două clopote ce se văd foarte bine.

Soldatul roman creștin decapitat pentru credința sa a fost înmormântat pe această colină unde exista în secolul al V-

lea un templu roman care păstra osemintele martirului. In interiorul bisericii cu trei navate este un basorelief din secolul VIII, care îl reprezintă pe acest martir ucigând dragonul. Un dragon care îi teroriza pe locuitorii cetății Citta di Castello. In prezent, în muzeul diecezan din oraș se păstrează o coastă a acestui dragon; poate mai mult este un dinte de mamut.

Biserica este deschisă de primăvara de la 1 mai până la 30 august în fiecare zi, de la ora 15 la 19. Eu am avut nenorocul de a ajunge după această oră. Toate ușile aici sunt încuiate. Lângă biserică este un ostello, un han pentru pelerini, cu un clopot mic afară, prins de perete. Am sunat insistent, dar nu a răspuns nimeni, pentru că acum nu-i țipenie de om. Deasupra ușii este scris ostello donativo parrocchiale. Ostello are și o pagină de facebook, la adresa Pievedesaddi. Are și un site propriu în internet. Sunt și numerele de contact telefonic ale lui Federico și Alessia. Mă uit la ferestrele mici care au și niște vase cu flori, mușcate și levănțică. Văd alături și o construcție nouă, o casă frumoasă de curând terminată. In fața bisericii sunt alte corpuri de clădire în ruină, cu avertismentul că sunt pe punctul de a se supra. Mai încolo este o șură care adăpostește baloții de iarbă culeasă de pe câmpurile din împrejurimi. Lângă intrarea în biserică este o fîntână și o bancă din lemn masiv pe care mă așez și-mi odihnesc oasele după drumul de astăzi, lung și obositor. In dreapta bisericii se află o livadă cu măslini frumoși. Este și un smochin plin cu smochine; ce păcat că sunt încă verzi!

Imi pare tare rău că nu pot vizita această biserică, căci am ajuns prea târziu. Stau întins pe banca asta masivă din lemn, lipită de zidul bisericii, iar privirea îmi zboară spre înălțimea zidurilor și a turnului care în acestă seară frumoasă parcă se unește cu cerul. Mă ridic apoi în capul oaselor și privesc în fața mea soarele care apune. Colinele înverzite sunt acoperite de iarbă sau copaci. In dreapta mea soarele coboară după colinele pe vârful cărora sunt chiparoși sau alți copaci. In stânga bisericii, privirea merge departe spre o mare de verde, pe colinele Apeninilor, unde pâlcurile de copaci alternează cu pajiștile.

Ceea ce te domină aici este verdele care acoperă totul, într-o liniște desăvârșită. Orașul cu tumultul lui este departe, iar aici ai senzația de a fi într-o altă lume, a liniștii universale. Cred că în casele la ferestrele cărora sclipesc limini, oamenii mănânca cina și se pregătesc de culcare. Lângă mine, mă surprinde din nou frontispiciul bisericii și constat că este ancorat, întărit cu niște bare metalice groase. Am depus atâta efort ca să ajung până aici, și acum stau neputincios în fața ușii încuiate. Parcă îmi vine să forțez ușa, dar știu că este zadarnic.

In dreapta mea, soarele a coborât după un nor mare iar acum coboară și după colină. In apropiere este câmpia care a fost cosită de iarba care acum zace depozitată în baloții din care se vor sătura gurile animalelor. Aud în surdină clopotele de la gâtul unor animale; or fi vaci? posibil. Sunt obosit, o oboseală

care se scurge în lespezile de lemn ale acestei bănci. Inserarea de aici coboară în mine cu liniștea care cuprinde totul.

Mă gândesc că și ochii lui Francisc s-au odihnit pe vârfurile acestor munți. Cu siguranță că și el a admirat apusul de soare, ca și luna care se ridică liniștită, tăcută pe bolta înstelată. A admirat totul, și această admirație a naturii i-a pătruns ființa și l-a făcut un sfânt atât de iubit. Calc și eu pe urmele lui și mă consider nedemn să calc pe ele. Nu cred ca pășesc pe urmele sfințeniei lui, dar măcar calc pe pământul pe care el a călcat. Si ochii mei, ca și ochii lui se bucură de aceleași frumuseți. Si ochii mei s-au scăldat în lumina soarelui în care s-au scăldat ochii lui. Ca și inima lui, și a mea a tresărit și tresare de bucurie, încântată, vrăjită aproape de aceste frumuseți. Sunt un călător încântat de natura aceasta și chiar dacă picioarele mă dor, chiar dacă simt oboseala, febra în mușchi și în tot corpul, inima îmi este plină de speranța pe care mi-o transmite acest verde, speranță că viața va continua. Dacă omul va respecta această natură, dacă se va lăsa încântat de ea, va fi salvat. Cât timp mai există verde pe colinele apeninilor, viața va continua să existe. Si cu siguranță se vor găsi alți Francisc care să cânte aceste frumuseți, întâlțând inimile oamenilor spre Cel care este atât de frumos în creația sa.

Stând pe banca de lemn masiv, sprijinit de zidul vechii biserici, admir asfințitul. Soarele s-a dus la culcare, deși reflexe roșietice de lumină se răsfrâng sus, spre nori, îmbrăcându-i și scăldându-i într-o culoare argintie. Nori care au niște forme de

fuioare răsfirate pe bolta cerească, învăluiți încă în lumina slabă a soarelui care a apus. Sub ei, ca într-un cadru din picturi medievale, se află pajiștile verzi pe care se odihnește acum privirea mea. Mai sus, mai sus albastrul deschis al cerului, aproape spălăcit îmi spune că pe acolo, pe undeva sunt căile care urcă la Cel de Sus. O boltă imensă departe de mine, ca o cupolă a universului din albastrul căreia îmi zâmbește Dumnezeu, de la fereastra lui deschisă spre această lume, de aici de jos. Imi spun că acel Dumnezeu de acolo de sus este binevoitor cu mine, sărmanul păcătos care stau lângă acest umil lăcaș al său de pe pământ. Este liniște și pace aici și nimeni nu o tulbură. Doar o cântă în felul lor tălăngile de la gâtul vacilor pe care abia le întrevăd undeva pe o pajiște. Se adaugă la aceste tălăngi cântecul discret al greierilor din iarbă. Ființele naturii cântă și ele, în felul lor, miracolul existenței lor umile și îmi trimit fiori de uimire și încântare. Din încântarea cerului și a pământului care aici s-au unit pentru a-l preamări pe Creator, mă trezește zgomotul unei mașini care se apropie. Este părintele Francisc Coșa care a venit să mă ia și să mă ducă înapoi la parohia lui din Lerchi.

8 octombrie

REFLECȚII MATINALE

1. Mai mult decât să-i vorbim, să-i spunem lui Dumnezeu ceva, cred că mai bine ar fi să tăceam pentru a-i percepe glasul. Oare

omul trebuie să-i spună multe cuvinte lui Dumnezeu și sfinților lui, sau nu cumva ar trebui să-l lase pe El și pe sfinții lui să-i vorbească, să-l mângâie, să-l vrăjească cu prezența lor?

2. Cum poți să te cunoști pe tine însuți, dacă nu te confrunți cu tine? Rutina rugăciunilor sau a activităților zilnice te mențin într-o stare în litera legii și a normelor de conduită deja stabilite, dar pe de altă parte te mențin la periferia ființei tale. Rutina este ca o ploaie care udă scoarța, suprafața exterioară, dar nu pătrunde la rădăcina ființei tale, în profunzimea existenței tale. Acolo rămân zone necunoscute, contradicții și contrarietăți care te conduc spre o criză gravă, generală atunci când ești confruntat cu dificultăți sau situații neprevăzute, ieșite din comunul rutinei în care ai trăit. Să ne întoarcem așadar spre noi înșine pentru a ne cunoaște mai bine și pentru a rămâne puternici și autentici și în afara spațiului în care ne mișcăm de obicei.

17 octombrie

Îmi era frică să o supăr pe mama mea, fiindcă o iubeam și îi simțeam iubirea. Frica de Dumnezeu este o formă de manifestare a iubirii pe care i-o purtăm.

ȘTIAȚI CĂ?

Guvernul Ponta a modificat prin OUG 45/2014 modalitatea de alegere a președintelui României, pentru ca votul să poată fi exprimat de alegători în orice secție de votare. In acest fel se favorizeaza votul multiplu și frauda electorală. În data de 19 septembrie congresmanul american Christopher Smith, membru al Comisiei pentru Afaceri Externe din Camera Reprezentanților, a adresat o scrisoare premierului Ponta, în care și-a exprimat îngrijorarea față de modificarea legii electorale în perioada campaniei electorale. Congresmanul Smith a arătat că legislația electorală trebuie adoptată în urma dezbaterii în Parlament, nu prin modalitatea unei ordonanțe de urgență.

19 octombrie

Cântecul pe care l-au cântat tinerii catolici din Iași, astăzi, 19 oct, ora 16, la Liturghia din catedrală, cu care am inaugurat și religios începutul unui nou an universitar:

M-AI RIDICA

Când sunt în jos şi, oh, sufletul meu, aşa obosit;
Când necazurile vin şi inima mea împovărata fiind;
Apoi, eu sunt încă aici şi aştept în tăcere,
Până când vei veni şi sta o vreme cu mine.
M-ai ridica, asa incat sa pot sta pe munti;
M-ai ridica, să merg pe mările furtunoase;

Sunt puternic, atunci când sunt pe umerii tai;
Tu m-ai ridica... Pentru mai mult decât pot fi.
M-ai ridica, asa incat sa pot sta pe munti;
M-ai ridica, să merg pe mările furtunoase;
Sunt puternic, atunci când sunt pe umerii tai;
Tu m-ai ridica... Pentru mai mult decât pot fi.
M-ai ridica, asa incat sa pot sta pe munti;
M-ai ridica, să merg pe mările furtunoase;
Sunt puternic, atunci când sunt pe umerii tai;
Tu m-ai ridica... Pentru mai mult decât pot fi.
M-ai ridica, asa incat sa pot sta pe munti;
M-ai ridica, să merg pe mările furtunoase;
Sunt puternic, atunci când sunt pe umerii tai;
Tu m-ai ridica... Pentru mai mult decât pot fi.
Tu m-ai ridica... Pentru mai mult decât pot fï.

21 octombrie

FAMILIA ASTĂZI

A propos de căsătorie si familie in contextul contemporan. Sensibilitatea noastră aici este să reafirmăm noblețea, sacralitatea şi maiestatea învăţăturii Bisericii despre căsătorie şi familie. Trăim într-o cultură şi într-o lume care spune: Poate cineva să spună “pentru totdeauna”? Este iubirea temporară sau eternă? Sunt copiii o binecuvântare a lui Dumnezeu faţă de care iubirea maritală trebuie să fie mereu

deschisă? Sau sunt copiii o povară? Sunt întrebări pe care le pune cultura, şi singurul organism, singura instituţie din lume care spune “Sigur că poţi” la aceste întrebări este Una, Sfântă, Catolică şi Apostolică Biserică. Este deci responsabilitatea noastră sacră să reafirmăm aceasta. Nu este aşadar important să vorbim despre ce putem schimba, ci despre cum putem afirma mai bine învăţătura constantă a Bisericii unei lumi care este extraordinar de cinică şi de sceptică privind posibilitatea unei iubiri veşnice, fidele şi dătătoare de viaţă. (Cardinalul de New York, Dolan Timothy)

26 octombrie

ALEGERILE PREZIDENȚIALE

In duminica următoare, 2 XI, toți cetățenii României cu drept de vot sunt chemați la urne pentru alegerea viitorului președinte al țării.

Biserica Catolică îi îndeamnă pe toți să își exercite dreptul de vot conform conștiinței și votând acea persoană care prin viața și programul său exprimă mai bine valorile și principiile, drepturile și îndatoririle fundamentale ale omului și ale unei bune orânduiri sociale.

Nimeni să nu se lase influențat de promisiuni și "pomeni" electorale.

Stiu că mulți sunt dezorientați sau chiar descurajați și au motive să fie. Pe de altă parte, cred că toți avem dreptul și chiar

datoria morală și civică de a ne aduce contribuția la promovarea binelui comun.

Cât putem, să nu lăsăm ca destinul nostru, al cetățenilor să fie stabilit de interese de partid sau de putere.

Propun ca în această săptămână care ne mai desparte de data alegerilor, să ne informăm bine asupra tuturor celor 14 candidați și să ne dăm votul pentru acela (aceea) care ca persoană (probitate și integritate morală și profesională) și în baza a ceea ce a făcut până acum pentru binele cetățenilor merită cel mai mult votul nostru.

Absentarea de la vot sau simpla criticare de pe margine a tuturor candidaților și partidelor nu folosește nimănui.

Această țară nu se poate redresa economic, social, politic, cultural, etc. fără contribuția noastră a tuturor acum și în viitor.

30 octombrie

HALLOWEEN? NU! TOȚI SFINȚII? DA!

Am primit un text interesant pe care îl propun tuturor spre lectură și reflecție:

Dragi prieteni, câteva zile vă invităm să vă schimbaţi fotografiile de profil cu imaginea sfântului/fericitului care vă este patron! În aceste zile în care aproape toată lumea se deghizează în demoni pentru petreceri "nevinovate" vă invităm

să mergem contra curentului aşa cum ne cere Papa Francisc şi să promovăm adevărata semnificaţie a zilei de 1 Noiembrie.

Să conştientizăm faptul că deghizându-se în demoni, oamenii nu fac altceva decât să le ofere acestora propriul lor corp drept punte de manifestare în planul fizic, adică îndeplinesc exact lucrul de care ar trebui sa se protejeze.

2 noiembrie

REFLECȚII ÎN OGLINDA VIEȚII

Unora le este dat să trăiască împreună cu bogățiile lor necinstite. Multora le este dat să trăiască cu puținele lucruri pe care le au. Altora le este dat să trăiască în sărăcie lucie sau în boli și tot felul de necazuri. Unii plâng în fața suferinței, alții scrâșnesc din dinți, alții o înfruntă curajos, alții cad sub povara ei; alții mor distruși de ea, neputincioși. Unii au pe cine să îmbrățișeze și să fie îmbrățișați dimineața și seara. Alții își întind mâinile goale, punând în ele inima lor goală, rănită și sângerândă. Alții sunt muți sau chiar surzi față de toți și de toate și mor singuri, așa cum singuri au venit pe lume. Unora le strălucește soarele mereu pe drumul lor, pentru alții sunt doar nori și vreme rea. Sunt și din aceia care visează cu ochii deschiși și trăiesc din visele lor, vise care îi fac puternici și cuceritori de inimi. Devin lideri ai unei noi umanități, croind drumuri noi și pline de viață printre casele noastre de carton,

prin inimile pustiite și printre munții bogățiilor care aduc orice, numai fericire nu.

Am cunoscut oameni care visează cu ochii deschiși și consider aceasta cea mai mare descoperire a vieții mele de până acum. Am cunoscut frumuseți cuceritoare în ochi sclipind de inteligență și bunătate. Am cunoscut oameni verticali, impresionanți, puternici. Am cunoscut oameni simpli, iar simplitatea lor a spălat intr-o clipită complicațiile mele care nu duceau nicăieri.

In această lume am fost un mare norocos, căci am cunoscut chipul lui Dumnezeu în chipul atâtor oameni. Toate aceste chipuri mi-au surâs și nu o să le pot niciodată fi îndeajuns de recunoscător. Merg mai departe în căutarea chipului în care să mă oglindesc liniștit și fericit, pentru totdeauna, căci niciunul din aceste chipuri nu a fost al meu. Când se va termina acest drum, acest mers continuu? Când și unde?

3 noiembrie

UMILIREA ROMÂNILOR DIN DIASPORA

Românii din străinătate la vot... fără să poată vota. Nu înțeleg de ce oamenii sistemului condus de domnul Ponta au dat doar câteva ștampile în secții de votare din multe orașe din străinătate unde sunt înregistrați zeci de mii de români (alături de mulți alții care nu au acte în regulă). De ce au fost

insuficiente și buletinele de vot? De ce nu au creat condiții normale pentru ca toți să voteze? De ce Ministerul de Externe nu și-a îndeplinit datoria de a asigura exercitarea normală a unui drept constituțional al cetățenilor? Se tem oare oamenii sistemului de votul românilor din străinătate? I-am apreciat pe toți acei români care ore în șir au stat la coadă pentru a ajunge să voteze. Si m-a durut faptul să văd că mulți nu au putut vota. Au fost inutile protestele lor, căci nu s-a acordat nicio derogare de la ora închiderii secțiilor de votare.

5 noiembrie

SOMNUL RAȚIUNII NAȘTE MONȘTRI: CARPAȚII AU REDEVENIT FRONTIERĂ ÎN INTERIORUL ȚĂRII. FĂ-TE FRATE CU DIAVOLUL PÂNĂ PRINZI CIOLANUL; ESTE CORECT?

Considerații după primul tur electoral

1. Trăiesc într-o țară bolnavă moral. Este o țară în care milioane de oameni nu au o scară clară a valorilor, fie ele religioase sau civile, laice. Nici școala și nici biserica nu și-au îndeplinit îndeajuns misiunea de a lumina acest popor, iar rezultatele sunt evidente: sărăcie, corupție generalizată și confuzie pe toate planurile. Trăiesc într-o țară în care somnul rațiunii a cuprins de multe decenii milioane și milioane de oameni (oare nu era un somn al rațiunii să-l declari pe un incult, Ceaușescu, geniu al carpaților? nu reprezintă un somn al rațiunii să votezi pe C V Tudor care demult a depășit limitele

unui limbaj civilizat, normal? și aș putea continua cu exemplele) Iar confuzia, sărăcia de toate felurile, teama (la sate, multor cetățeni le este frică să vorbească și apoi să voteze diferit de cum vorbește și acționează primarul PSD) și somnul rațiunii au fost și rămân pământul care a rodit... monștri: Ceaușescu, Iliescu, iar acum, Ponta.

2. Acum mă uit perplex pe harta electorală a țării și văd că Ardealul și Diaspora sunt albastre iar celelalte provincii sunt roșii. Ar putea această divizare să reprezinte un semn că acest popor a început totuși de undeva (ca odinioară Scoala Ardeleană) să se trezească? Inclin să cred că da. Nu demult, Milcovul a reprezentat o graniță între două provincii, iar după 1859 a dispărut. In 1918 a dispărut și granița numită Carpați.

Acum văd că din nou Carpații reprezintă o graniță care desparte ideologic, politic și cultural zona Ardealului de celelalte provincii. Imi pun o întrebare simplă, elementară chiar: In acest context, cine gândește mai corect și mai benefic pentru țară, Ardealul și cei din afara granițelor sau celelalte provincii? Măcar la acest aspect dacă ar reflecta cei care l-au votat pe domnul Ponta, poate că și-ar mai revizui ideile și opțiunile.

3. O vorbă populară spune: Fă-te frate cu diavolul pînă treci puntea. In zielele acestea se constată din partea capilor principalelor partide care au pierdut în primul tur aplicarea întru totul a acestui principiu atât de mizerabil și lipsit de demnitate. Pentru a avea parte de o bucată din ciolanul puterii,

adversarul, securistul, comunistul, plagiatorul, omul lipsit de caracter, marioneta lui Iliescu, reprezentantul clanului mafioților corupți etc. de acum câteva zile și de mult timp înainte devine deodată prietenul și aliatul cu care vrei să împarți ciolanul puterii. De trei ori mizerabilă și lipsită de o minimă demnitate și decență această atitudine a capilor de partide și a acoliților lor! Mă întreb dacă în al doilea tur de alegeri prezidențiale, cetățenii alegători vor imita această atitudine a capilor de partide și a colaboratorilor lor. Dacă o vor face, înseamnă că în decizia lor electorală sunt exact la fel de mizerabili și de lipsiți de demnitate ca și politicienii pentru care nu există decât un singur scop: accesul la ciolanul puterii cu orice preț, călcând peste orice conduită etică, peste orice convingere sau crez politic corect.Dacă vor proceda așa, vor avea ceea ce merită, dar, din nefericire, nu numai ei, ci și toți ceilalți, căci caracatița aceasta roșie seamănă din ce în ce mai mult cu o dictatură coruptă, dornică de înavuțire, setoasă de putere și nu de slujire a binelui comun. Noua conducere care se profilează la București seamănă cu dictaturile sud-americane sau cu cele comuniste și neo-comuniste asiatice; seamănă chiar și cu luptele tribale de prin Africa...și seamănă din ce în ce mai puțin cu politica unei lumi democratice: Politica românească devine chiar un pericol în cadrul UE. Curios este faptul cum mulți români vor banii și bunăstarea din țările UE, dar se comportă și gândesc în maniera estică, rusească, neo-comunistă. Păi, nu se poate, dragi români, să gândiți roșu și să

doriți bunăstare albastră. Alegeți, ori una, ori alta! Amândouă, nu se poate; sunt incompatibile.

In concluzie, dacă sibienii care îl cunosc bine pe Iohannis, l-au votat în marea lor majoritate (chiar dacă Iohannis nu este perfect), dacă transilvănenii l-au votat, dacă Diaspora l-a votat, dacă opinia politică vestică este favorabilă lui și nu domnului Ponta, dacă direcția noastră este spre vest (iar Ardealul este în partea vestică a țării, spre vestul Europei), atunci cred că și în orientarea noastră electorală trebuie să privim tot în aceeași direcție.

Si dacă în naționalismul găunos al unora el este un neamț (el este un cetățean român de etnie germană), poate că este bine să ne amintim că perioada de maximă prosperitate a României a fost cea în care țara a fost condusă de o dinastie germană, iar zonele cele mai dezvoltate economic ale țării noastre au fost cele în care au locuit germani, pe care comuniștii i-au închis în lagăre de muncă forțată sau i-au vândut apoi Germaniei, iar după 1990, mulți din cei puțini care au mai rămas în această țară, au plecat ei de bună voie de aici, nemulțumiți de politica păguboasă neocomunistă și coruptă a guvernelor acestei țări.

10 noiembrie

CE CRED DESPRE CINE GÂNDEȘTE DIFERIT DE MINE

Citind reflecțiile mele electorale, cineva s-a exprimat cam așa: Dacă aș putea, probabil l-aș excomunica, fiindcă l-a votat pe domnul Ponta. Am stat apoi și am reflectat la ceea ce a afirmat această persoană și vreau să răspund aici, public, atât acesteI persoane, cât și oricui altcuiva care s-ar întreba ce atitudine am eu față de persoane care gândesc sau se manifestă diferit de mine. Incerc să răspund scurt și curprinzător: I. Ca cetățean al acestei țări a cărui lege fundamentală o reprezintă Constituția, pe care o respect în întregime, respect și cred în următoarele principii:

ART. 29 Libertatea constiintei (1) Libertatea gandirii si a opiniilor, precum si libertatea credintelor religioase nu pot fi ingrădite sub nici o formă. (2) Libertatea constiintei este garantată; ea trebuie să se manifeste in spirit de tolerantă si de respect reciproc.

ART. 30 (1) Libertatea de exprimare a gandurilor, a opiniilor sau a credintelor si libertatea creatiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare in public, sunt inviolabile. (2) Cenzura de orice fel este interzisă. (6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viata particulară a persoanei si nici dreptul la propria imagine.

II. Ca și creștin a cărui lege fundamentală este cea a iubirii, inclusiv a dușmanilor, îi iubesc pe toți oamenii, încercând să urmez exemplul lui Cristos. Precizez că cine gândește diferit de mine, nu-mi este dușman, ci doar o persoană care gândește diferit și nimic altceva. Si ar fi vai și amar de noi, dacă toți am gândi la fel.

Dar, căutarea adevărului și urmarea lui reprezintă o exigență fundamentală a libertății și progresului. De aceea, îmi mențin convingerea că ignoranța naște monștri. Și nu mi-aș menține-o dacă istoria trecută și prezentă nu mi-ar confirma adevărul ei tragic (Cine încă mai are dubii, să meargă, de exemplu, și să viziteze memorialul de la Sighet). Ce am scris aici izvorăște doar din dorința mea fierbinte de a-i vedea mai liberi, mai fericiți pe concetățenii mei. Pentru ei m-am întors în țară după căderea comunismului și pentru ei rămân, deși în libertatea mea de om, de creștin mă simt frate cu orice om, oricine ar fi el, de pe oricare meridian al planetei.

11 noiembrie

NOUTĂȚI PREELECTORALE

1. Din dispoziție venită ieri de sus, de la minister, personalul din învățământul de stat va primi 700 Ron pe fluturașul din această lună (suma va intra în contul beneficiarilor până pe 14 XI și este pentru perfecționare). Până acum, s-a tot spus că suntem în plină criză și nu sunt bani la

buget, iar acum, peste noapte au apărut bani la buget pentru majorări salariale. Deci, dascălii primesc acum un plus salarial și în schimb li se dă de înțeles că este mai bine să voteze pe cel care reprezintă partidul care ajută poporul. Această mentalitate este generalizată, mai ales la sate, iar practica pomenilor electorale are deja vechime în această țară, din păcate nu numai din partea PSD. Personal, ca angajat în învățământul de stat, mă simt umilit și jignit de acest gest. Profitând de sărăcia, confuzia și teama în care trăiesc foarte mulți din aceată țară, oamenii PSD-ului umilesc grav cetățenii acestei țări, cumpărându-le adeziunea, votul. Poate este forțată comparația, dar cumpărarea serviciului unei persoane se practică în rețeaua prostituției.

2. Tot din dispoziții venite de sus, vor fi duse la secțiile și cabinele de votare și persoane din instituții și școli speciale care suferă de handicapuri psihice, intelectuale, nu știu să scrie și nu au discernământ. Acestea sunt ultimile noutăți care mi s-au comunicat ieri și în această dimineață.

13 noiembrie

REFLECȚII CARE POATE MERITĂ ATENȚIE

a. Ceaușescu a fost împușcat împreună cu soția lui în sfânta zi de Crăciun a anului 1989. Cronologic, aceasta este data decesului comunismului ca ideologie de stat în România. Insă ideologia ca atare și metehnele ei au continuat să existe și să

învenineze acest popor. Iar noua nomenclatură, care nu se mai satură de averi și putere, se slujește cu multă șiretenie și fără cel mai mic scrupul de ignoranța și sărăcia maselor, iar pe cei care gândesc altfel îi disprețuiește, îi jignește, îi marginalizează. Toate partidele politce și toate guvernările, în măsuri diferite au fost și sunt bolnave de neocomunism sau de capitalism sălbatec. Toate au fost și sunt prea puțin în serviciul omului și prea mult în serviciul propriilor interese.
b. Consider că mai mult ca oricând, acum bisericile trebuie să fie nu numai cele care aduc cult lui Dumnezeu, dar și apărătoarele oamenilor, ale demnității și drepturilor lor fundamentale, stând departe de orice alianță politică și să nu aștepte sprijin de la acestea, ci de la Domnul. Puterea bisericilor nu este în oamenii politici, în guverne sau ideologii, ci în Dumnezeu și în Evanghelia Lui. Of, de ce oare îmi amintesc cum înainte de 1989 chiar și în noaptea sfîntă de Paște am auzit la predicile unor ierarhi sau simpli clerici nu numai cuvinte despre învierea Domnului, dar și despre campania agricolă de primăvară și despre partidul și oamenii lui care îi îndeamnă pe cetățeni să meargă la arat și semănat?

15 noiembrie

PENTRU O ROMÂNIE NOUĂ

1. Renunțați la gândirea tipică cerșetorului: Nici Ponta, nici Iohannis nu vă va da nimic din buzunarul propriu.

2. Gândiți și acționați pozitiv: Votați pe acela care vă va ajuta mai bine să respectați legea și să munciți mai cinstit și mai cu spor pentru bunăstarea proprie și a întregii țări.
3. Procedând astfel, fiecare dintre noi vom contribui la o Românie nouă, mai bună, mai dreaptă, mai prosperă.

VOTAȚI!!!!!!!!
Pentru cei indiferenți sau descurajați care zic că, oricum, votul lor nu schimbă situația din țară, le amintesc că votul reprezintă un drept fundamental dintre cele mai importante, DREPT PENTRU CARE OMENIREA S-A LUPTAT MII DE ANI.
Toți împreună trebuie să construim România de mâine de care să fim mândri, iar urmașii să ne mulțumească.
TOȚI, prin votul nostru trebuie să demonstrăm că NU CEI CORUPȚI AU ÎN MÂINI DESTINELE NOASTRE, destinele acestei țări, ci noi, toți, cetățenii acestei țări.
MÂINE, NOI TOȚI VOM DECIDE VIITORUL NOSTRU, AL TUTUROR!

18 noiembrie

16 noiembrie: **APRINDEREA FLĂCĂRII REDEȘTEPTĂRII NAȚIONALE**

Discutând cu o verișoară despre aceste alegeri, am constatat următoarele: Ceea ce nu au invătat încă românii, iar cei care ne-au condus au avut toată grija să nu învățăm, este spiritul combativ. Suntem un popor de umili, care suportăm la

nesfârșit minciuna și nedreptatea. Ne mai revoltăm câteodată, dar repede recădem în neîncredere în noi înșine și în alții. Aceste alegeri și mai ales turul doi, au reprezentat însă scânteia unei redeșteptări naționale. Aș vrea ca viiitorul să nu-mi dezmințească această afirmație. Cine crede că am dreptate?

27 noiembrie

LECȚIE DE VIAȚĂ: FURNICILE ÎNVING MAMUTUL

Domnule Ponta și toți guvernanții: Să nu mai disprețuiți pe cei mici! Pe 16 noiembrie, cei mici, furnicile neînsemnate pentru guvernanți și pentru propaganda ofensivă psd-istă au fost mai puternice decât mamutul dezlănțuit și l-au învins. Nu i-a fost dat acestuia să stea satisfăcut în fotoliu în fața televizorului și să-și savureze victoria mâncând pop-corn, ci să plece și să-și înnece amarul prin Dubai.

29 noiembrie

ÎNTREBARE ȘI REFLECȚIE CETĂȚENEASCĂ

Intrebare: Mă întreb ce-i va fi mai greu președintelui nou ales: să fie președinte sau să-și păstreze conștiința dreaptă?

Reflecție: Pentru ca el să își poată îndeplini aceste două grele misiuni, cred că fiecare dintre noi ar trebui să avem o mai vie conștiință civică și o convingere mai fermă că formăm o unică mare familie numită România (a celor din interiorul

granițelor și a celor din afara lor), iar în această mare familie, fiecare dintre noi avem rolul de a o consolida... Si dacă fizic, puțin tot se aseamănă Iohannis cu J. Kennedy, îmi amintesc ce le spunea președintele Kennedy americanilor în discursul său inaugural din 20 ianuarie 1961: "Dragii mei americani, nu vă întrebați atât ce poate să facă țara voastră pentru voi, cât mai mult întrebați-vă ce puteți face voi pentru țara voastră". O țară bună și prosperă este rezultatul muncii conștiincioase și a unei voințe naționale ferme, drepte și curajoase a președintelui și a tuturor cetățenilor ei.

1 decembrie

LA MULȚI ANI, ROMÂNIA!

La mulți ani, România mare! La mulți ani, români! Românii au decis să sărbătorească 100 de ani de la Marea Unire (adică ziua de 1 Decembrie 2018) în frunte cu un președinte de origine germană, la fel cum cea mai mare împlinire istorică a românilor din toate timpurile – statul național unitar – s-a făcut sub regele Ferdinand, tot de origine germană, dar mai român ca mulți români, supranumit, cu respect și admirație, Întregitorul. Se închide cumva cercul început atunci, la finele Primului Război Mondial, iar acest lucru pare să fie de bun augur pentru România. Faptul arată că românii pot fi uneori și deschiși, și imprevizibili, și înclinați spre bine, și iubitori de dreptate, peste deosebirile etnice și

confesionale. După multe judecăţi nedrepte şi acuze grave, subiective sau răuvoitoare, merită şi românii o reconsiderare. Nu există pe lumea asta popoare bune şi popoare rele, ci doar conducători buni sau răi! Ioan-Aurel Pop, istoric, rectorul universității Babeș Bolyai din Cluj

4 decembrie

ÎNCEPEM SĂ VISĂM O NOUĂ ROMÂNIE

Ne-au trebuit 25 de ani de crize, rătăciri, iluzii și deziluzii ca să începem să înțelegem că lucrurile mari (adică o Românie prosperă) sunt rezultatul unei munci cinstite, oneste a fiecăruia dintre noi, acolo unde suntem. Pe ruinele și mizeria unei clase politice care ne-a adus aproape la disperare, începem să visăm o nouă Românie, a noastră, a tuturor celor de aici și de departe. O vom construi împreună având în mintea și în inima noastră valorile fundamentale pe care le-am învățat din brațele mamei, de pe băncile școlii, din biserică și din societate, de la mulți oameni simpli, dar cinstiți, corecți. Tranziția este în agonie și va muri curând. Adevăratele valori ale unei democrații autentice încep să strălucească. După lunga noapte și iarnă a comunismului și a unui sfert de veac de criptocomunism și capitalism sălbatec, începe o nouă epocă pentru România noastră dragă. Să nu mai acceptăm niciun fel de mizerie nici în noi, nici în jurul nostru. Sila pentru degradarea gravă a vieții politice și sociale ne-a ajuns la gât și

era să ne sufoce. Din corupția și mizeria în care am fost înglodați până la gât, începem acum să ne ridicăm.

Eu, personal, încep să văd, să visez o altă Românie. O văd în cuvintele și gândurile atâtor români sătui de prea multă minciună, eludare a legilor, înavuțire nedreaptă, corupție, necredință și necinste. Mă întreb cum de a fost posibil ca pe trupul acestei țări să se adune atâția păduchi, atâtea ploșnițe, atâtea lipitori care au tot supt din trupul ei. Avem nevoie de o deratizare generală și urgentă. 16 noiembrie va intra în istoria acestei țări ca ziua deșteptării ei naționale. O deșteptare profetică care nu vine de la vreo instituție națională sau internațională, de la mari oameni politici, ci a pornit de la omul simplu, de la muncitorul pribeag pe alte meleaguri, slugă plătită sau neplătită și umilită mai mult de cei din țara lui decât de străini; a pornit această deșteptare și de la românul de aici care până mai ieri se temea de ce o să zică și o să facă primarul și oamenii lui dacă nu votează cu cine votează primăria. Oamenii aceștia simpli, de atâtea ori desconsiderați de cei puternici și bogați, manipulați de mass media, săraci material dar bogați în demnitate, acești oameni simpli, purtători ai unor valori fundamentale care niciodată nu vor pieri, ei au dat semnalul redeșteptării și emancipării României.

5 decembrie

AȘTEPTARE ACTIVĂ

Îl așteptăm mâine pe sfântul Nicolae să ne pună ceva bun în bocancii și ghetele frumos lustruite.

Îl așteptăm pe Moș Crăciun să ne pună un cadiu sub pernă sau sub brad.

Îl așteptăm pe Isus Cristos să se nască din nou în bisericile și în casele noastre.

Așteptăm să vină cineva și să ne dea ceva, uneori ca niște pomanagii.

Dar noi, în toată această așteptare ce dăm altora? Și nu doar în zilele de 6 și 25 decembrie, ci în fiecare zi. Alții ce primesc de la noi, concret? Dar lui Dumnezeu îi dăm ceea ce i se cuvine?

Oare toată această așteptare și dorință de a primi ceva bun a învins măcar puțin din egoismul firii, naturii noastre?

Oare religia creștină a reușit să îmbunătățească ceva din natura noastră umană și să mai domolească năravurile noastre?

Oare, de la Cristos încoace creștinii au devenit mai buni decât necreștinii? Au format ei o lume mai bună decât a necreștinilor?

6 decembrie

SFÂNTUL NICOLAE, ÎNTRE ISTORIE ȘI LEGENDĂ

Sfântul Nicolae este episcop de Myra în Lycia (în Anatolia, Turcia), în prima jumătate a secolului al IV-lea. Este sărbătorit pe 6 decembrie, iar mutarea moaștelor lui la Bari, pe 9 mai. Mărturiile istorice despre viața lui sunt foarte puține și confuze. Ceea ce este sigur, este faptul că a fost un episcop cu o viață sfântă. Conform tradiției, a suferit din cauza persecuțiilor din timpul împăratului Dioclețian și apoi a fost prezent la lucrările conciliului I ecumenic de la Nicea (325). A murit între anii 345-352. In secolul al VI-lea, împăratul Iustinian i-a construit o biserică, iar mai târziu, în jurul anului 840, împăratul Vasile Macedoneanul a dispus construirea unui oratoriu în curtea lui imperială. In vestul creștinătății, papa Nicolae I îi dedică o biserică în Lateran (cca. 860). In rândul populațiilor germanice, cultul lui este răspândit de către principesa Teofana, o bizantină căsătorită cu împăratul Otto al II-lea (973-983). Din mărturiile timpului, reiese că în anul 1087, moaștele lui furate de soldați italieni au fost duse la Bari, unde se află și astăzi în bazilica care îi poartă numele și unde există și un institut de studii care are ca scop principal cunoașterea și promovarea spiritualității orientale și a unității dintre părțile orientală și occidentală ale creștinătății. In Franța și Germania, mai mult de 2000 de biserici sunt dedicate acestui sfânt, și aproape 400 în Anglia, Rusia, Italia, Grecia, România,

etc. Foarte multe persoane îi poartă numele, semn evident al venerării de care se bucură.

Conform scrierilor în care istoria cu legenda se împletesc, sfântul episcop a eliberat trei ofițeri condamnați pe nedrept. Tot el a procurat zestre pentru trei fete sărace și a salvat de la moarte trei tineri condamnați fără vină. Din aceste istorisiri pietatea, imaginația și fantezia populară au contribuit la nașterea unor tradiții folclorice care îl prezintă pe sfântul Nicolae ca cel care în secret aduce daruri pentru copii și pentru persoanele corecte, iar pentru cei care au greșit, au făcut rele, el vine cu o nuielușă pentru a-i îndemna la convertire. In teritoriile de limbă anglo-saxonă, numele lui devine Santa Klaus și este asociat cu Moș Crăciun.

7 decembrie

VIS DE ADVENT-CADOU DE CRĂCIUN

Democrațiile adevărate își fundamentează, sau ar trebui să-și fundamenteze viziunea lor despre om în legea naturală și cea divină, între care trebuie să existe o armonie desăvârșită. In baza acestor legi fundamenale, toți oamenii sunt fii ai aceluiași și unic Dumnezeu (indiferent cum îl denumesc), și de aceea se nasc și rămân egali, au aceeași demnitate, au aceleași drepturi și îndatoriri. Niciun om nu este superior sau inferior altuia, nicio funcție publică nu poate fi restricționată pe diferențe de sex, religie, condiție socială, culoare a pielii, etc. Această lume demnă și egală în drepturi și îndatoriri o visăm și împreună o

construim. Acesta este visul meu pe care vreau să-l pun cadou în fața Pruncului Isus din ieslea Betleemului.

12 decembrie

TIMP SACRU-TIMP PROFAN: CÂT DE PROFAN A DEVENIT CREȘTINUL?

Mă tot întrebam zilele acestea ale Adventului în ce măsură se pregătesc creștinii pentru sărbătoarea Crăciunului. Și catolicii, și ortodocșii sunt acum într-un timp numit de post, ca timp tocmai de pregătire pentru marea sărbătoare de la 25 XII. Stiu că mulți catolici care, de obicei, nu prea merg dimineața la Liturghie, în acest timp special merg la biserică, fiindcă sunt cântece și rugăciuni deosebite, care au și farmecul lor, recitate, cântate în lumina lumânărilor coroanei de Advent. Mă întreb însă pentru câți creștini acest timp este mai sacru, mai curat, mai plin de rugăciune, de gânduri bune, de purificare interioară decât alte perioade ale anului? Oare nu cumva sunt oamenii prea legați de muncile lor zilnice, de problemele din familie, de la servici, sau cauzate de lipsa acestuia?

In ce măsură gândirea noastră este una sacră, spiritualizată, sau gândim laic, pragmatic, mercantil, sau chiar meschin? Sau ne umplem mintea cu știrile de la televizor și de pe internet, sau de la colegii de servici, sau din reclamele de pe străzi, iar glasul interior al conștiinței, chemarea clopotelor, chemarea cărților bune, glasul preoților, toate acestea rămân departe de noi?

In fond, cât de profani am devenit, noi cei care ne numim totuși creștini?

Oare vor reuși creștinii să schimbe în mai bine fața acestei lumi, sau vor deveni un rest sfânt într-o lume din ce în ce mai profană?

Poate ne sperie cuvântul ateu, dar din ceea ce observ, constat că din ce în ce mai mult și mai mulți oameni sunt atei, căci viața lor se desfășoară ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Acesta este ateismul practic, trăit paradoxal și de cel care își face semnul crucii pentru ca apoi să o înjure, ca și de cel care poartă pe piept semnul crucii, iar în inima lui nu-l iubește pe Cel reprezentat de cruce; mai bine, nu ar purta-o, nici măcar ca decor din aur de 24 karate.

Mai avem nevoie de Dumnezeu, sau doar de decorurile de Crăciun care au invadat deja magazinele și străzile (principale) orașelor?

In fond, în acest prezent al vieții noastre, noi ce fel de viață ducem și spre ce fel de viață aspirăm? Avem un proiect de viață în care privirea noastră să fie înălțată spre ceruri și spre o altă viață, sau suntem un fel de sclavi nedeclarați ai unui angrenaj numit societate de consum, în care consumăm și suntem consumați de ea?

13 decembrie

CINE VA SCHIMBA LUMEA NOASTRĂ?

A schimbat lumea noastră așa-zisa Revoluție din 1989? SIstemul comunist s-a reciclat iar oamenii lui dinainte, împreună cu progeniturile de după, au continuat ca niște lipitori să sugă din trupul țării și să adune bani și averi fabuloase. Iar majoritatea cetățenilor de rând au continuat să sufere de sărăcie în țară sau au plecat prin țări străine.

Iliescu a continuat să patroneze un sistem de lungă și păguboasă tranziție spre... luminița din capătul tunelului, care însă nu s-a văzut. Constantinescu a fost incapabil să tuteleze și să medieze o reformă serioasă, iar Băsescu a confundat țara cu o navă pe care el o pilotează într-un stil propriu.

Iohannis reprezintă luminița de la capătul tunelului care ne indică drumul spre lumină și ca un nou Moise, conduce poporul român din sclavia roșie spre libertate și democrație adevărată? Poate să facă el minuni? Categoric, Nu! Dacă vrem ca ceva să se schimbe cu adevărat în mai bine, trebuie odată pentru totdeauna să renunțăm, să aruncăm pe foc mentalitatea și haina de cerșetor, de pomanagiu leneș și iresponsabil, sau de profitor. Odată pentru totdeauna nu mai trebuie să ne întrebăm ce poate să ne dea Iohannis, ci ce putem noi să-i dăm lui Iohannis, adică nouă înșine și acestei țări. România va fi schimbată în mai bine de IDEEA NOASTRĂ DESPRE NOUA ROMÂNIE!

Nu armele conduc lumea spre progres, nici banii, ci ideile! Si dacă ideea lui Iohannis despre noua Românie este aceea a lucrului bine făcut, atunci haideți, fiecare dintre noi să facem lucrul nostru cât mai bine! Ceea ce ne trebuie nouă este în primul rând o nouă mentalitate, o gândire și apoi o atitudine practică pozitivă, constructivă. Și chiar dacă viața omului trece prin stomac, să nu uităm că doar capul îl conduce, iar unde nu este cap, este vai de picioare. Revin: România va fi schimbată de ideea noastră despre noua Românie. Nu există altă cale viabilă de emancipare, de eliberare din mizeria în care ne-am scăldat sau ne-au scăldat atâția până acum.

14 decembrie

TIMPURI SFINTE

Timpuri sfinte coboară din ceruri, dorite de oameni de când ei se știu. Izvorâte din inima și mintea omului, croite din stofa divinității. Scandează existența clipă de clipă a celui care vrea lumină în minte și căldură în inimă. Timpuri sfinte, nostalgie a absolutului pe care toate sclipirile lumii acesteia și tot aurul ei nu-l pot stinge. Timpuri de mângâiere ce oblojesc rănile noastre. Timpuri de veghe în care aprindem o candelă în inimi și-n case. Pășim cu sfială pe cărări de lumină; c-o rugă în cuget și mâini spre cer ridicate. Mergem spre Cel ce din iesle, e regele lumii și-al timpurilor noastre confuze, rebele.

18 decembrie

CONFESIUNE

Memoria este o parte din noi înșine, cu tot trecutul ei, dar și prezentul proiectat spre viitor. Eu nu mă pliez pe trecut, dar sunt atâtea evenimente și persoane care mi-au marcat existența. Nu le-am uitat și nici nu vreau să le uit, deși pe unele, da, aș vrea să le uit. Din trecutul meu de preot îmi revine însă un gând, ca un musafir care se anunță, sau adesea vine neanunțat. Acest musafir nu are chip, dar are glas și îmi spune șoptit sau cu voce tare un lucru: Ca preot, atât la Popești Leordeni, cât mai ales la Târgoviște, eu aveam un nivel de viață peste majoritatea muncitorilor (ca să nu mai spun a celor care dădeau cu sapa la câmp), iar salariul meu ca paroh era destul de mare, ca al unui inginer. Am fost atunci în atâtea case și am văzut cum trăiau oamenii. Erau mai săraci decât mine. Cât i-am ajutat pe unii sau alții, eu o știu, iar Dumnezeu, mult mai bine.. Mă privesc acum și constat același lucru. Pentru trecut, musafirul revine când vrea el să-mi spună acest lucru, fie că vreau sau nu. Mă întreb de ce o face. Imi răspund: Pentru a nu încerca cumva să spun că în prezent trăiesc diferit (adică mai greu) de atunci.

In vizita pe care am făcut-o în Argentina și mai ales la Buenos Aires, am întâlnit multe persoane care îl cunosc personal și de mulți ani pe actualul papă. Printre altele, mi-au spus că el nu circula cu mașina personală, căci nici nu avea, iar

când a plecat la Roma pentru alegerea noului papă, una din rudele lui apropiate i-a rugat pe clericii din preajma lui să facă în așa fel încât să se încalțe cu pantofi noi; să nu se creadă la Roma că Bergolio chiar nu are bani nici pentru o pereche nouă de încălțări.

20 decembrie

REFLECȚIE

Majoritatea oamenilor sunt mici și neînsemnați, ca și furnicile. Furnicarul își continuă viața și toate treburile lui, indiferent dacă apare sau dispare o furnică. Ea este neglijabilă și de neobservat, ca și un fir de nisip de pe malul mării, iar cu timpul intră în uitare definitivă: Cine dintre noi știe ceva despre stră-străbunicii săi?

Din fericire, convingerea mea despre omul-furnică are și alte dimensiuni și valențe: Eu văd în om chipul și prezența lui Dumnezeu cel infinit în toate calitățile sale, iar când își pune la lucru aceste calități, omul-furnică este capabil să schimbe sisteme de conducere statală (vezi votul din 16 XI), sau să scrie opere nemuritoare (vezi poezia Mama de G. Coșbuc). Omul-furnică este omul îndumnezeit. Si dacă memoria noastră se oprește la străbunici, memoria lui Dumnezeu este veșnică, iar în cartea vieții pe care El o ține, numele noastre vor fi veșnic vii. De fapt, unica noastră șansă de a fi puternici și nemuritori atârnă de ancorarea noastră în dumnezeire.

21 decembrie

SUNTEM

Suntem produsul a ceea ce am primit, a ceea ce decantăm, a ceea ce iubim, a ceea ce trădăm, a ceea ce visăm și a ceea ce ținem în mâini.

Suntem diferiți de cum ne vedem noi și diferiți în același timp de cum ne văd alții.

Suntem într-o continuă mișcare și devenire. Lăsăm urmele pașilor noștri pe nisipul pe care mergem, iar prima ploaie sau vânt mai puternic le va șterge.

Suntem altceva decât indică bunurile pe care le avem și nicidecum mașina sau casa noastră nu ne indică statutul nostru. Ele sunt simple obiecte în care noi stăm sau cu care ne mișcam. Mai mult decât anumite cantități din elementele tabelului lui Mendeleev, suntem ceea ce inima noastră simte și gândurile noastre conțin.

Suntem mai ales ceea ce strălucește în ochii noștri și exprimă trăsăturile feței noastre, dincolo de orice fard și cosmetizare.

Suntem în cuvintele noastre, în gesturile noastre, în îmbrățișările noastre, sau în respingerile și solitudinea noastră. Suntem în lacrimile noastre, fie de bucurie sau poate mai adesea de durere.

Suntem în visele copilăriei noastre, sau în cele ale adolescenței, în frământările creatoare ale maturității, în

fructele mature ale toamnei vieții, sau în zăpada care se așterne peste mormântul nostru.

Suntem în gândurile celor care eventual ne pomenesc după moarte și în floarea pe care o vor pune pe mormântul nostru.

Suntem în cei care ne vor purta numele. Suntem un nume scris în inima lui Dumnezeu și la asta am impresia că ne gândim foarte puțin, deși acest fapt este cel mai important fiindcă ne plasează în veșnicie.

Dar în scurta și efemera noastră existență, veșnicia este cea care ne preocupă cel mai puțin; atât de puțin, încât nici nu o percepem.

Suntem niște mici mari inconștienți pe un drum pe care îl cunoaștem prea puțin și nu ne prea interesează nici de unde vine, nici încotro merge, deși mergem pe el. Suntem niște mici Sisifi care purtăm pe umeri poveri inutile, lanțuri la picioare și lacăte pe inimi.

Suntem niște comozi care am inventat tot felul de telecomenzi care deschid și închid aparate, dar nicio inimă. Suntem niște nesătui care am umplut nenumărate supermarketuri și prin ele frigidere tot mai mari, ca niste hârciogi.

Suntem niște oameni, barbați și femei, care cheltuim enorm pentru o nuntă, două sau mai multe și pentru unul, două sau mai multe procese de divorț.

Suntem niște credincioși curioși care plătim acatiste pentru decedați, aniversăm nn ani de la moartea cuiva, în loc să sărbătorim fiecare zi a existenței noastre alături de cineva drag. Suntem niște consumiști care muncim din greu pentru a câștiga bani mulți și a cheltui mult mai mult decât este necesar unei vieți oneste.

Suntem niște oameni care de multe ori ținem o capră de coarne și spunem în același timp că este ciută. Suntem atât de narcisiști încât ne privim o oră sau mai mult în oglindă, pe noi înșine, ne îngrijim de esteticul propriu și nu mai avem timp să admirăm frumusețile naturii și fețele celor pe lângă care trecem zilnic.

Suntem niște tele sau computerdependenți care stăm ore în șir în fața unui ecran, monitor și mult mai puțin în fața persoanei iubite, dacă eventual există o astfel de persoană pentru noi.

Suntem niște persoane atât de dependente de acele ceasornicului încât aproape am uitat că ele indică doar niște fărâme de timp dintr-o veșnicie care ne așteaptă. Suntem un fir de nisip pierdut în infinitatea unui pământ care nu este decât un corp ceresc dintr-un univers ale cărui margini sunt necunoscute.

Suntem vorbitori ai mai multor limbi, dar nu știm ce limbă vorbește Dumnezeu, sau poate Dumnezeu doar cântă, zâmbește, iubește, luminează, naște și cheamă viața înapoi la

El, în tăcere, dincolo de cuvintele și vocabularul limbilor noastre.

Suntem în inima cuiva care ne iubește sau a cuiva care ne urăște, sau suntem anulați de ignorarea multora. Suntem în cv-urile noastre bogate, importante, dar de care nu au nevoie angajatorii forțelor de muncă și rămânem șomeri, din ce în ce mai mulți.

Suntem cei mai importanți în fața legii și cei mai disprețuiți de legi și de cei care le fac.

Suntem creștini care în marea lor majoritate nu au citit Biblia.

Suntem din ce în ce mai mulți absolvenți de studii universitare care ne exprimăm într-o limbă română mai deficitară decât a mamei mele care absolvise doar patru clase elementare.

Suntem ... important este că suntem; mult mai rău este atunci când nu mai putem spune că suntem. Personal, îmi este străin cuvântul nirvana.

31 decembrie

REFLECȚII DESPRE TIMP PE MALUL MĂRII

Un alt an se duce pe cărările veșniciei binecuvântate de Dumnezeul încarnat în ființa umană a lui Isus din Nazaret și prin El, întrupat în fiecare creatură recuoscută de Tatăl din ceruri ca propriul copil.

Dumnezeul acesta, unic de altfel, care ia asupra lui natura mea umană mă face să mă întreb de ce o face și ce înseamnă asta pentru timpul meu care zi de zi se scurge, ca ceara unei lumânări care arde și luminează. Timpul meu este timpul Lui, sau ar trebui să fie mai mult al Lui și mai puțin al meu.

Încerc să strâng timpul în mâinile mele și văd că îmi fuge printre degete. Am încercat sa imortalizez timpul în cuvinte spuse sau scrise și cred că a rămas ceva. Am încercat să transform timpul meu în zâmbete și fapte bune și cred că a rămas ceva. Am încercat să evit lacrimile și durerile din timpul meu și cred că am reușit ceva, ceva… Am încercat în timpul meu să dau frâu liber iubirii, să sper în mai bine, să cred în mai bine și poate că am reușit ceva.

Reflectând cu atenție asupra a tot ceea ce am gândit, dorit sau făcut, îmi dau seama că valoarea acestor mici gesturi sau fapte ale mele a fost sau nu a fost în funcție de cât de mult le-am ancorat în Cel care este Veșnic în timpul meu limitat. Dumnezeul creștinilor este Dumnezeul timpului și al istoriei umane, atât de zbuciumată și confuză. Este atât de confuză, încât uneori mă întreb unde este prezent Dumnezeu într-însa. Și gândindu-mă la mine și la multitudinea planurilor și aspirațiilor mele pe de o parte, și la realizările mele pe de altă parte, înclin să cred că Dumnezeul meu este mai mult cel al aspirațiilor decât al realizărilor. Dar ce m-aș face dacă nu ar fi motorul aspirațiilor mele, în timpul atât de limitat, încarnat în trupul

meu atât de mic și de slab în comparație cu dorințele mele care nu au limite? De aici, de pe malul mării sud-italiene (calabreze) aspirațiile mele zboară spre orizontul care reprezintă limita puterii privirii ochiului meu, iar de acolo în continuare, încep să zboare aspirațiile și visele mele dincolo de spațiu și timp, spre infinit și veșnicie. Poate ca noul an, 2015, va muta puțin mai departe bariera orizontului meu, acum înveșmântat într-un soare care se scaldă în apa mării, agitată ca și existența mea care nu este decât o scurgere prin timpul acesta marcat de dorința infinitului și a veșniciei.

10 ianuarie

TRADIȚIE ȘI NOUTATE

Cine se bazează mult pe tradiție și este neîncrezător în noutate, ar trebui să reflecteze la faptul că orice tradiție a fost la început o noutate. Și totuși, în contextul local, acceptarea a tot felul de noutăți venite pe valul democrației prost înțelese și al globalizării, noutăți care au găsit repede un loc în golul cultural cauzat de comunism, mă face să mă întreb, de exemplu, dacă nu-i totuși mai sănătoasă iarba verde de acasă (acolo unde mai este) decât spatiile anonime, reci și iluzorii ale internetului.

11 ianuarie

LEGEA ANTIPET

Odată mă întorceam la Iași cu trenul de la Cluj-Napoca și tot privind pe fereastră, am constatat cu mare neplăcere că malurile apelor, grădinile și câmpurile erau pline cu peturi, gunoaie și alte mizerii. Mi-am zis atunci că aș vrea să fiu președintele României pentru o zi, ca să semnez o singură lege: LEGEA ANTIPET. Acum, întorcându-mă de la București, constat și pe acest traseu aceleași mizerii. Tara aceasta pe care o dorim a lucrului bine făcut, are nevoie să fie curățată nu numai de corupție și corupți, dar și de toate mizeriile pe care nu politicienii, ci oamenii obișnuiți le aruncă peste tot. Ce ziceți să înaintăm conducerii centrale a țării cererea de a promulga o astfel de lege? Ținând cont de starea de curățenie pe care am observat-o la Sibiu, cred că domnul Iohannis ar fi de acord. Sau am putea începe cu o simplă inspectare a spațiului în care trăim și nu ar mai fi cazul să îl deranjăm cu o astfel de propunere?

12 ianuarie

Distanțele fizice dintre oameni pot fi invers proporționale cu cele dintre inimile lor.

13 ianuarie

Sf. ILARIU din Poitiers (cca 315-367)

Astăzi, 13 ianuarie, în calendarul catolic este sărbătorit acest sfânt, episcop al unui oraș din partea central-vestică a actualei Franțe, care în timpul lui nu reprezenta un loc de atracție deosebit. Era un oraș liniștit al Galliei încorporată în imperiul roman deja de câteva secole, în urma războaielor victorioase ale romanului Cezar contra galului Vercingetorix, armatele acestuia din urmă fiind zdrobite în bătălia de la Alesia din luna septembrie, anul 52 î.C.

In timpul lui Ilariu, orășelul nu avea locuri multe pentru distracția tinerilor, probabil nici crâșme multe sau bordeluri, și nici școli renumite sau retori care să atragă mulțimile în piețe pentru a le asculta discursurile renumite, așa cum astăzi multe canale de televiziune țintuiesc oamenii în fața ecranelor pentru a-i asculta pe politicieni sau analiști politici (sau pseudo-analiști) cum se ceartă, se laudă sau se acuză reciproc, la nesfârșit. Poate că actualul președinte va da tonul unei vieți publice mai decente și mai cu bun simț. Locuitorii din Poitiers trăiau destul de bine, văzându-și liniștiți de munca și afacerile lor; erau destul de pragmatici și nu-i interesau problemele și speculațiile metafizice, de niciun fel, știind că din acestea nu au niciun câștig material. Cultele și religiile conviețuiau în bună pace, ca peste tot în imperiu, iar creștinismul abia își făcuse simțită prezența după cele câteva secole în care valurile persecuțiilor l-au pus la grea încercare.

In orășelul lui care era departe de marile artere de circulație și comerț, tânărul Ilariu, membru al unei familii înstărite, se simțea strâns legat de concetățenii și de pământul său natal. Îi plăcea munca, dar în egală măsură iubea și studiul, lectura. In timpul iernii mai ales, citea și își consolida formarea lui intelectuală și spirituală. Ii erau familiari scriitorii latini și îi iubea pentru claritatea și concizia afirmațiilor lor. Stilul pe care și-l formează îi va folosi din plin atunci când mai târziu va scrie despre atributele și măreția lui Dumnezeu.

In secolul al VI-lea, poetul latin din nordul Italiei Venantius Honorius Clementianus Fortunatus ajunge la Poitiers și aici are ocazia să afle câte ceva despre Ilariu. El ne spune că acesta provenea dintr-o familie păgână, că fusese căsătorit și era tată al unei fete. Alte amănunte despre viața lui dinainte de botez, nu mai cunoaștem.

In plină maturitate a vârstei, iubitor al lecturilor și studiului, într-o seară citea liniștit din Biblie, iar din paginile ei simți cum Dumnezeu îi vorbește, chemându-l mai aproape de El. Astăzi, citirea textului sacru este promovată constant în lumea catolică și cea protestantă; mai puțin în cea ortodoxă. Nu demult, o profesoară de această confesiune îmi spunea că nicidecum nu vrea să citească Biblia; doar dacă cumva părintele ei spiritual i-ar recomanda aceasta, și sub directa lui îndrumare, atunci, da, va citi din Biblie numai ceea ce el îi va recomanda. Altfel, ea nu va avea curajul să citească și cine știe ce și cum să înțeleagă cuvântul Domnului, așa cum fac

pocăiții.

Ilariu decise să se apropie de comunitatea creștină din orășelul lui, să-i cunoască mai îndeaproape pe cei care practicau acest nou cult și răspândeau o religie care în trecut trezise atâta înverșunare în autoritățile imperiale romane. Ceea ce dorea el acum era să fie fericit și spera ca noua religie să-i aducă fericirea. Insă în mintea lui era și un alt gând, o altă preocupare care nu-l lăsa în pace: Va putea el obține de la Dumnezeu fericirea, dacă într-o zi moartea îl va priva de orice experiență și de suflul vital? Rațiunea îl punea în fața acestei dileme. Cum ar putea Dumnezeu să cheme pe cineva la viață și la fericire, dându-i inteligență și posibilitatea de a deveni înțelept, iar pe de altă parte lăsând omul să moară și odată cu moartea lui să dispară totul, orice a dobândit sau a dorit în viața pământească.

Nu-i nimic nou sub soare: Și astăzi, oamenii își pun aceleași întrebări existențiale referitoare la viața lor și la existența și identitatea divinității. In toate timpurile, oamenii au avut aceleași aspirații, aceleași vise, dubii și angoase. Si chiar dacă în marea lor majoritate cromozomii maimuței sunt identici cu cei ai lui homo sapiens, refuz să cred că într-un trecut îndepărtat, strămoșii mei stăteau în copaci, mâncând banane, scărpinându-se sau căutându-se unul pe altul de pureci.

Ilariu era frământat de sensul vieții sale și de înțelepciunea greu de pătruns a căilor Domnului. Pierzându-și timpul și folosindu-și inutil energiile și neuronii, astăzi mulți

caută răspunsuri existențiale în horoscoape, zodiace sau pe la tot felul de impostori și șarlatani care, în schimbul banilor, promit fericire, descifrarea propriului eu, citirea viitorului, bunăstare sub toate formele, etc. Așa cum promit bunăstare toți politicienii înainte de alegeri. Alți oameni caută răspuns la aceleași intrebări și neliniști la călugări, mai mult sau mai puțin școliți, pregătiți, unii dintre ei închipuindu-și în simplitatea lor naivă că dacă țin post și se nevoiesc, chiar și cunosc profunzimile psihicului uman, ba chiar și voința Celui pe care cerul și pământul nu-l pot cuprinde. Si apropos de călugări buni sau proști ghizi spirituali, m-am întrebat de ce nu există și călugărițe ghizi spirituali la care lumea să alerge în speranța găsirii sensului vieții și a fericirii? Sunt atât de popularizați părintele Cleopa de la Neamț (vai, ce poezii a putut să scrie contra luxului și sulemenelelor!), Arsenie Papacioc, Iustin Pârvu, etc. Dar marii ghizi spirituali femei unde sunt? Femeile nu au creier ca și bărbații, nu au simțire, intuiție? Peste ele nu suflă adierea Duhului Sfânt? Sau or fi suportând ele un anumit blestem al sorții, nu numai în societatea civilă, ci și în biserici?

Revenind la Ilariu, știm că el s-a înscris în lista catecumenilor, începând astfel pregătirea pentru botez. De acum înainte, nu mai știm nimic despre soția și fata lor; nici înainte, izvoarele nu ne spun mare lucru. Stim că fiind foarte bine pregătit în învățătura creștină, după scurt timp a primit Botezul în noaptea de Paște, așa cum se obișnuia în biserica antică. Botezul lui a reprezentat un eveniment pentru localitate,

întrucât puține persoane de poziția lui intraseră în rândurile adepților lui Cristos. In liniște, creștinul Ilariu își ducea viața mai departe ca și până acum, dar în spiritul lui pulsa ceva nou. Evanghelia lui Ioan și apoi cea a lui Matei deveneau pietre de temelie ale unei personalități care devenea din ce în ce mai vizibilă printre concetățeni. Atât de vizibilă încât la moartea episcopului locului, în jurul anului 350, poporul creștin se adună și-l aclamă în unanimite pe Ilariu ca episcop al lor. Convins de propriul crez creștin, dar fără mare dorință de a deveni episcop, Ilariu acceptă aclamarea populară. Mai târziu va scrie despre acest eveniment ca despre "misiunea, obligația care i-a fost impusă". Viața lui de acum înainte se va confunda cu cea a comunității pe care o păstorea și a diecezei pe care vrea să o organizeze, angajându-se însă și într-o luptă spirituală care antrena întreaga creștinătate, lupta dreptei credințe contra ereziei ariene.

13 ianuarie

Imi dau seama de totala valabilitate a acestui proverb african: Dacă vrei să mergi repede, mergi singur! Dacă vrei să ajungi departe, mergi împreună cu ceilalți!

14 ianuarie

PENTRU O LUME MAI INTELIGENTĂ ȘI MAI BUNĂ

(gânduri către studenți și... profesori)

Se spune, și pe drept cuvânt, că mulți dintre elevii și studenții actualei generații sunt slab pregătiți, acesta fiind rezultatul declinului idealurilor societății actuale, căci vorba lui Caragiale: O societate fără prințipuri, care va să zică nu le are. Atât în lucrările scrise, aici, sau oriunde, ne este dat să citim sau să auzim exprimări care sunt departe de regulile gramaticale sau de frumusețea limbii române. Reflectam nu atât asupra acestei stări de fapt a învățământului și culturii, cât mai mult asupra posibilităților și metodelor de redresare a situației. Indrăznesc să propun o schemă succintă a principalilor pași de parcurs:

1. Inmagazinarea a cât mai multe cunoștințe și informații din ceea ce se propune în sistemul de învățământ.
2. Analiza sintetică a conținuturilor și corelarea interdisciplinară a cunoștințelor, pentru a se ajunge la o viziune de ansamblu a științei acumulate.
3. Privirea atentă și exigentă din interiorul școlii (toate treptele de învățământ) a ceea ce școala a propus, a ceea ce eu (elev, student) am acumulat și exprimarea obiecțiilor, ca și a propunerilor de îmbunătățire a conținuturilor, a metodelor și mijloacelor de predare-

învățare în baza propriilor experiențe făcute pe parcursul anilor de studii.

4. Stimularea și susținerea constantă a aptitudinilor și înclinațiilor fiecărui elev și student. Incurajarea și promovarea dorințelor, planurilor și idealurilor pe care ei le au, ca și ascultarea atentă și inteligentă a contestațiilor lor.
5. Studierea și analizarea în ansamblu a societății dpdv cultural și compararea apoi a ceea ce școala a oferit în raport cu cererile și exigențele societății și cu cele proprii, personale.
6. Seriozitate maximă în tot ceea ce fac, atât a elevilor, studenților, cât și a profesorilor. Niciun lucru mare, important nu se realizează fără efort serios, fără inteligență și, dacă ne credem creștini, fără lumină de sus.

PS: Permiteți-mi un post script: Pentru o lume mai inteligentă și mai bună, nimeni nu ar trebui să-și permită să caricaturizeze simbolurile sau imaginile fundamentale ale religiilor. Asta îmi readuce în memorie caricaturizarea, ridiculizarea acestora în perioada comunistă și credeam că astfel de manifestări blasfeme au dispărut din lumea noastră considerată democratică. Simbolurile acestea sunt inviolabile, așa cum inviolabilă este și conștiința oricărui credincios, ba chiar și a ateului. Sunt contra oricărei forme de ripostă violentă, dar în același timp mă doare să văd cum sunt luate în derâdere imagini sau simboluri religioase fundamentale. Si dacă nimic

nu mai este sacru și intangibil, atunci nu mai este decât un pas până la a fi tangibil, lovit și distrus cel care crede în simboluri sau venerează imagini ale personajelor religioase, sau, mai grav, nu mai este cale lungă până la combaterea idealului și personajului simbolizat. Asta, a propos de Charlie Hebdo, ca și de atacul violent de acum câteva zile. In felul acesta, adică cu ridiculizări ale simbolurilor religioase sau cu riposte violente, nicidecum nu vom construi o lume mai inteligentă și mai bună.

14 ianuarie

REFLECȚIE post factum:

PS: Pentru o lume mai inteligenta și mai bună, nimeni nu ar trebui să-și permită să caricaturizeze simbolurile sau imaginile fundamentale ale religiilor. Asta îmi readuce în memorie caricaturizarea, ridiculizarea acestora în perioada comunistă și credeam că astfel de manifestări blasfeme au dispărut din lumea noastră considerată democratică. Simbolurile acestea sunt inviolabile, așa cum inviolabilă este și conștiința oricărui credincios, ba chiar și a ateului. Sunt contra oricărei forme de ripostă violentă, dar în același timp mă doare să văd cum sunt luate în derâdere imagini sau simboluri religioase fundamentale. Si dacă nimic nu mai este sacru și intangibil, atunci nu mai este decât un pas până la a fi tangibil, lovit și distrus cel care crede în simboluri sau venerează imagini ale personajelor religioase, sau, mai grav, nu mai este cale lungă până la combaterea idealului și personajului

simbolizat. Asta, a propos de Charlie Hebdo, ca și de atacul violent de acum câteva zile. In felul acesta, adică cu ridiculizări ale simbolurilor religioase sau cu riposte violente, nicidecum nu vom construi o lume mai inteligentă și mai bună.

15 ianuarie

DINCOLO DE APARENȚE

Omul nu se schimbă, nu devine nici mai bun, nici mai rău de cum era în trecut și de cum a fost dintotdeauna. Ce se schimbă, sunt doar vremurile. Nici religiile și nici sistemele sociale nu au reușit să micșoreze năravurile lui (setea de bunuri materiale, de plăceri și de dominare a semenului). Acum, mă întreb dacă omul este sub vremuri, sau invers?

16 ianuarie

SUNT LEU SAU PISICĂ?

De fapt, sunt o pisică, dar când mă uit în oglindă aș vrea să văd un leu și la fel să mă vadă și alții. Derivat al cultului personalității și idolatrizării laice a figurii conducătorului din perioada comunistă, sau a diferitelor modele (Giorgio Armani) sau personaje mediatice (Lady Gaga) din perioada post-decembristă, preocuparea exagerată pentru propria imagine (vezi, de exemplu, pe facebook nenumărate persoane care își postează zeci și sute de fotografii cu propria imagine) reprezintă una din bolile timpurilor actuale. Aceste

persoane îmi aduc aminte de nenumăratele portrete ale cuplului Ceaușescu sau ale lui Victor Ponta; acesta din urmă invadase pur și simplu toate spațiile publice ale Iașului.

Uitându-mă la fotografii din timpuri trecute, sau gândindu-mă cum trăiau părinții sau bunicii mei, îmi este clar faptul că actuala generație se iubește pe sine mai mult decât înaintașii. Ceea ce duce la exagerări, adică la a avea despre sine o părere nefiresc de bună (ce să caut la spovadă, căci nu am făcut păcate? cel mult, am mici imperfecțiuni).

Grija exagerată pentru propria imagine o surprind cu ușurință într-un magazin general unde sectorul cosmetice sau îmbrăcăminte (fără a fi misogin, mai ales pentru femei) deține o suprafață care le surclasează pe toate celelalte, sau este la egalitate cu cel alimentar.

Si cum societatea noastră este dominată de materialism evident, banul, construcțiile exagerat de mari, mașinile, plăcerile și setea de putere sunt ca niște bube mari în viața și pe trupul omului, pe care însă acesta ar vrea să le transforme în forme atrăgătoare ale ființei sale. Grija și efortul exagerat pentru propria imagine a dus la scăderea grijii și eforturilor în folosul comunității (vezi case luxoase înconjurate de spații pline de mizerii și cu drumuri pline de gropi și denivelări). Grija pentru propria imagine face în așa fel încât tinere familii sau cupluri sau indivizi să se repeadă la bănci pentru credite pe zeci de ani, pentru a-și cumpăra jeep-uri sau case mari, pentru a deveni celebri precum Becali (acum este în declin, după gratii).

Falsa și exagerata grijă de sine ne duce la crearea paginilor web și a blogurilor, sau la prezența pe diferite site-uri de socializare unde ne afisăm o imagine exagerată, dublată, falsă, pentru a părea ceea ce de fapt, nu suntem. Formarea unei imagini exagerate și parțial false pornește și de la părinții care (invocând dragostea pentru copii și să aibă mai mult decât au avut ei) își îndoapă copiii cu meditații, activități after school, le procură o garderobă considerabilă, telefon cu ecran tactil, tabletă și pc, ceea ce-i duce pe copii la infatuare și la a crede că în viață totul li se permite.
Ca o rețetă simplă la toate aceste exagerări narcisiste, aș propune următoarea formulă magică:
Să iubim și să ne iubim mai mult, dar SĂ NU NE CREDEM SPECIALI!

19 ianuarie

DĂ-MI SĂ BEAU!

In capitolul IV al Evangheliei lui Ioan citim cum Cristos, un iudeu, i se adresează cu aceste cuvinte (dă-mi să beau) unei femei samaritene, unei străine, conisderată de iudei (oamenii puri) impură, ca și tot neamul ei. Cererea aceasta surprinzătoare a lui Cristos mă pune pe gânduri și îmi readuce în memorie numeroase scene, episoade când am văzut, am auzit, am trăit, am suferit din cauza mentalităților retrograde, unele de-a dreptul fanatice, care îi împart pe oameni în puri și

impuri. Din nefericire, oameni din diferite religii încă mai promovează împărțirea semenilor între puri și impuri, iar cei care le promovează se consideră, bineînțeles, puri, pe calea cea dreaptă a mântuirii și a adevărului, nu numai a celui religios, dar și a celui social, al progresului sub toate formele sale.

Imi vine în minte primul episod din viața mea când am fost catalogat ca "impur": Eram în școala generală, în clasa a VIII-a, iar diriginta, aflând că vreau să dau examen de admitere la liceul teologic, a spus elevilor că am apucat-o pe un drum total greșit și că slujesc o superstiție numită religie, care oricum este pe cale de dispariție.

Al doilea episod mai dur s-a petrecut în armată, când, aflându-se că sunt catolic și seminarist, am fost catalogat (nu spun de cine) ca dușman al poporului, al religiei neamului, adică italian vaticanist unit cu forțele reacționare anglo-americane și papistaș eretic. Sunt doar două din multele etichete pe care oameni cu mentalități 'pure" mi le-au aplicat, și nu aș putea spune că mi-au produs bucurie.

Citesc acum într-un ziar de Brașov că în perioada 18-25 ianuarie reprezentanți ai celor șapte biserici istorice ale orașului se adună cu membri ai propriilor confesiuni pentru a se ruga împreună pentru refacerea unității creștinilor. Citiți, vă rog: http://www.bzb.ro/stire/da-mi-sa-beau-a82216

Am considerat dintotdeauna că între oameni nu trebuie să existe bariere, iar tot ceea ce-i reprezintă din toate punctele de vedere, cultural, religios, social sunt valori proprii care

întăresc identitatea persoanei, valori care trebuie cunoscute și promovate. Dar, în sine, umanitatea este una, așa cum Dumnezeu este Unul și așa cum toți cei care cred în El trebuie să fie Una, dacă vor să fie fideli Lui și credibili unii altora. Cine gândește altfel se aseamănă mai mult sau mai puțin cu cei care de curând au ucis oameni la Paris, dar și cu cei care ironizează, jignesc simboluri și imagini religioase. Respectând principiile democrației, totuși, nimanui nu-i este permis să ridiculizeze ceea ce alții au ca valori sacre, absolute. Ca să închei, mă întorc la Cristos cel pur care-i cere apă ca să bea unei femei considerată impură. Oare azi o mai fi vreun creștin (nu vreau să spun de ce confesiune) care consideră că-și spurcă picioarele dacă intră într-o biserică a altei confesiuni? O mai fi, sau nu?

Au păşit mulți pragul altor biserici sau case de rugăciune? Nu ştiu de ce îmi vine să spun că Scaraoțchi stă acum undeva pitit pe tronul lui urât și rânjește de satisfacție privind la mulțimile aceștia de creștini care nu-și spurcă picioarele, nu păşesc în casa de rugăciune a semenului lor care crede, totuși, în același Dumnezeu ca și al lui. Sau, o fi având și Dumnezeu o anumită identitate confesională?

20 ianuarie

CHIPURI ÎN MEMORIE

Memoria este locul acela intim al minții și inimii noastre unde revin cu regularitate aproape cadențată acele chipuri dragi nouă și care ne luminează zilele și le însenineză ca un soare blând de dimineață de vară. Sunt chipuri care au intrat în viața noastră, adesea întâmplător, poate când mai puțin ne așteptam. Viața ni le-a adus în circumstanțe care fac parte din acea urzeală în care se țese covorul vieții noastre. Viața are misterul și farmecul ei aparte; are o vrajă plină de lumina ochilor și zâmbetul fețelor tuturor acelor chipuri care ne zâmbesc în somn sau ne revin liniștite când ne trezim pentru a începe o nouă zi. Sunt chipuri care revin cu duioșie, mângâindu-ne pe creștet sau pe obraz când suntem obosiți sau necăjiți și ne alungă necazul din inimă, umplând-o cu seninătatea lor blândă.

Memoria este locul acela intim al minții și inimii noastre unde locuiesc cu drag, cu rădăcini adânci și pline de viață chipurile părinților noștri a căror viață continuă să pulseaze în noi. A murit doar trupul lor, dar spiritul lor este viu în continuare și ne alimentează viața prin tot ceea ce ei au făcut cândva pentru noi.

Memoria este locul acela intim al minții și inimii noastre în care poate încă mai curg lacrimi amare, scurgându-se prin răni încă deschise provocate de cuțitele tăioase ale acelora

care cu răutate, aroganță, sete de dominare, egoism sau cinism le-au scrijelit în ființa noastră. Cu toții avem nevoie de un medicament și de un medic care să ne ajute să ne vindecăm de astfel de răni.

Memoria este locul acela intim al minții și inimii noastre în care a intrat cândva chipul ființei în care s-au întruchipat visele cele mai frumoase ale iubirii noastre, învăpăiată precum flăcările, luminoasă precum soarele de vară, frumoasă precum trandafirii, caldă și bună precum pâinea de pe vatră, curată și cristalină precum apa care curge din munți, tare precum cremenea, de neclintit precum munții, veșnică și misterioasă precum măreția cerului înstelat de vară.

Se perindă atâtea chipuri dragi prin memoria noastră și dacă mă gândesc bine, ele vor rămâne singura noastră bogăție, căci ne vor însoți până la poarta morții și tare îmi vine să cred că vor păși cu noi în veșnicie, căci ele sunt spirit și nu materie. Materia aparține timpului și pământului; spiritul aparține veșniciei și cerului. Cerul acesta va fi plin cu toate chipurile dragi care ne-au înseninat scurta noastră existență și trecere prin această lume.

20 ianuarie

PĂRINȚII ȘI CĂRȚILE (școala)

In primii ani ai vieții părinții te învață cum să mergi pe două picioare, ba chiar să începi să alergi. In continuare, la școală, cărțile te ajută să înveți să zbori, deschizându-ți

orizonturile largi ale cunoașterii și ajutându-te să vezi departe, foarte departe și să înțelegi mersul și rosturile lumii. Fără știința și înțelepciunea din paginile cărților, progresul persoanei ca și cel al societății în ansamblul ei, este imposibil. Fără școală, omul va merge cu o medie orară de 4, 5 km/h. Cu școală, poți să te deplasezi și cu peste 1000 km/h. Aceasta este diferența între avantajele școlii și lipsa ei.

21 ianuarie

NEDUMERIRE ȘI PARADOX

De mult timp mă frământă niște nedumeriri care, de fapt, mi se par paradoxuri și contraste. Mă întreb și nu găsesc un răspuns la întrebarea: De ce sunt elevi și studenți care neapărat vor să copie, adică vor să ia note mari, știind bine că acestea nu reflectă nivelul cunoștințelor lor? Privind latura etică a acestui fapt, mă întreb de ce sunt persoane care vor să înșele și să fure ceea ce nu li se cuvine? Aceste persoane mint pe alții (profesorul) și se mint pe sine. Si sunt convins că tot ele critică și se plâng de lipsa de sinceritate și de corectitudine a altora, ca și de minciunile politicienilor, de exemplu, sau de corupția generală a societății. Sunt convins că au criticat și condamnat gestul lamentabil al prim-ministrului “copy-paste” și probabil din acest motiv nu l-au votat. Aici constat eu unul din paradoxurile multora: Se plâng de anumite greșeli și rele ale altora, le condamnă vehement ca fiind imorale și păguboase, iar

ei, acolo unde se află, practică exact aceleași vicii, adică mint și fură ceea ce nu le aparține și nu merită. Duplicitatea aceasta de gândire și de comportament o văd ca pe un viciu și o boală de fond a unei societăți bolnave cerebral; nu creierul în sine este bolnav, dar modul de funcționare, cu siguranță. Stiu că încă de la facerea lumii există tentația fructului oprit; o fi această duplicitate o rămășiță a păcatului strămoșesc? Mulți nu mai cred în păcat și în acest caz, ce este? O lipsă de logică, o amorțire a spiritului, un refuz de a gândi în mod coerent? Oricum, s-a verificat adesea în istorie faptul că lipsa rațiunii naște monștri. Duplicitatea, falsitatea, păcălirea altora și autopăcălirea sunt simptome evidente ale unor oameni care refuză să gândească și să acționeze în mod logic și coerent, ceea ce-i duce la comportamente abominabile. De exemplu, revoluționarii francezi sau cei sovietici care au proclamat sus și tare fraternitatea, egalitatea și libertatea tuturor, i-au ghilotinat, împușcat sau i-au închis în temnițe îngrozitoare pe toți cei care nu gândeau ca ei.

Si trec la partea a doua a acestei triste realități, care are consecințe nefaste în viața concretă a acestor persoane.

Atunci când cineva săvârșește o astfel de faptă, făcând ceea ce condamnă la alții, persoana respectivă își face sieși un mare deserviciu, un mare rău. Cultivă în propria conștiință și gândire o plantă otrăvitoare care îi îmbolnăvește ființa și viciază grav relațiile cu ceilalți. Fiecare dintre noi afirmăm că dorim o relație stabilă, frumoasă, rodnică cu semenul nostru,

relație la nivel de prietenie, iubire sau căsătorie. La baza unei astfel de relații, pentru ca ea să fie durabilă, sănătoasă și benefică pentru ambele părți, se recere ca și condiție fundamentală corectitudinea, adevărul, cinstea. Si dacă cineva la școală încalcă principiile corectitudinii, cinstei și minte, furând ceea ce nu-i aparține, dacă gândește și acționează în felul acesta duplicitar și fals, în raportul de prietenie, iubire sau de cuplu conjugal, cum va acționa? Probabil că va declara partenerei, partenerului că îl respectă, îl iubește dar în același timp va flirta și cu alte persoane. Probabil că va declara sau se va comporta iubitor ca un soț, soție fidelă, dar în același timp va întreține și un raport extra-conjugal, sau măcar se va defula în diferite forme de autoerotism.

Așa cum, la nivel religios există același comportament duplicitar și lipsit de logică al acelui drept-credincios care, trecând prin fața bisericii, își face semnul crucii, chiar de mai multe ori, pentru ca apoi să scuipe pe trotuar chiar lângă o doamnă îmbrăcată bine și înjură semaforul care întârzie să-și schimbe culoarea din roșu în verde; și l-a înjurat de numele Dumnezeului la care cu câteva secunde mai înainte se închinase. Mă întorc iar la nedumerirea inițială care îmi aduce aminte de o vorbă a unui ofițer din armată: De ce oare omul ține o capră de coarne și afirmă că este ciută?

22 ianuarie

NEVOI SI SPERANTE… ILUZORII?

Discutam cu cineva despre pensionari; mulți dintre ei au pensii de 400 lei și trebuie să supraviețuiască din acești bani. Noroc că unii mai au un petec de pământ pe lângă casă și două găini în coteț, eventual și un purcel, căci altfel ar muri de foame. In țara aceasta or fi vreo 5 milioane de pensionari, iar dintre aceștia cel puțin 30 % au această pensie de mizerie, adică mai mult de un milion și jumătate de persoane. Așa sunt pensiile în mediul rural, la limita supraviețuirii. Cine dintre acești necăjiți are vreun copil cu suflet mai mare, care se mai îndură de părinți, mai primește câte ceva pentru a-și duce zilele; cine nu, poate că se gândește că totul se va termina curând, că nu mai are multe zile de trăit. Vorbindu-mi despre mama sa, respectiva persoană îmi spunea, printre altele: "Dar să știi că și la țară, nu toți au puterea să mai muncească, iar dacă nu muncești, nu ai; nu plătesc intreținere, dar cumpără lemne, plătesc pe alții să le aducă apă sau se târâie cum pot; este foarte greu și într-o parte și în alta. Bătrâni, bolnavi; mama mea din 400 de lei, 250 îi dă pe tratament. Lumina, butelie, ulei, orez, zahăr și mai știu eu ce, sunt gata. Aratul pământului o costă cât și-ar cumpăra pâine zilnic tot anul. Eii, eu mă rog să fie ea sănătoasă, să o știu în viață cât mai mult timp. Nu prea ascultă, nu pricepe că e bătrână, bolnavă și singură."

Vorbeam nu demult cu o angajată în universitate, care face curățenie și îmi spunea că are salariul minim pe economie, că are de întreținut la școală doi copii, că soțul nu lucrează; avea atâta durere în glas, că a izbucnit în plâns și nu se putea opri. In fața plânsului ei, am simțit că și sufletul meu plânge. Văd atâta sărăcie și durere în jurul meu și mă întreb cum de este posibil ca atâta amar de oameni să trăiască la limita subzistenței într-o țară care este membră UE deja de mai mulți ani. Ce fel de sistem economic funcționează în țara asta? Eu știu că statul, printre obligațiile lui fundamentale, are datoria de a asigura o viață decentă cetățenilor lui. Ce fel de stat este acesta în care milioane de oameni suferă de frig și de foame, într-o sărăcie atât de umilitoare? Cine și cum sunt cei care fac legile? De ce aceste legi permit ca unii să aibă bunuri cu nemiluita (cum și-au însușit aceste bunuri?), iar alții să rabde de foame și frig?

Ponta ne spunea nu demult să nu-l votăm pe Iohannis, căci neamțul acesta o să hăcuiască pensiile acestor oameni atât de necăjiți. L-am votat pe Iohannis, sperând exact opusul spuselor lui Ponta. Iar sărmanii pensionari mai speră în 50 lei în plus la pensie. De fapt, de zeci de ani, pensionarii tot speră la o pensioară mai mărișoară și probabil or să moară cu această speranță, căci majorările sunt total nesemnificative în raport cu prețurile și costul vieții.

Lăsând deoparte ce a afirmat sau declarat unul sau altul dintre candidații la președinție, pe mine mă înspăimântă și mă

doare până în adâncul sufletului și al inimii durerea și umilirea atâtor români care au muncit cinstit, corect zeci și zeci de ani, iar acum își duc bătrâneţile în aceste condiții. Glasul lor se ridică la ceruri, ca și plânsul acelei mamei pe holul universității. Sărăcia și durerea lor este ca o rană vie în trupul acestei țări, trup care mai suferă și de hemoragia milioanelor de români plecați prin străinătățuri, după un trai mai bun. Si ca răul să fie și mai mare, în urma plecării lor, au rămas aici nenumărați copii dezorientați, care își întind brațele să cuprindă gâtul mamei sau al tatălui lor, iar aceștia sunt departe, tare departe de ei, dar mai ales departe de inima lor care suferă traumatizată. Sunt răni și dureri mari în trupul acestei țări, care astăzi nu mai aude glasul mincinos al lui Ceaușescu, dar aude glasul altor mincinoși și impostori, lacomi de bani și putere, ale căror averi le depășesc cu mult pe cele ale soților Ceaușescu.

Si ca să nu mă limitez doar la constatări, îmi vine în minte și o idee pozitivă: Mă gândesc că ar fi tare bine, de exemplu, pentru cei care navighează ore în șir în lumea anonimă, ireală a internetului, să mai lase touchscreen-ul sau laptop-ul și să coboare în lumea lipsurilor și durerilor unei mame care plânge, căci nu are ce să pună pe masă copiilor ei, sau să deschidă ușa unor bătrâni care numără cu mâna tremurândă ultimii bănuți cu care să-și cumpere 1 kg de cartofi de la piață. Multe lucruri se pot remedia în țara asta și în bună

parte remedierea lor poate începe de la noi, de la fiecare dintre noi.

22 ianuarie

Să nu uiți niciodată de unde ai plecat, căci s-ar putea să nu ajungi la destinație și să trebuiască să te întorci înapoi, acasă. Iar dacă ai uitat care îți este casa, o să rămâi pe drumuri, un veșnic rătăcitor.

24 ianuarie

REFLECȚII MATINALE

Ce reprezintă conștiința ta, pentru tine? Faci compromisuri cu ea? Libertatea de conștiință reprezintă una dintre marile cuceriri ale modernității. Nu te lăsa manipulat și nu lăsa ca cineva să-ți spele creierul (nici televizorul și nici internetul). Nu-ți vinde conștiința pentru nicio sumă, pentru niciun motiv, căci din acel moment nefast, te-ai vândut pe tine și ai început să devii un sclav.

Ce faci cu timpul tău, cu aceste clipe ale zilei de astăzi? Ai deschis ochii pentru o nouă zi, în care chiar dacă soarele nu strălucește, căci este ascuns de nori, tu trebuie să fii soarele pentru cei pe care îi vei întâlni, cu care te vei întâlni. Fă-te frumos astăzi și strălucitor, chiar dacă nu prea ai ce pune pe masă la micul dejun și chiar dacă hainele de pe tine sunt

cam vechi și, oricum, cumpărate de la second hand-ul de peste drum. Poți străluci chiar și așa.

Care este istoria ta personală? Ce scrii în cronica vieții tale? Ai auzit că Stefan cel Mare a construit 47 de mănăstiri (mai bine construia mai puține și nu mai ținea atâtea ibovnice), iar Mark Zuckerberg avea anul trecut o avere de peste 34 miliarde de USD. Dar tu, de ce ești în stare? Habar nu ai câte capacități și forțe creative zac în tine!

Ce îți propui să faci pentru alții? Cu multă probabilitate nu vei reuși precum un hârciog să aduni bani mulți, dar poate că vei reuși să ștergi o lacrimă de pe obrazul unuia care plânge, sau vei reuși să câștigi o bursă de studii la Harward, sau vei reuși să ai o seră de flori și să le vinzi la alții, răspândind în jur frumusețe și parfum. Sau vei reuși să faci fericită o persoană și să-ți lași numele dar mai ales iubirea și demnitatea ta de om pentru generațiile viitoare, care-ți vor purta nu numai numele, dar mai ales profilul tău moral.

Cu siguranță, ești capabil de lucruri mari, căci în ființa ta, pentru că te iubește, Dumnezeu și-a sădit chipul Său, a cărui frumusețe, bunătate, putere, inteligență, cerul și pământul nu le pot cuprinde. Acesta este misterul existenței tale: cerul și pământul nu pot cuprinde frumusețea și măreția ta și cea mai mare și mai grea misiune este să te descoperi pe tine însuți. Si doar privindu-te în oglinda lui Dumnezeu îți vei vedea adevăratul chip! Si doar privindu-se cu toții în oglinda aceluiași

și unic Dumnezeu, oamenii vor înceta să mai fie atât de diferiți și se vor descoperi ca frați.

25 ianuarie

ZĂPADA, SIMBOLUL INOCENȚEI NOASTRE PIERDUTE

Zăpada, simbolul inocenței noastre pierdute și al nostalgiei unei purități spre care cu toții aspirăm. Ca și simbolistica crinului alb și a hainei de mireasă, cu mâinile și conștiința adesea întinate, visăm o lume mai bună și mai generoasă în care să vină prin nămeți un Moș Crăciun care să ne aducă în dar, fericirea. Iluzii și autopăcăleală! Fericirea se construiește înlăturând noroaiele și curățind sistematic terenul vieții noastre de toate acele murdării pe care acum zăpada le acoperă. Fulgi mari, albi care cad pe pământul nostru întinat, și care, iată, din nou dau deșteptarea nostalgiei după fericire. Dar ce ne-am face dacă nu ar mai cădea din cer, de sus, acești fulgi albi? Cine ar mai trezi în noi glasul conștiinței și cine ne-ar mai reaprinde nostalgia fericirii?

BĂTRÂNA DIN PĂDURE

Sâmbătă seara, 17 ianuarie, postul de televiziune Kanal D a transmis o știre care m-a pus pe gânduri: Tanti Gasie, o bătrână din Maramureș, de pe Valea Vaserului, trăiește izolată în munți de peste 50 de ani. Crește câteva animale pe lângă casă, iar un vițel îl vinde în fiecare an și cu banii de pe el își

cumpără cele ce-i lipsesc, și așa merge înainte, liniștită și senină, în căsuța ei, înconjurată de copacii pădurii și departe de zarva lumii. Ce m-a surprins foarte tare a fost nu atât starea ei de sărăcie, cât mai mult chipul senin și ei fața surâzătoare; era chiar veselă.

De câteva zile îmi revine chipul ei și vorbele spuse, și anume că se simte bine acolo sus, izolată de lume, dar în siguranță, căci este mai aproape de Dumnezeu. O văduvă care de peste jumătate de veac se simte în siguranță în căsuța ei izolată din pădure. Ceea ce cred că este de admirat la ea, nu este singurătatea în care trăiește, cât mai mult seninătatea ei în fața unei vieți cu siguranță deloc ușoare. Mi-am zis că trebuie să existe o anumită filozofie a vieții senine și liniștite pe care noi am pierdut-o, noi, proprietari de casă, mașină, care comunicăm zilnic cu multă lume, agățați ca niște lipitori de internet, telefon și televizor.

Bătrâna din pădure aparține altor timpuri în care pământul, acea mică bucățică de pământ care-i aparține, îi era suficient omului ca să poată trăi. Mulți dintre noi, adică oamenii perioadei moderne și post-moderne nu mai avem un loc, un pământ din roadele căruia să trăim, împreună cu cele câteva găini din coteț, un purcel, eventual și o vacă. Avem un apartament pentru care abia dacă reușim să plătim toate dările; avem o piață sau magazine de unde cumpărăm produse cu multe E-uri și conservanți. Sau mulți tineri stau cu părinții, susținuți de ei în mare măsură și caută ani de zile un servici din

care să poată trăi modest, dar demn. Sau mergem la un servici care ne ajută să supraviețium, mulți cu teama de a-l pierde și pe acesta. Dacă ne exprimăm nemulțumirea față de salariul de mizerie, suntem amenințați cu faptul că la ușă stau atâția care pot să ne ia locul.

Sau am împuns fuga pe la străini în speranța unei vieți mai bune și am impresia că nu suntem prea fericiți. S-au dus de izbeliște nenumărate familii și au devenit triști, dezorientați și frustrați nenumărați copii. Nu prea se mai găsește de lucru nici prin străinătate, iar cei care încă lucrează, lucrează dublu și sunt plătiți la jumătate față de localnici. Și aș putea continua cu lista constatărilor care îmi confirmă un adevăr cam trist: Nu mai trăim ca bătrâna izolată din munte, dar nici nu suntem mai fericiți decât ea; mulți dintre noi.

Nu vi se pare că lumea actuală este cam prost alcătuită și cu toată civilizația în care trăim, nu suntem senini ca Tanti Gasie și nici nu ne considerăm atât de aproape de Dumnezeu, cum se consideră ea, sau poate nici nu mai credem în El? Sau poate, manipulați și spălați la creier de mass media și de mentalități actuale, suntem atât de nemulțumiți din cauza a ceea ce ne lipsește și ne dorim, încât nici de ceea ce avem nu mai știm să ne bucurăm?

26 ianuarie

DOMINAREA MEDIOCRITĂȚII: GHINIONUL OMENIRII

In general, oamenii care nu excelează prin inteligență și voință, în dorința lor înnăscută de dominare se raportează și relaționează cu persoane inferioare lor. Astfel se explică proliefrarea relațiilor superficiale, a mediocrității, a blazării și creșterii numerice a unei categorii sociale în care aspirațiile și munca asiduă pentru progres și autodepășire sunt ignorate, aproape inexistente. De exemplu, este mult mai ușor să realizezi un referat sau chiar o teză de doctorat prin procedeul banal și imoral numit "copy-paste". Doar că procedând astfel, vei rămâne un etern mediocru, chiar și, paradoxal, ajungând prim-ministru. De fapt, el nu a făcut altceva decât să continuie tradiția antecesorului Ceaușescu care era mai mediocru decât el și, paradoxal, a urcat pe o treaptă superioară lui, adică a ajuns șef al statului, președinte. Sunt doar două exemple arhicunoscute care confirmă cele spuse: mediocrii domină o lume mai mediocră decât ei, însă până la un anumit punct, când plesnesc doagele unei societăți atât de flase și antiumane, iar mediocrii cad victimă propriei lor sete de putere, lăsând loc altora, în care mulțimile își pun speranțele într-o viață mai bună.

Dorința de a-l domina pe cel inferior ție, pentru ca tu să te simți superior și satisfăcut în orgoliul propriu reprezintă motorul care generează societăți slabe și supuse falimentului și

eşecului total, mai degrabă sau mai târziu. De exemplu, dorința de dominare a sistemului comunist prin ancestralele instrumente de lucru secera și ciocanul și a mașinii de scris manuală, a dus inevitabil la înfrângerea acestui sistem de către roboții industriali și calculator.

Ieșirea din cercul vicios al instinctului de dominare înscris în codul genetic al unei bune părți a omenirii (care se complace în mediocritate) reprezintă condiția indispensabilă a progresului atât al persoanei umane în individualitatea ei, cât și a societății în ansamblul ei. Si atâta timp cât oamenii se vor delecta cu non-valori mediatice (sunt prea multe ca să le enumăr aici), putem fi siguri că ei și societatea în care trăiesc vor stagna, în cel mai fericit caz, dacă nu cumva vor regresa, murind cu timpul în propria lor sărăcie și mizerie mai ales morală.

Am putea, fiecare dintre noi, să ne întrebăm cu cine și în cel fel relaționăm, cine ne este prieten, cu cine ne-am confruntat gândirea, aspirațiile, planurile de viitor. Si dacă vom fi suficient de inteligenți și de onești cu noi înșine, vom afla la ce nivel etic, valoric ne aflăm. Si să nu aud pe careva afirmând că statutul social, public al cuiva se vede în mașina din care coboară. Acestora le amintesc faptul că actualul papă nu a avut și nu are mașină personală. In Buenos Aires mergea pe jos sau cu mijloacele de transport în comun. Am discutat personal cu multe persoane care l-au cunoscut direct, timp de mulți ani de zile și mi-au confirmat acest lucru.

24 IANUARIE - ZIUA UNIRII PRINCIPATELOR LA IASI

Aşa cum s-a întâmplat acum un secol şi jumătate, şi clasa politică de astăzi trebuie să se ridice la înălţimea idealurilor pe care naţiunea română le nutreşte. În spatele unităţii şi solidarităţii unei naţiuni trebuie să stea responsabilitatea fiecăruia dintre noi, dar şi a clasei politice, a celor aleşi să reprezinte interesele şi să împlinească aspiraţiile acestui popor. Responsabilitate este un cuvânt pe care va trebui să îl redescoperim. Nu doar în vocabularul politic, ci ca fundament pentru decizii şi acţiuni (Klaus Iohannis)

28 ianuarie

MISTERUL MĂRII ŞI AL ÎNĂLŢIMII MUNŢILOR

Apele liniştite sunt adânci! Am auzit demult această vorbă şi ştiu că exprimă un adevăr profund al omului, al existenţei lui. Dincolo de chipul lui fardat, cosmetizat sau care poartă adesea o mască protocolară, bună de dat la public, se ascunde adevărata lui faţă, pe care cu greu o poţi înţelege, iar la unii este plină de paradoxuri, aşa că raţiunea ta nu prea poate înţelege multe la el, sau poate uneori să rămână crucificată pe lemnul perplexităţii.

Dincolo de zâmbetul senin, calm, liniştit de pe feţele multora nu se ascunde, de fapt, seninătatea, liniştea şi calmul, cât mai mult aspiraţia după aceste stări de fericire ale fiinţei umane. Dar sunt aspiraţii atât de mari şi profunde încât ele îi

oferă respectivului om o mare stabilitate în fața vitregiilor și necazurilor vieții, și mă fac să-i asemăn pe astfel de oameni cu niște stejari falnici pe care nici cele mai puternice vânturi și furtuni nu-i mișcă din loc și nu-i doboară; cel mult, le mai smulg din ramurile lor niște crengi uscate, făcându-i astfel și mai puternici și mai sănătoși, mai curați. Toți acești oameni îmi amintesc de titlul unei cărți " Copacii mor în picioare". Câte mame nu au devenit mai puternice tocmai prin marile dureri și deziluzii cu care iubirea și inima lor (unică) de mamă s-au lovit în viață! Au rămas singure cu unul sau mai mulți copii, dar iubirea le-a făcut mai puternice, iar chipul mai senin și mai liniștit, căci ceea ce nu te distruge, te întărește.

Stăteam pe malul mării, admirându-o îndelung, privindu-i valurile care tot veneau spre țărm, cu zgomote adânci, profunde purtând în ele parcă neliniștea întregii lumi încă de la facerea ei. O simțeam în fața mea, fără de sfârșit, îmbrățișând pământul acesta pe care locuim noi, ființele cuvântătoare și cugetătoare. In apele ei profunde se ascund neliniștile noastre de la începuturi și până vom fi în această lume. Suntem în bună parte o compoziție din lut a marelui Olar în care însă predomină apa (75 % la naștere și 50 % pe parcursul vieții) și precum întinderile acestea ale mării veșnic neliniștită și agitată, purtăm în adâncurile ființei noastre neliniștile întregii lumi. Nimic nu ne este străin din ceea ce caracterizează natura ființei umane. Fie că stăm pe scaune prezidențiale (tronurile împărătești nu mai sunt la modă, decât

pe ici pe colo pe planetă), sau că locuim într-o cocioabă ascunsă în munte, în ființa noastră purtăm aceleași aspirații și dorințe comune tuturor oamenilor. Priveam în lungul mării, admirând razele soarelui, scânteietoare, care se scăldau în apele ei, jucăușe, zglobii, într-o multitudine infinită de culori care sclipeau necontenit deasupra ei, și vedeam în ele jocul copilului și scânteierea din ochii tânărului, iar coborând apoi spre adâncuri cu privirea și auzul ciulit ca ale unui câine de pază, auzeam ofurile, dorurile, plânsul și neliniștea adultului și ale omului în crepuscului vieții, pe care de atâtea ori nu i le cunoaște nici chiar persoana cu care împarte același pat și aceeași masă.

De pe malul mării în apele căreia se scaldă aspirațiile, dorurile, dar și nelinișteа și plânsul lumii, pentru a-l înțelege și mai bine pe om, este necesar să te urci pe crestele munților, unde fața și mâinile lui se îndreaptă spre ceruri și spre infinit. După un lung efort, după multă transpirație, ființa aceasta ajunge acolo de unde vrea să-și ia zborul spre înălțimi, spre acel cer albastru ca și ochii lui, în care, dacă te uiți cu atenție, vei vedea infinitul și măreția unei lumi care parcă nu mai aparține acestei lumi în care mișunăm noi acum. Frumusețea și măreția crestelor munților nu sunt altceva decât expresia palidă a aspirațiilor pe care omul, ajuns acolo, sus, le simte, le trăiește mai din plin decât în cotidianul existenței sale. Marea și crestele munților sunt două locuri în care poți citi ceva din misterul omului, mister care este ca o fereastră ce-ți

deschide orizonturile infinitului și ale Celui pe care cerul și pământul nu le pot cuprinde, dar care și-au dat mâna în om, marele mister care suntem noi, fiecare dintre noi.

29 ianuarie

AUTOPORTRET "PERDANT"?

Citeam niște știri banale, nu atât pentru că redau fapte banale, căci prezentau corupție, minciună și violență, ci le consider banale pentru lipsa lor de stil al prezentării și pentru faptul că le aud și văd mereu, de ani și ani de zile. Descurajat, mi-am zis că nu este nimic nou sub soare în mass-media românească. In nemulțumirea mea față de cronica neagră și de scandal a unei bune părți a presei românești, m-a străfulugerat însă un gând, o idee care mi-a produs nu doar nedumerire, ci mai mult, neliniște. Despre ce este vorba?

Din prima mea tinerețe, de pe băncile liceului am fost cucerit de un fel de idol (pentru mine) al serialului “Om bogat-om sarac”, difuzat în România anului 1976. Din acel serial m-am identificat cu personajul sărac, revoltat împotriva nedreptăților societății americane, în care însă eu vedeam nedreptățile societății comuniste de la noi. Si nu a avut un sfârșit bun acest personaj. Intre preferințele mele a urmat apoi președintele John Kennedy, care a luptat pentru o lume nouă, o “Nouă Frontieră”, și a sfîrșit-o și el rău, adică a fost împușcat la Dallas. Mi-am zis apoi că lucrurile se pot schimba în bine în

lumea noastră, luptând pacific și rezistând pacific contra nedreptăților comuniste și aveam ca model pe Mahatma Gandhi, dar și el a sfârșit-o rău, căci a fost împușcat tocmai când se ruga. Am fost cucerit apoi de figura multora care au sfârșit-o în temnițele comuniste, despre care auzeam multe lucruri, pe șoptite, și asta mi-a adus nu puține neplăceri din partea unora sau altora, care m-au întrebat dacă chiar nu mi-e bine și de ce nu-mi țin gura.

Ca opțiune fundamentală și crez religios, am crezut și cred în revoluționarul pacific, Isus Cristos, care a venit să aducă în această lume o Impărăție a păcii, a iubirii și fraternității universale, dar, cum o știm cu toții, și el a avut un sfârșit tragic, condamnat la moarte prin răstignire, cea mai umilitoare pedeapsă acordată de romani celor mai infami răufăcători.

Oricum și oriunde m-aș învârti în viața mea, am crezut doar în personaje perdante, care au avut un sfârșit tragic. Cu limitele, greșelile și imperfecțiunile mele, perdant am fost de multe ori și încrezându-mă în oameni, care au profitat de mine și apoi mi-au râs în nas, sau care s-au simțit grav ofensați și lezați pentru faptul că le-am spus ce gândesc. Ceva nu se leagă între aspirațiile și visele mele frumoase, pașnice și realitatea acestei lumi care răspune la ele cu dispreț, sau mai grav, cu violență, ură și moarte. Fără să am cea mai mică tentație de a mă urca pe vreun piedestal, are, totuși, cineva

o explicație pentru aceste contradicții și lipsă de logică a comportamentului uman?

30 ianuarie

LA ORIZONT, O NOUĂ BOALĂ: MULTITASKINGHITA!

La răscrucea dintre milenii, trei mari platforme și sisteme de operare au captat nu numai piața muncii și cea de desfacere, dar și mintea și sentimentele omului. Majoritatea dintre oamenii care aparțin țărilor cât de cât civilizate, ca să nu mai vorbesc de societățile bogate, ține în mână, în buzunar sau pe birou un instrument de comunicare, informare și de lucru care folosește sistemul windows.

Windows-ul apărut în deceniul al IX-lea al secolului trecut reprezintă un sistem care-i ajută pe utilizatori să lucreze pe mai multe fronturi, direcții deodată, ceea ce reprezintă un avantaj, dar și un mare dezavantaj, deoarece disipează sau chiar pulverizează capacitatea de atenție, de concentrare și de realizare a unor lucruri trainice, stabile, întrucât utilizatorul se împarte în nenumărate direcții și greu mai ajunge să se concentreze asupra unui lucru și să-l facă bine. Windows-ul îi aruncă pe om în superficial și împrăștiere a forțelor lui creatoare, ceea ce-i poate crea acestuia iluzia unor multiple forțe și capacități de împlinire, când, de fapt, a lucra pe mai multe fronturi deodată înseamnă adesea a nu face nimic bun și trainic. Multitasking-ul a favorizat crearea modelului de om

care dimineața, la micul dejun, mănâncă, vorbește la telefon, citește ziarul, se uită la știrile tv, discută cu soția și copilul, se încheie la cămașă și-și pune sacoul, își pregătește servieta pentru servici și toate acestea vrea să le realizeze în același timp. Se crede Napoleon care, se zice că dicta la opt secretari deodată (eu, logic, nu înțeleg cum este posibil). Iată un model al omului multitasking, influențat de sistemul windows. A propos, câte ferestre aveți deschise pe monitorul de pe care citiți aceste rânduri? Dacă aveți un pc sau tabletă mai performantă, puteți avea deschise simultan ferestre pentru: un film, imagini, navigatorul internet, yahoo messenger, poșta electronică, un procesor de texte (word), o foaie de calcul (xcel), un joc (solitaire), un antivirus (acesta însă își vede singur de treaba lui), un fișier pdf, un program de copiat (piratat) ceva din internet, webcam sau (și) microfon, un program cu informații de pe tot globul (mai mult can-can și cronică neagră sau de scandal), pagina de socializare (facebook, twitter) și lista ar putea continua.

Mi s-a întâmplat de mai multe ori să beau un suc de portocale la food court din Palas, Iași, și să constat că cei mai mulți dintre comeseni (doi, trei sau mai mulți la o masă) mâncau grăbiți, într-o mână ținând lingura sau furculița și cu cealaltă butonând smartphone-ul, iar între ei discutau mai puțin sau chiar deloc. Sau, mă gîndesc la studenții din cămine care stau intinși în pat cu laptop-ul lângă ei, navighează pe internet, vorbesc la telefon sau prin internet cu alte persoane, discută cu

ceilalți din cameră, vizionează un film, sunt conectați pe o platformă online pentru a vedea pe profesorul N care ține o prelegere de toată lauda, își beau cafeaua, se uită la poza iubitei lipită pe perete, etc. Dacă se continuă așa, alături de psihologi cred că vor apărea mulți alți profesioniști care să consulte și să trateze o lume care a luat-o puțin razna, adică s-a îmbolnăvit grav de stress, disipare și de scădere gravă a randamentului în orice domeniu, adică de multitaskinghităPartea superioară a machetei

DIN FRUMUSEȚILE SPIRITUALE ALE HARGHITEI: BISERICA DE LA ȘUMULEU CIUC (loc de pelerinaj)

Pe malul pârâului Șumuleu, la 3 km de centrul orașului Miercurea Ciuc în direcția nord-est, se află Mănăstirea Franciscană de la Șumuleu Ciuc. Ea a fost construită de către Iancu de Hunedoara în 1443. Este demolată în 1802, dar reconstruită imediat, în anii următori, în stil neoclasic, dar cu evidente influențe baroce.

Biserica poartă hramul Sfinții Apostoli Petru și Paul, și are una dintre cele mai mari orgi din România. Aic se păstrează cărți rare, obiecte de cult, incunabule și alte obiecte religioase. Aici și-a scris operele sale un călugăr franciscan renumit, Ioan Căianu (Kájoni János), una din cele mai importante fiind Codex Caioni.

Mănăstirea franciscană de la Sumuleu Ciuc este locul unde ajung anual de Rusalii în jur de o sută de mii de credinciosi catolici, sau poate și mai mulți, pentru a lua parte la ceremoniile religioase prilejuite de această sărbătoare. Sunt grupuri care vin aici în pelerinaj pe jos de la mai multe zeci de km, ca semn de devoțiune și atașament față de acest loc care pentru ei, ca și catolici, înseamnă foarte mult. Pelerinajul de la mănăstirea franciscană de la Şumuleu Ciuc are rădăcini în Evul Mediu. În 1556, principele Ioan Sigismund a încercat, prin forță, să impună secuilor religia unitariană. Tradiţia spune că a fost învins în luptă chiar în ziua de Rusalii, cu ajutorul rugăciunilor celor adăpostiţi în mănăstirea franciscană, iar secuii au rămas catolici până astăzi.

CASA NATALĂ A EPISCOPULUI ÁRON MÁRTON

Áron Márton, s-a născut în 1896, la Sândominic, jud. Harghita și a murit la Alba Iulia în anul 1980. A fost episcop romano-catolic al Diecezei de Alba Iulia între anii 1938-1980. Între anii 1949-1955 a fost închis de autoritățile comuniste în sinistra închisoare de la Sighetul Marmației, după care mai mulți ani a fost constrâns la domiciliu forțat pentru atitudinea sa demnă față de propria misiune și pentru intervențiile lui de apărare a drepturilor omului, indiferent de apartenența religioasă, pentru apărarea greco-catolicilor, grav persecutați de autoritățile comuniste, ca și pentru verticalitatea caracterului său, demn de admirație.

În anul 1999, pentru activitatea sa pentru salvarea de la exterminare a unor evrei transilvăneni a fost declarat de statul Israel „Drept între popoare”. In prezent, este în desfășurare procesul lui canonic de declarare ca fericit. O figură emblematică a istoriei recente a României, încă prea puțin cunoscută de către români, care cu siguranță ar avea multe de învățat de la el.

MĂNĂSTIREA DE LA IZVORU MUREȘ

Mănăstirea ortodoxă cu hramul Adormirea Maicii Domnului este situată la poalele Muntelui Hășmașul Mare, la o altitudine de 950 m. Lucările la acest complex mănăsitresc au început în anul 1996, iar după patru ani a fost sfințită. Ulterior, au avut și au loc încă alte lucrări de construcție. Complexul monahal cuprinde: biserica in stil brancovenesc, corpul de chilii cu paraclis, casa duhovnicului, clopotnița și alte anexe gospodărești.

1 februarie

ȘTIAȚI CĂ?

În Gheorgheni, doamna Gáll Erzsébet şi-a început activitatea de producător de gemuri, siropuri şi compoturi de fructe în anul 2002, pe baza unei licenţe de fabricaţie. Începând cu înregistrarea activităţii independente în anul 2005, gama de produse a fost diversificată cu produse din soc, mure, afine negre şi roşii, muguri şi conuri de brad. Aceste produsele au

ajuns pe rafturile a mai multor magazine din judeţ şi străinătate. În anul 2010 a obţinut dreptul de utilizare a mărcii PRODUS SECUIESC/SZÉKELY TERMÉK/SEKLER PRODUKT pentru 26 de produse, nu numai alimentare și curative, dar și de tradiție și port local.

Contact: 535500, Gheorgheni, Str. Kossuth Lajos, nr.67 Jud. Harghita, ROTel.: 0040-266-362945
Email: gerzsebet@citromail.hu

2 februarie

UN GÂND PENTRU CINE NU POATE MERGE CA MINE

Scurtă discuție telefonică: “L…, nu ai sughițat? Zilele trecute, la servici, discutam cu cineva despre tine. Chiar dacă ne auzim mai rar, totuși, măcar gândul este îndreptat mai des către tine. Iți doresc multă sănătate, mai înainte de orice altceva!” Noi, cei care mergem pe picioarele noastre, uităm adesea de cei care merg mai încet, sau care nu mai pot merge. Prinși de iureșul vieții, al concurenței, uneori indiferenți și egoiști, mergem înainte doar cu cei care țin ritmul cu noi, dorim chiar să-i depășim și lăsăm în urma noastră mulțimi imense care șchioapătă sau plâng neputincioase. Aceasta să fie oare lumea pe care o vrea Dumnezeu? Sau, în cine credem noi? Sau credem doar în noi înșine și în planurile noastre, în care intră prea puțin sau chiar deloc cei care nu pot ține pasul cu noi?

4 februarie

CARTEA FEȚELOR

Ca într-o comedie, dramă, tragedie, epopee, poem, poezie, eseu, schiță, proză de ieri sau de astăzi, fiecare își prezintă aici câte ceva din prea plinul inimii și al inteligenței sale. Aspirații, vise și dorințe, împliniri, iluzii sau deziluzii, toate sunt prezente aici. Fața adevărată sau masca, adevărul sau minciuna, toate sunt în cartea fețelor.

Autoportretul este foarte des prezent, mai rar autoironia, căci aceasta este mai pretențioasă și mai greu de realizat și mai ales de acceptat. Asta și pentru că oamenilor le place mai mult șablonarea plină de strălucire aparentă a civilizației de carton în care trăim astăzi. Inteligența nativă este mai puțin folosită, fiind înlocuită de cea artificială. Dovada clară ne-o dă decadența științelor umaniste și ascensiunea IT-ului (tehnologia informației și comunicațiilor).

Fețele acestea, crâmpeie ale existenței umane, o multitudine nesfârșită (chiar, câți utilizatori o fi având Cartea Fețelor?), mici medalioane ca niște piese de puzzle în alcătuirea unui tablou numit omul, pe care niciunul din specia umană nu a reușit să-l prezinte în întregime, căci el este mereu vechi, dar și mereu nou, banal și sublim, finit în limitele sale corporale, dar infinit în aspirații și dorințe, urât până la hidoșenie, dar și atât de frumos, încât nici cel mai renumit pictor, nici cel mai

profund și talentat scriitor nu vor reuși să-l prezinte în totalitatea personalității sale.

Viața cu lecțiile ei a fost trăită și prezentată de când lumea, dar fiecare dintre noi ne-o inventăm pe cea proprie și se pare că nu prea suntem capabili să învățăm din ceea ce au tras alții înaintea noastră și ținem neapărat să ne tragem ponoasele propriului orgoliu; ne credem mai deștepți și mai capabili decât suntem și nu vrem în ruptul capului să acceptăm vorba înțeleptului biblic: Nimic nu-i nou sub soare!

Cu cât încerc mai mult să pătrund dincolo de aparența feței sale, cartea fețelor umane îmi demonstrează că filele ei sunt nenumărate, așa cum nenumărate sunt și stelele și aștrii universului; nimeni nu știe câte sunt la număr. In fond, omul nu-i decât un număr, sau mai bine zis o fărâmă dintr-un întreg ale cărui granițe, limite nu sunt cunoscute. In el se scaldă, cu lumini și umbre, Dumnezeu și Diavolul într-un joc continuu, ale cărui sens și miză sunt încă de descoperit.

4 februarie

Cerul și iadul se află în inima omului; aici se scaldă, cu lumini și umbre, Dumnezeu și Diavolul, într-un joc ale cărui sens și miză sunt încă de descoperit.

5 februarie

A FI SAU A NU FI

Iubirea înseamnă absența urii; lumina înseamnă absența întunericului; frumusețea înseamnă absența urâtului; adevărul înseamnă absența falsității; dreptatea înseamnă absența nedreptății; bucuria înseamnă absența tristeții; viața înseamnă absența morții.

Noi suntem o prezență sau o absență? Răul, cu toate derivatele sale, nu este altceva decât lipsa binelui... Iar referitor la Dumnezeu? Acesta va începe să dispară din noi atunci când din inima noastră va fi absentă iubirea, iar din mintea noastră va fi absentă rațiunea. Dumnezeu este Prezență, iar Diavolul este Absență. La fel este și cu omul, care-i chipul și asemănarea Lui. A fi sau a nu fi, aceasta-i marea întrebare (problemă)!

MULȚUMIRE

Suntem obișnuiți să le mulțumim celor care ne fac bine și să-i condamnăm pe cei care ne fac rău. Adesea am reflectat asupra acestui lucru și am descoperit ceva cu totul diferit: Le mulțumesc celor care m-au lovit, pentru că loviturile lor m-au făcut mai rezistent la tot ce este rău.

Le mulțumesc celor care în momentele de suferință, au rămas indiferenți și și-au văzut de drumul lor, pentru că datorită lor am învățat că vindecarea, ieșirea din suferință depinde în primul rând de mine și nu de alții.

Le mulțumesc celor care mi-au trădat încrederea și care nu s-au dovedit cu adevărat prieteni, pentru că datorită lor am învățat să prețuiesc mai mult adevăratele valori și adevărații prieteni.

Le mulțumesc celor de la care am cerut un ajutor și nu am primit, pentru că m-au ambiționat să-mi valorific mai bine propriile forțe.

Le mulțumesc tuturor care într-un fel sau altul, dacă nu mi-au făcut rău, nici bine nu mi-au făcut, pentru că datorită lor am învățat să nu mă comport ca ei.

Datorită lor am învățat cum poți transforma slăbiciunea în putere și înfrângerea în victorie. Datorită lor, am învățat să fiu creștin și să pun în practică mai bine ceea ce Isus ne spune: "Iubiți-i pe dușmanii voștri… ca să fiți fiii Tatălui vostru din ceruri" (Mt 5, 44-45).

6 februarie

PRIVIRE DE COPIL

Câtă frumusețe, nevinovăție și simplitate se află în ochii acestui copil! Privirea lui este ca o revărsare a cerului, a unei frumuseți și purități spre care tânjim atât de mult!

Am început să cunoaștem această lume, privind cu nevinovăție și candoare spectacolul ei, dar cu trecerea anilor ochii noștri și-au schimbat expresia, devenind mai gânditori;

privirea noastră a devenit mai rece și mai distantă, sau poate chiar abătută și tristă, sau uneori acră și rea.

Și totuși, ochii acestui copil reaprind în noi ceva ce nu a dispărut și poate din nou să fie reaprins.

Putem oare să mai fim atât de nevinovați? Probabil că nu. Putem oare să mai privim pe toți semenii noștri cu inocența și încrederea totală a unui copil? Probabil că nu. Putem să mai fim atât de simpli și atât de dependenți de alții? Probabil că nu. Mă întreb atunci: De ce, totuși, privirea acestui copil îmi trezește atâția fiori? Incerc să îmi răspund: Probabil că în ochii lui îmi vorbește Cerul și mă îndeamnă să mă întorc la inocența primară. Nimic impur nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu. Oare nu ar fi cazul să încercăm măcar să redevenim precum copiii? Oare cum ar fi lumea noastră dacă ne-am privi unii pe alții cu inocența acestui copil?

7 februarie

NOUA ROMÂNIE PORNEȘTE DE LA … PROFESOARĂ

Citesc și aud că d.na Elena Udrea a adunat (a se citi, a furat) sume imense pe care, în încercarea de a scăpa neurmărită, le-a depus în conturi prin străinătate. Cînd aflu astfel de cazuri, mă întreb dacă setea de a aduna bani și averi, nu contează prin ce metode și mijloace, are limite la om? Inclin să cred că nu are limite. Mă întreb în cazul ei, dincolo de imaginea publică cosmetizată, de fapt care este adevăratul ei

chip? Ce a gândit și simțit în momentele ei de contact și cu persoane sărace, nevoiașe, cărora nu le ajunge pensia de la o lună la alta; măcar în acele momente se gândea cu adevărat la ei, sau o gâdila în mod plăcut gândul cum să strângă mai mult în conturile ei?

Cazul ei, paradoxal, acum mi-a adus în memorie micile reproșuri pe care uneori mama le făcea tatălui meu, când se întorcea de la lucru, cu bicicleta, din zona Roman (zeci de ani a parcurs zilnic 20 de km sau mai mulți; nu avea bani să plătească la autobuz), unde lucra, și niciodată nu s-a agățat de el (expresia mamei) măcar un cui sau o surcea pe care să o aducă acasă de la locul de muncă. Tata îi răspundea mereu, calm: Lasă, fa Marie, că nu murim noi de foame. Mai bine sărac și curat! Am încercat să înțeleg motivul acelui of al mamei, acelui reproș și în mintea mea îi găsisem explicația: Eram mic, nu mergeam încă la școală, dar mergeam la câmp, la prășit cu mama, care îmi făcuse și mie o sapă mică, pe măsura mea. Eram odată la prășit la CAP, pe un teren în drum spre Săbăoani. Prășeam liniștit alături de ea și la un moment dat, mama a izbucnit în plâns. Am rămas nedumerit și speriat privind-o cum lacrimile îi curgeau de pe obraji pe pământ, dar continua să prășească. Cu greu am reușit să o fac să-mi explice ce s-a întâmplat. Intr-un târziu, mi-a arătat un rug de viță de vie pe lângă care treceam prășind. Mi-a zis: Vezi, dragul mamei, atât a mai rămas din via noastră; aici a fost via noastră, pe care ne-au confiscat-o comuniștii cu colectivizarea. Acum prășeam

același câmp, care cu câțiva ani mai înainte, reprezenta acea brumă de proprietate a părinților mei; acum prășeam același teren, dar care ne fusese furat. Asta a fost drama care, cred eu, o făcea pe mama să-i aducă acel reproș tatălui. Dar, vorba tatălui, am preferat să rămânem săraci și curați.

Mă gândeam, apoi, aflând despre isprăvile doamnei Udrea, la o profesoară care își face datoria cu onestitate, cu dragoste și devotament pentru elevii ei. O cunosc de mai mulți ani. Face naveta, trăiește în condiții modeste, dar nu am auzit-o niciodată lamentându-se. Pentru a mai adăuga un bănuț la salariul ei (eu îl găsesc umilitor, ea nu se lamentează), croșetează tot felul de articole decorative, ornamentale, sau articole simple de îmbrăcăminte pentru copii. Le vinde la un preț foarte mic și am îndemnat-o să le vândă nu scumpe, dar la un preț care să-i aducă și ei un câștig cât de cât. M-a surprins privirea ei senină, chipul mulțumit și nu uit răspunsul ei: Când ai și tu câtă fericire îmi aduc toate aceste persoane cărora pot să le fac o bucurie! Mult mai important pentru dânsa este bucuria pe care o produce altora decât banul pe care îl pune în buzunar. Pentru mine, mai mult decât profilul ei profesional, această femeie excelează ca om, și mi-a dat o lecție pentru care nu pot decât să o felicit, să o apreciez.

Cine este mai bogată: Udrea sau profesoara? Cât privește părinții mei, bogația pe care ei mi-au dat-o cu exemplul lor, nu se va pierde niciodată. Cine construiește

România de astăzi și de mâine? Eu cred că noua Românie pornește de la… profesoară!

9 februarie

FENOMENUL LADY GAGA

Dacă intrați pe pagina de facebook a lui Lady Gaga (adică Stefani Joanne Angelina Germanotta, născută la New York pe 28 martie 1986), o să vedeți că acum are 67.244.383 de aprecieri și multe milioane pe twitter. In adolescență, ea a studiat și la o școală privată catolică, dar acolo mulți se uitau curioși la ea sau o luau în derâdere, pentru că avea înclinații excentrice. Cântăreața și compozitoarea pop star, este influențată profund de arta modei și asta se vede din plin atât în vestimentația și modul ei de prezentare, mereu altele, adesea extravagante sau chiar provocatoare, cât și în versurile și muzica ei. Câștigătoare a numeroase premii, este în continuă concurență cu Madonna și, încă este pe val. Poate că în istoria muzicii nu va rămâne neapărat o stea, ceea ce ea însă reprezintă este fenomenul de gândire și comportament al multor contemporani pentru care nu esența este căutată, nu profunzimea și soliditatea principiilor, ci aparența și schimbarea cu orice preț. In dorința de a fi luat în seamă, de a atrage atenția, trebuie (?) să provoci cu ceva. Și fiindcă multă lume se plictisește repede și este mereu în căutare de ceva nou și senzațional (senzațional aparent), trebuie să

apari cu ceva nou. Lady Gaga răspunde din plin acestor orientări, manifestări ale lumii contemporane, condusă și dominată de mass media.

Mă întreb care sunt cauzele acestui fenomen și înclin să cred că una din cauze o reprezintă disoluția unei lumi bazată fie pe creștinism, fie pe opusul său, ateismul ideologic și militant, și căutarea unui nou model de societate cât de cât convingător pentru majoritatea oamenilor. Deocamdată suntem într-o fază de căutare și de tranziție și ca orice tranziție, supusă crizelor de transformare și de creștere, Lady Gaga este expresia nesiguranței și instabilității care ne caracterizează. Ea poate să fie astăzi într-un fel și mâine cu totul altfel și te surprinde mereu prin ceva care nu are încă o definiție stabilă. Făcând o paralelă între ea și Egiptul antic, divinitățile și simbolurile egiptene au fost prezentate mii de ani fără cea mai mică schimbare, ca semn și simbol al imutabilității, al stabilității, al veșniciei lor, iar egiptenii au rămas un popor unit care a dăinuit peste milenii tocmai datorită acestei stabilități a divinităților lor. La fel, au rămas (chiar până astăzi) și evreii, fideli aceluiași Yahweh pe care l-a venerat și Avraam. Creștinii contemporani, în schimb, fani și admiratori ai lui Lady Gaga, își schimbă des nu numai hainele, dar și convingerile religioase. Un exemplu: Un american avea un chioșc unde vindea coca-cola. Intr-o zi, văzând că nu-i mai merge negoțul și simțind că ar putea să aibă succes cu o altă îndeletnicire, s-a gândit să transforme chioșcul într-un sediu al

unei noi religii, înființată de el. A scris numele noii religii pe spatele tablei de la intrare, a rotit tabla pe frontispiciul chioşcului şi a lăsat-o la locul ei de mai înainte. Unul din simpatizanți l-a întrebat de ce nu a schimbat totuși, tabla. Fondatorul noii religii i-a răspuns prompt: Și dacă nu-mi merge cu noua religie și trebuie să mă întorc din nou la vânzarea de coca-cola, nu ar fi păcat să pierd tabla? Trebuie doar să întorc tabla la loc, și revin la vechea îndeletnicire. Și Lady Gaga și "fondatorul" noii religii sunt americani, iar de acolo au ajuns și la noi tot felul de religii, dive și staruri (îi avem și pe ai noștri, proprii, autohtoni). Si, influențați de dânșii și de mentalitatea schimbării continui, ne facem și noi propria religie și propriul dumnezeu, ca un copil care în fantezia și imaginația lui crează din plastilină tot felul de personaje. Ignorăm însă că toate aceste personaje, acești dumnezei pe care noi ni-i creăm sunt la fel de instabili și nesiguri ca și săracele noastre cunoștințe și slabele noastre principii. Si în scurt timp vom dispărea și noi, cu religiile și dumnezeii pe care ni i-am creat. Se va duce totul pe apa sâmbetei, într-o manieră lamentabilă și care va lăsa în urmă urâciune și dezamăgire, așa cum rămâne la bătrânețe pielea zbârcită și trupul fleoșcăit al celor care au dorit să apară altfel, împlantându-și silicoane sau păr pe cap (vezi-l pe Berlusconi), scrijelindu-și tatuaje, folosind nenumărate trucuri și cosmetice, doar pentru a apărea altfel de cum sunt. Fiindcă școala este și ea în declin, ca și bisericile și statul în general (corput până în măduva oaselor), din păcate, oamenii

au rămas la cheremul profitorilor și vânzătorilor de iluzii.Mințile copiilor și tinerilor sunt asaltate de media cu modele din artă, muzică, desene animate, fime, iar de Crăciun, aniversare, etc. aceşia vor să primească cadouri care imită personajele mediatizate. Și prea adesea părinții se conformează dorințelor copiilor lor, dependenți, cvasi-drogați și sclavi ai televizorului, calculatorului și tabletei. Ce înseamnă asta? Disoluție a personalității, instabilitate și nesiguranță a gândirii, principiilor și conștiinței de sine. Inseamnă o orbecăială continuă a persoanei umane printr-un tunel sau labirint al cărui capăt nu-l vedem; habar nu avem încotro mergem și când vom ajunge la capăt; la care capăt? Deocamdată Lady Gaga continuă să câștige fani.

10 februarie

OMUL-UN PĂMÂNTEAN CARE OSCILEAZĂ ÎNTRE CER ȘI IAD

Omul este plin de paradoxuri. Are nevoie cel mai mult de căldura inimii și de comuniunea plină de viață cu semenii săi, dar se încăpățânează să construiască o lume artificială și rece, cu multe cochilii sau carapace în care se autoizolează. Omul a ajuns pe lună, dar nu a deschis încă ușa vecinului de apartament. Omul proclamă sus și tare dreptatea, transparența, altruismul, iar când vine vorba să și practice aceste principii și valori, devine leneș și fără vlagă. Sau este harnic și silitor doar

pentru a strânge cât mai mult în propria vizuină, precum un hârciog.

Omul proclamă că este drept-credincios, iubitor şi temător de Dumnezeu, dar acest Dumnezeu rămâne marele lui necunoscut. Omul afirmă că sănătatea este una din cele mai mari valori pe care le are, dar în acelaşi timp continuă să otrăvească planeta şi pe semenii săi, iar consumul de medicamente creşte în raport direct-proporţional cu aşa-zisul progres al civilizaţiei. Omul afirmă că viaţa este cea mai mare valoare, că este involabilă şi intangibilă, dar continuă să ucidă, începând chiar din primele momente ale conceperii fiinţei umane şi până la adânci bătrâneţi.

Omul afirmă că te iubeşte pe tine, doar pe tine, dar în acelaşi timp ţine în memoria telefonului sau în scoarţa cerebrală numele şi numerele de apel ale altor persoane. Omul îl predică pe Dumnezeu cu toate calităţile sale fără număr şi măsură şi în numele aceluiaşi Dumnezeu ucide pe semenii săi, creaturi ale aceluiaşi Dumnezeu.

Mai rău, omul se proclamă pe sine Dumnezeu, criteriu şi valoare absolută, se urcă pe un soclu spre a fi admirat şi respectat de alţii, dar nu-şi dă seama că-i put picioarele, şi nu numai ele.

Omul este capabil să dezvolte numeroase sisteme de gândire, etice şi morale şi să nu creadă în niciunul din ele. El spune atât de multe cuvinte încât se pierde printre ele. El îşi priveşte chipul în oglindă în fiecare zi, ceea ce nu înseamnă

neapărat că se cunoaște mai bine pe sine însuși. Omul este o ființă care oscilează între cer și iad, și realizează prea puțin faptul că prin inteligența și voința pe care le are ca daruri ale lui Dumnezeu (nu ale diavolului), ar fi mult mai bine să se îndrepte spre Cel de la care a primit aceste daruri. Omul ar face tare bine să se reîntoarcă nu doar la natură (J.J.Rousseau), nu doar la muncă (K. Marx și urmașii lui), ci la sine însuși în primul rând; atunci ar descoperi în inima lui căldura Inimii lui Dumnezeu, iar în inteligența lui, Lumina care-i va lumina calea vieții pe pământ; o cale care îl duce spre ceruri.

Am văzut și am cunoscut oameni în ai căror ochi am contemplat strălucirea stelelor cerului și profunzimea apelor mării. In zâmbetul și bunătatea lor am văzut și simțit ceva din bunătatea și frumusețea unei lumi care nu-i de pe acest pământ. Nu știu câtă școală și câte diplome aveau și nici nu mi-am pus problema aceasta vreodată. Nu știu câte case și câți bani aveau în conturi. Stiu însă că erau foarte bogați în umanitate și ei mi-au dovedit că Dumnezeu există și că drumul spre El merge sigur prin cunoașterea și comuniunea cu astfel de persoane. Mai mult decât din cărți, eu l-am cunoscut pe Dumnezeu în primul rând din chipul și gesturile unor oameni; la fel cum, din păcate, tot de pe chipul și din faptele altora, am simțit și puterea malefică a Celui Rău.

11 februarie

SUFERINȚA, PEDEAPSĂ SAU BINECUVÂNTARE ?

Cu siguranță, fiecare dintre noi când a venit pe lume a plâns. La fel de sigur este și că nu vom pleca râzând din lumea asta. Iar între cele două plânsete, inițial și final, mai și râdem. Deși nu intră în calculele noastre, suferința reprezintă adesea cheia succesului.

Chiar dacă nu vrem să ne spălăm în apele ei, ea ne purifică și ne face să înțelegem că nu suntem atât de puternici și sănătoși pe cât părem a fi.

Chiar dacă ea nu este o bucurie, nu putem înțelege și trăi o bucurie adevărată decât după ce am comparat-o cu o suferință trăită pe propria piele.

Chiar dacă încercăm să fim înțelepți citind liniștiți din cărți, sau ascultându-i pe alții, adevărata înțelepciune se naște dintr-o lungă criză și după ce am trecut prin variate și nu ușoare suferințe.In misterul vieții noastre, suferința este aceea care ne deschide mintea pentru a pricepe că orice tăcere ascunde totuși o voce, orice obstacol înseamnă și începutul unui nou drum și orice cădere înseamnă imbold spre ridicare.

Fugind de suferință, fugim de noi înșine și uităm cine suntem. Fugind de suferință, nu vom realiza nimic valoros, căci orice lucru mare cere efort susținut și renunțări la multe comodități ale vieții.

Privită cu un ochi rațional, suferința este de evitat; privită cu un ochi creștinesc, ea reprezintă de fapt o mare

binecuvântare, o condiție obligatorie a împlinirii omului și a mântuirii sale veșnice.

13 februarie la 13:54

TIMPURI DE CRIZĂ

In timpurile actuale mijloacele și posibilitățile de acces la informare și la cultură în general sunt mult mai numeroase decât în trecutul ceaușist, dacă ne referim doar la România, deși aceasta este o realitate globală, planetară. Atât pe Broadway, pe Podul Londrei, ca și în rândul populațiilor încă tribale există semnal telefonic și pentru comunicarea digitală a datelor. De exemplu, și în deșertul Chalbi din nordul Kenyei, în rândul tribului de acolo care își paște oile și caprele, sunt unii care au telefon mobil, cu ecran tactil (cu posibilități de voce și trafic de date), chiar dacă aceștia abia reușesc să silabisească cuvintele. Lumea actuală se află în fața multor porți deschise spre cultură și poate să intre în sanctuarele culturii, să vadă valorile ei; însă asimilarea, cunoașterea și aprecierea importanței acestor valori recere efort continuu, susținut. A-ți îmbogăți propriul bagaj cultural, a-ți dezvolta un simț critic de apreciere a valorilor, a-ți urma propriul drum în noul context cultural-științific reprezintă o problemă deloc ușoară.

Suntem într-o epocă istorică diferită cultural și ideologic de cea a generației părinților și bunicilor și ne îndreptăm spre un viitor ale cărui coordonate nu sunt deloc sigure. De aici, rezultă o mare dificultate pentru generația

actuală de a discerne și alege acele cunoștințe care să o ajute în drumul spre viitor. Si fiindcă viitorul acesta pare atât de nesigur, ba chiar întunecat și lipsit de perspective, tinerii actuali sunt înclinați să se refugieze, de exemplu, în efemera și iluzoria lume a internetului și în comunicarea superficială oferită de noile mijloace și tehnici de comunicare. Nu-i prea atrage și convinge lumea reală.

Nici pe mine nu mă atrăgea, nu mă convingea lumea și ideologia comunistă și mă refugiam în lectura clasicilor, în frumusețile naturii și în cercetarea și cunoașterea altor spații culturale și sociale ale omenirii de dincolo de cortina de fier. Cât puteam, ascultam Vocea Americii și Europa Liberă cu un interes și o pasiune pe care greu mi-o puteam camufla în public, în relațiile cu ceilalți.

Interesul scăzut pentru școală, indiferent de nivelul ei, este o realitate neplăcută, dureroasă a timpurilor actuale și toți știm acest lucru. Deprecierea școlii însă este doar una din fațetele lumii noastre, căci, din păcate, deprecierea și decadența este prezentă în orice sector al vieții publice și chiar private. Este ușor într-un asemenea context să devii pesimist, sau să îți îndrepți degetul acuzator împotriva tuturor. Este însă păgubos acest lucru, cel puțin ca metodă, dacă nu și în conținut. Asta nu vrea să spună că sunt de acord cu eludarea legilor, cu furtul, minciuna și multe altele. Vreau să spun doar că întâi de toate din partea tuturor se cere o privire critică, inteligentă, calmă

asupra realității pentru a înțelege cauzele care au dus la această decadență generală a lumii noastre.

Decadența aceasta o putem numi însă și criză sau erodare a unui model de societate și tranziție spre un alt model de convețuire umană. Din modelul vechi cu siguranță putem păstra valori, unele din ele fiind perene, acestea exprimând ceea ce se învață în primul rând în cei șapte ani de acasă. Bunicii și părinții noștri au făcut orice pentru ca ultimei generații să-i fie bine, sau așa ne închipuim că a fost. Eu am rezerve, rețineri față de mai multe aspecte ale vieții și comportamentului acestor generații; de exemplu, nu voi putea niciodată să afirm că aplaudarea unui cuplu de inculți precum Nicolae și Elena Ceaușescu reprezintă un act de bravură pentru care ar trebui să-i felicit pe cei care au făcut-o. Revenind însă în prezent, mă întreb dacă vechea generație s-a adaptat suficient de mult la condițiile prezente, purtând în prezent valorile trecutului, dar deschizându-și ochii minții și spre noile valori și perspective pe care prezentul acesta ni le oferă tuturor. Sunt convins că acele capacități native ale omului, care sunt curiozitatea lui de a cunoaște, inventivitatea și ingeniozitatea lui, tenacitatea de a-și atinge un scop în viață, dorința lui de a gândi și trăi liber, de a se exprima liber, dorința lui înnăscută de a iubi și a fi iubit, căutarea unui sens al vieții, toate aceste calități înscrise în codul genetic al omului îl vor ajuta cu siguranță să-și croiască un drum în aceste timpuri, tulburi și confuze. Insă, deși vremurile îl pot afecta pe om, îi pot provoca

chiar o răceală, un guturai, omul va fi totuși peste vremuri, le va domina. El este și va rămâne administratorul acestei lumi. Nici tancurile din piața Tienanmen, nici manipulările mass mediei, nici dominarea banului nu au reușit și nu vor reuși să încătușeze omul și să-l oprească din drumul lui spre împlinire; pot să-l împiedice periodic, parțial, dar nu să-l anihileze. Singur Dumnezeu este deasupra omului, însă acest Dumnezeu nu este satrapul creaturii sale, ci Răscumpărătul ei, căci în Cristos, Dumnezeu s-a unit pentru totdeauna cu omul.

În fața crizei contemporane, eu sunt un optimist, căci privesc dincolo de orice formă de manifestare a crizei, direct în inima și în mintea omului și acolo văd valori care deși aparțin omului, ele, de fapt, vin de la Dumnezeu și sunt veșnice. Ancorarea omului în Dumnezeu reprezintă cheia succesului și a biruinței lui, indiferent de timpul și locul unde acesta trăiește. Iar religiile, ca forme de exprimare a legăturii omului cu divinitatea, mă interesează doar în măsura în care acestea încearcă să aducă un cult adevărat lui Dumnezeu și să fie cu adevărat în slujba omului. In rest, ele pot fi doar simple manifesări cultural-religioase, condiționate istoric și supuse schimbărilor sau chiar dispariților. Deși Uniunea Europeană este fondată pe principii laice și sunt de acord cu aceasta, la fel cum sunt de acord cu statul laic, religiile și bisericile rămân în continuare cele care au rolul de a aduce cult unicului Dumnezeu și de a contribui la definirea ființei umane, de a o proteja și călăuzi spre acest Dumnezeu, care este scopul și

destinul final al omului. Inclin să cred că avea dreptate Malraux când a afirmat că „Secolul XXI va fi religios (mistic) sau nu va fi deloc”. Si aceasta, deoarece sunt convins de natura transcendentală a ființei umane.

IUBIREA ADEVĂRATĂ NU-I PE TARABE

În seara aceasta, în complexul Palas din Iași am văzut două cuvinte cu litere mari, foarte mari: IN LOVE, și mi-am zis că sigur acestea sunt un preambul pentru Ziua îndrăgostiților, de mâine, 14 februarie. Instantaneu, mi-au venit în minte tot felul de idei, gânduri, din care încerc să selectez câteva. Culoarea roz am asociat-o adesea cu femeia și feminitatea. Trecând cu mașina prin Ungaria, adesea mi-a fost dat să văd case zugrăvite în culoarea roz și îmi spuneam că acolo sau locuiește doar o femeie care vrea ca alții să știe că ea este o femeie, sau că în acea casă soțul o iubește atât de mult pe soție, încât a decis să zugrăveaască cuibul iubirii lor în culoarea roz. Și prin România am văzut uneori locuințe cu pereții zugrăviți în aceeași culoare și am gândit la fel. De la pereții caselor, rozul iubirii este prezent pe ambalajele bomboanelor și al altor dulciuri, pe fundițe, lumânări, inimioare, baloane, flori, vase, lenjerie, bijuterii, tricouri, perne și multe altele. Negustorii de tarabe sau cei din magazine, toți vor să-și vândă produsele specifice acestei zile. In egală măsură, culoarea roșie este și ea prezentă din plin cu această ocazie, iar dacă rozul sugerează mai mult delicatețe și feminitate, roșul te duce cu gândul la

vâlvătaia iubirii, la pasiunea clocotindă, la iubirea înflăcărată, la sacrificiu chiar pentru persoana iubită.

În societatea noastră de consum, iată cum și cel mai nobil și important sentiment al inimii omului este comercializat. Incet-încet, în subconșientul populației mentalitatea prinde rădăcini, devine obicei, devine un clișeu de gândire și comportament și ocazie de a cheltui bani pentru unii și de câștig pentru alții. Cred că în afară de această motivație clară, evidentă, îndărătul acestei practici care câștigă teren stă și un alt motiv, și anume libertatea cu care mai ales ultima generație își exprimă gândirea și sentimentele. Spre diferență de generațiile anterioare care au trăit în rigoarea și cenzura comunistă, astăzi se alunecă spre cealaltă extremă, tinerii afișându-și public chiar și cele mai intime și profunde gânduri și trăiri.

Rozul și roșul, inimioare și Cupidoni, săgeți înfipte sau îndreptate spre inimi, declarații și mesaje de dragoste incrustate, desenate, cusute pe nenumărate obiecte. Piața comercială a zilei de 14 februarie are specificul ei, așa cum și Crăciunul are specificul său.

În afară de faptul că fenomenul Sf. Valentin la noi este de dată recentă, importat din vestul european sau de peste ocean, semna al globalizării care ne-a cuprins deja din plin, cred că ar trebui să reflectăm puțin asupra a ceea ce reprezintă această zi. Nu vreau să mă refer aici la conținutul ei creștin legat de cultul sfântului Valentin, martir din secolul al III-lea

din centrul Italiei și sărbătorit în calendarul ortodox nu pe 14 februarie, ci la sfârșitul lunii iulie. Nici nu vreau să prezint conținutul păgân al acestei sărbători, conținut încreștinat apoi de biserică, ci doar să punctez câteva aspecte, cred eu, importante. Iubirea este nu numai cel mai profund și nobil sentiment al omului, dar reprezintă însăși mobilul existenței umane și sensul vieții omului. Ea este, de fapt, o exprimare vie a lui Dumnezeu care este Iubire. Cheia de înțelegere a divinității și a omului în același timp înseamnă Iubire. Și în acest cuvânt, de altfel, se ascunde sau se revelează mai bine zis chintesența creștinismului. Fără iubire, atât religia cât și viața omului ar deveni ca o mâncare fără gust și de care te saturi repede și nu o mai vrei.

O altă considerație în raport cu această zi și cu tot comerțul și superficialitatea ei, o reprezintă faptul că iubirea, tocmai pentru că este atât de profundă și exprimă cele mai adânci intimități ale inimii și gândurilor omului, trebuie neapărat să fie discretă, rezervată, iar proclamarea ei aparține celor care cu adevărat se iubesc în privacy-ul inimii și căminului lor. In plus, cei care se iubesc, se înțeleg din priviri, din simple gesturi discrete și nu au nevoie de toate aceste forme exterioare. Ca atare, tot acest comerț de tarabă mi se pare o ofensă și un fel de violare a ceea ce nu se comercializează, nu se vinde la tarabe, nu se declară cu surle și trâmbițe, nu se afișează pe ecranele televizoarelor, prin piețe sau holurile complexelor comerciale, ci se șoptește la ureche persoanei

iubite. Așa cum îmi repugna vederea nenumăratelor tablouri cosmetizate ale soților Ceaușescu și toate declarațiile găunoase, false, ipocrite ce li se făceau, așa și astăzi îmi repugnă să văd acest bâlci al deșertăciunilor în culorile roz și roșu. Sau poate că expunerea aceasta ostentativă a „formelor iubirii" reprezintă un strigăt disperat după iubire? Poate că, în fond, paradoxal, comercializarea formelor și imaginilor materiale ale iubirii reflectă tocmai lipsa adevăratei iubiri?

15 februarie la 07:15

REVOLUȚIA INTELECTUALĂ=EMANCIPAREA OMULUI

De zeci de ani sunt în învățământ și unul din lucrurile care pentru mine rămâne ca un spin în coastă și un vierme care nu mă lasă în pace este întrebarea: Pentru ce sunt atât de mulți tineri care nu prea vor să studieze, care vor să se fofileze ușor prin viață și dacă se poate să câștige bani mulți, repede și cu efort cât mai puțin?

Cu siguranță, una din cauze este adânc înrădăcinată în mentalul poporului român care, dominat de puteri retrograde precum cea otomană sau de comunism, s-a obișnuit cu puțin, să gândească puțin și superficial și să-și spună că oricum destinul vieții nu-i în mâinile lui și, ca atare, de ce atâta efort pentru o cauză pierdută deja de multe secole? Asta se reflectă și în prezent în convingerea că destinele noastre nu ni le stabilim noi, ci alții de deasupra noastră, de la Bruxelles, Moscova sau

Washington, sau cine știe de pe ce colț al planetei. I-aș întreba pe cei care gândesc astfel dacă și atunci când votează, este cineva care îi constrînge să voteze o anumită persoană și nu alta, dacă și atunci când fac sau lasă mizerie în jurul lor, dacă și atunci când în loc să muncească, lenevesc sau stau prin cârciumi, dacă și atunci când în loc să meargă acasă la nevastă și copii, merg la alte persoane, etc., dacă în toate aceste ocazii și situații și multe altele sunt constrânși de autorități sau forțe străine? Oare, nu cumva, toate aceste atittudini sau decizii le aparțin și sunt responsabili de ele? Dar, este mult mai ușor (și păgubos în același timp) să arunci pisica neagră în curtea altuia, sau să te speli pe mâini, considerându-te nevinovat și fără nicio responsabilitate față de ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Lipsa aceasta de responsabilitate personală provine și dintr-o convingere pseudo-religioasă, care s-ar rezuma cam în termenii următori: Noi suntem neputincioși și trebuie să apelăm la intermediatori (preoți, biserică) care să mijlocească, să intervină pentru noi pe lângă Dumnezeu. Preoții și Biserica știu voința lui Dumnezeu și nouă, mirenilor, laicilor, nu ne rămâne altceva de făcut decât să apelăm la ei, care au un cuvânt de spus în fața Celui de Sus. Această mentalitate de tip clientelar se reflectă și în spațiul public, civil, unde cetățeanul apelează la autorități, se pune bine cu ele, plătește intervenții în favoarea lui. Este bine să ne punem bine cu autoritățile, căci ele au putere și ne rezolvă problemele, iar noi, ceilalți, vulgul, rămânem mereu niște cerșetori la ușa celui puternic, niște

milogi la mila altora și să fim mulțumiți dacă aceștia nu ne dau afară din serviciu și nu ne lasă să murim pe drumuri de foame. Cât timp românii vor gândi astfel, este imposibil ca ei să iasă din mizerie și sărăcie. Dacă generația părinților și a bunicilor a fost dominată și constrânsă să nu gândească și să acționeze liber, din această mentalitate fatalistă și de milogi, de slugi, actuala generație trebuie neapărat să se elibereze, fără însă a se lăsa înșelată de noii stăpâni ai banului și ai puterii, căci riscă să devină victime ai unei alte mentalități și ai unui alt sistem, numit capitalism sălbatec, iar răul din trecut să fie înlocuit cu un altul. Este foarte important pentru tineri să cunoască lecția trecutului, pentru a nu cădea într-o altă capcană care va face din ei niște simple piese pe o tablă de șah pe care ei sunt doar niște simpli pioni.

Lipsa de încredere în sine și ignorarea propriilor calități generează lenea și nepăsarea atât pentru propria ființă, cât și pentru tot ce este în jur. Nu are altă explicație faptul că natura noastră înconjurătoare este contaminată, întinată de atâtea mizerii. Simțul estetic este atrofiat iar grija pentru spațiul public este atât de scăzută, încât, de exemplu, pe mulți studenți din cămine nu-i deranjează faptul că sub ferestrele camerelor lor spațiul verde este plin de murdării printre care viețuiesc nenumărați câini vagabonzi.

Acestor tineri care pentru un număr de ani trăiesc și studiază (mai mult sau mai puțin) în sanctuare ale luminii minții, numite licee sau universități, doresc să le spun un lucru

neplăcut. Promisiuni ademenitoare v-au făcut de curând domnul Ponta sau alți candidați la președinție, și nu-mi permit să vă mint și eu, cum v-au mințit ei. Țin prea mult la voi, ca să mă înjosesc într-un asemenea hal și vă rog să nu luați ca o simplă formulare retorică cuvintele care urmează. Dragi tineri, elevi sau studenți, societatea în care voi trăiți nu are nevoie de inteligența și caracterul vostru! Mulți dintre cei care sunt în structurile politice sau administrative ale țării, cei care vă fac să ajungeți prin magazine și complexe comerciale, baruri și discoteci, locuri de distracție, vor votul și adeziunea voastră; vor banii și energia voastră și nu le folosesc talentele și capacitățile voastre native; nu-i doare dacă voi plângeți sau râdeți, nu-i interesează ce gândiți, ci vor să vă cheltuiți pentru ei banii pe care părinții voștri vi-i oferă sau pe care voi îi câștigați cu multă trudă. Dacă ați uitat cumva, vă reamintesc că trăim cu toții într-o societate de consum, în care noi consumăm și în același timp, riscăm să fim consumați. Sunteți simple obiecte de consum asemănătoare cu produsele de pe rafturile magazinelor.

Uitați-vă bine în jur și constatați singuri ce s-a construit în Iași mai mult, ce s-a amenajat mai mult? Oare campusuri universitare, oare săli de lectură și multimedia? Oare biblioteci, oare locuri de dezbateri publice pe teme culturale și de promovare a liberei gândiri? Priviți cu atenție și constatați singuri că cele mai extinse spații sunt cele înțesate cu pizzerii, baruri, magazine, spații de consum. Cu ce este plin Campusul

din Tudor Vladimirescu, dar Iulius Mall, dar Palas? Din fericire, există încă o zonă mai puțin comercializată, și anume cea a Copoului. Iașul are mari complexe comerciale, s-a extins foarte mult în periferii prin construcția a mii, poate zeci de mii de case, dar din punct de vedere intelectual, Iașul stagnează, ba chiar dă înapoi. Oare care-i procentajul celor care merg la operă sau teatru în raport cu cei care frecventează spațiile comerciale și de distracție?

Și asta mă îngrijorează, deoarece știu bine din istorie că la baza progresului și civilizației stau cultura și o etică sănătoasă. Ele sunt mobilul care poartă înainte o societate. O să-mi replicați, probabil, că toată această extindere și creștere materială reprezintă un semn pozitiv, promițător și încurajator pentru viitorul orașului, al locuitorilor lui și al nostru în general. Cu scuzele de rigoare, vă contrazic, afirmând că puterea unei societăți constă în nivelul de cunoștințe și de inteligență practică pe care îl are. Ne-o confirmă istoria recentă a României. Știți că în perioada ceaușistă s-a construit cel mai mult și totuși acea societate, tocmai prin manipularea și, exagerez termenul, "îndobitocirea" oamenilor, a intrat în criză și apoi a dispărut în mod lamentabil? Nu vă lăsați înșelați de strălucirea de suprafață a ceea ce vedeți în jurul vostru, căci fără bani, în toate aceste locuri de consum și distracție nu aveți ce căuta, decât pentru a vă clăti ochii și eventual pentru a mai aduna niște frustrări pe lângă cele existente deja. Și de ce nu aveți bani? Fiindcă nu aveți un serviciu! Și de ce nu

aveți un serviciu? Fiindcă nu sunt locuri de muncă! Și de ce nu sunt locuri de muncă? Fiindcă economia merge prost! Și de ce merge prost? Fiindcă sunt alții mai inteligenți și mai șireți decât voi care știu să acumuleze capital în propriile buzunare și să vă lase pe voi cei mulți să vă duceți viața de la o zi la alta cu cât mai puțin, să vă târâți eventual ca niște râme la picioarele lor. Și de ce se întâmplă asta? Fiindcă, cum v-am zis la început, societatea aceasta, a celor care ne conduc, nu are nevoie de inteligența voastră! Cu cât veți rămâne mai slab pregătiți, într-un termen mai dur, mai proști, cu atât veți fi mai ușor de manipulat și de folosit de către o mică parte a societății noastre care s-a îmbogățit deja scandalos de mult. Cum? Eludând legea și pe spatele celor mulți și proști. Chiar așa, cu acest calificativ, îi cataloga pe cei mulți, în special pe cei tineri, unul dintre cei mai bogați oameni din țară, Sorin Ovidiu Vîntu (acum la puscărie).

În fața acestei triste realități, voi nu vă puteți comporta precum Spartacus, care a format o armată de sclavi pentru a se răzbuna pe stăpânii lor și a-și recâștiga libertatea. Ei au sfârșit lamentabil, crucificați. Nu vă puteți comporta nici ca adepții lui Fidel Castro, căci în ambele variante, veți fi judecați și condamnați.

Vouă vă rămâne o singură armă pe care nu v-o poate lua nimeni, și anume creierul, mintea voastră. Ingeniozitatea, inventivitatea, spiritul de creativitate și de competiție, dorința de autodepășire, curiozitatea și simțul critic și de selectare a

valorilor, toate acestea sunt mai puternice decât armele și mai eficiente decât orice mijloc de forță. Dintre toate acestea, eu cred că cele mai importante în realizarea unei persoane sunt trei: curiozitatea de a cunoaște, motivația acestei curiozități și apoi perseverența în domeniul de interes. Există persoane cu un IQ destul de ridicat, dar dacă le lipsește motivația și perseverența, materia lor cenușie va hiberna.

Pentru un progres real al societății noastre este nevoie de o revoluție, iar aceasta nu este de tipul loviturii de stat și a mascaradei de prost gust din 1989. Pentru progresul nostru, al tuturor este nevoie de o revoluție intelectuală. Prin forța minții voastre veți ajunge departe, spre alte orizonturi ale cunoașterii, iar cunoașterea realităților vă va deschide ochii asupra lumii acesteia, cu toate aspectele ei bune și rele. Doar cunoscând realitatea, veți fi capabili să o schimbați în favoarea voastră. Doar cunoscând bine adevărul despre lume, nimeni nu vă va mai putea minți și manipula. Cât timp rămâneți în ignoranță, oricine vă poate minți, manipula și instrumentaliza, căci nu aveți argumente să-l combateți și să-l scoateți din concurs, un concurs încă, din păcate, câștigător pentru mincinos și manipulator și perdant pentru cel ignorant.

Cât timp veți fi vrăjiți de luminile artificiale din baruri, cluburi, din centrele comerciale, cât timp veți fi vrăjiți de ambalajul strălucitor al acestei societăți de consum, veți fi ca niște copii care încă mai cred și îl așteaptă pe Moș Crăciun, ca niște pomanagii. Nu va veni niciodată niciun Moș Crăciun

decât pentru a vă mai amăgi și a vă mai menține în starea de cerșetor la poarta lui. Voi trebuie să deveniți cei care vă creați și vă oferiți cadouri. Cu cât veți rămâne mai ignoranți, cu atât veți fi mai neputincioși în fața vieții. Si cred că știți că sclavii au fost toți analfabeți. Invățați să citiți nu doar alfabetul și cuvintele (și dacă se poate, despărțiți-le corect în silabe); învățați să citiți realitatea acestei lumi din cărți și din tot ce vedeți în jurul vostru; alimentați-vă mereu curiozitatea pentru cunoașterea mai largă și mai aprofundată a realităților și doar așa, repet, veți reuși să găsiți și căile de îmbunătățire a acestei societăți și să o faceți mai bună și mai dreaptă.

Credeți voi că întâmplător atât sistemul și idelogia comunistă, cât și cea actuală din țara noastră și nu numai, au propus și propun o formă de învățământ care nu pune accentul pe calitate, ci pe număr? V-ați întrebat de ce finanțarea în învățământul românesc este pe număr de elevi și studenți, și nu pe calitatea învățământului. De ce oare mai toate universitățile admit studenții doar prin banalul concurs de dosare? De ce? Pentru a avea o finanțare mai bună de la stat și nu pentru calitatea celor care intră în aceste instituții de învățământ și cercetare. Iar rezultatul este cel știut deja, adică acela al unei mici părți de studenți pregătiți și al unei mari părți de ignoranți cu diplomă. Iar majoritatea ignoranților cu diplomă au deja destinul scris pe frunte: muncitori necalificați, slugi la alții, sau, mai rău, șomeri și muritori de foame.

Nu așteptați para mălăiață în gura lui Nătăfleață; nu vă înșelați în găsirea vreunui subterfugiu sau soluție magică pentru un serviciu bun sau a unei rezolvări ușoare a problemelor vieții. Nu există așa ceva. Singura cale de rezolvare a problemelor depinde de voi, de angajamentul de zi cu zi, inteligent, constant, onest în a acumula cât mai multe cunoștințe și în a le testa și filtra în realitatea în care voi trăiți. Profesorii nu au rețete sau soluții magice pe care să vi le ofere de la catedră și cu care voi să vă realizați în viață. Așa cum nici chiar părinții voștri, care vă cunosc cel mai bine și vă iubesc cel mai mult, nici ei nu au să vă ofere vreo soluție a fericirii voastre. Profesorii vă oferă niște cunoștințe și vă ajută să dezvoltați în voi abilitățile, talentele pe care le aveți, sau ar trebui să facă aceasta. In bună măsură, viitorul vieții voastre depinde de voi și de nimeni altcineva, și cum am mai spus, forța și șansa voastră constă în primul rând în folosirea din plin a materiei cenușii, a voinței și talentelor pe care le aveți și pe care, din păcate, le folosiți atât de puțin. Dacă chiar și geniul înseamnă 10 % inspirație și 90 % transpirație, voi cum vreți să vă realizați?

17 februarie

ILUZIE OPTICĂ ?

Cu cât urci mai mult, cu atât te văd mai mulți prieteni; cu cât cobori mai mult, cu atât vezi tu mai puțini, sau chiar niciunul.

18 februarie

SĂ-MI PRESAR CENUȘĂ PE CAP?

La începutul Postului Mare (Miercurea Cenușii), Biserica Catolică celebrează un rit religios interesant, și anume acela de a presăra cenușă pe capul credincioșilor, ca semn al omului care își recunoaște păcatul, se umilește în fața lui Dumnezeu și vrea să devină mai bun în fața Lui și a semenilor. In această zi răsună cuvintele lui Cristos adresate tuturor: „Convertiți-vă și credeți în Evanghelie!" (Mc 1, 15) Glasul tău din ceruri, Dumnezeule, încă se mai aude pe pământul meu plin cu atâtea zgomote ale mașinilor, plânsete și râsete, țipete și glasuri stinse, înjurături și vorbe dulci, miliarde de difuzoare ale televizoarelor, radiourilor, calculatoarelor, tabletelor și telefoanelor noastre.

Dumnezeule al cerurilor, astăzi am un acces și o criză de sinceritate și temându-mă să nu-mi treacă prea repede și să redevin ceea ce m-am obișnuit a fi, îmi pun cenușă-n cap, recunoscând că te cunosc atât de puțin și te iubesc și mai puțin. Știu de toate, am acces la o infinitate de informații, doar la porțile Cerului tău nu prea știu cum să ajung. Apelez zilnic la d.nul acesta fără chip numit Google (habar nu am unde locuiește), iar la Tine apelez mai rar, căci nici de tine nu prea știu unde ești și mai ales la ce îmi folosești. Am orice informație la îndemnână, sunt înconjurat de o mulțime de mijloace de comunicare, dar uite că și astăzi mă simt singur,

inima mea este goală, zâmbetul celor din jur este de suprafață, nimeni nu m-a îmbrățișat și abia dacă m-a salutat careva, grăbit și protocolar. Acesta sunt eu, omul care acum face acest gest de umilință și-și presară cenușă pe cap, recunoscându-și condiția lui care nu s-ar numi, totuși, fericire.

Am astăzi, Dumnezeule, o criză de sinceritate și până ce o să revin la comportamentul meu superficial, duplicitar, mândru și egoist, nepăsător și leneș; până atunci, sunt capabil să recunosc că în loc să zbor spre înălțimi, am fost un vierme; că în loc să-mi umplu mintea cu lecturi bune și frumoase, am citit tot felul de nimicuri, fleacuri și am fost atent la toate mizeriile pe care mi le-au transmis ecranele televizoarelor; că în loc să devin un înțelept, i-am luat în derâdere pe călugări, pe preoți (popi), pe asceți, chiar și pe sfinții din toate calendarele (catolic sau ortodox) și i-am considerat niște retrograzi, avari, sau pur și simplu i-am ignorat, considerându-i un balast și mucegai al istoriei; că în loc să-mi las inima cuprinsă de flăcările iubirii de semeni, mi-am umplut-o cu orgolii, calcule reci și egoiste, răceală și indiferență; că în loc să împart pâinea mea cu cel sărac, să-l vizitez pe cel singur, necăjit și bolnav, m-am închis între bunurile mele din casele mele, mi-am umplut din nou frigiderele și congelatoarele, uitând din nou că și eu, ca și săracul, mănânc tot cu o lingură și dorm tot într-un pat; că în loc să trăiesc în fidelitate față de inima căreia i-am jurat iubire până ce moartea ne va despărți, am trădat-o pe mai puțin de 30 de arginți, și m-am recăsătorit a doua, a treia, a patra oară, ca să

nu mai pun la număr trădările mele (câte or fi, cine le mai știe?!). Imi cer iertare, Dumnezeule, de acolo de unde oi fi tu, căci nu prea te văd, nici nu prea te aud; mi s-au atrofiat rău de tot simțurile spiritului și te-am redus la tăcere, pentru că am eu de vorbit și de spus multe. Mai grav, Dumnezeule necunoscut, este faptul că sunt și mulți care zic că sunt dintre ai tăi, sau că chiar vorbesc în numele tău și ți-au construit numeroase lăcașuri, dar nu știu cum se face că ei nu m-au ajutat să te cunosc mai bine.

Dă-mi înțelepciune, Dumnezeule al creștinilor, să pricep mai bine de ce eu, omul, am dus atâtea războaie, am ridicat bariere între oameni, am impus ideologii, i-am închis în temnită pe cei care nu erau de acord cu mine, sau chiar i-am ucis, am făcut să curgă șiroaie nenumărate de lacrimi, am ucis sute de milioane de oameni, adulți sau copii, ba chiar nenăscuți, în sânul mamei lor, am otrăvit aerul, apa, pământul, mâncărurile. Dă-mi măcar pentru o clipă, Dumnezeule, simțul căinței pentru păcatele pe care sigur nu Tu le-ai săvârșit, ci eu, acest om, cu o criză de umilință și sinceritate, care acum își presară cenușă pe cap și fă-mă să cred că în gestul meu mai este încă o șansă ca eu să redevin ceea ce Tu m-ai creat, chip din Chipul Tău, inimă din inima Ta!

19 februarie

BIBLIA ESTE ABECEDARUL VIEȚII CREȘTINULUI

Un creștin care nu citește, nu cunoaște Biblia sau Sfânta Scriptură este exact ca un copil care nu știe să scrie și să citească, iar apoi toată viața își tot dă cu părerea despre tot ce vede și aude, iar dacă mai este și prost din fire, chiar crede că are dreptate în tot ce spune. Mai grav, un astfel de pseudo-creștin afirmă că vorbește și acționează conform voinței lui Dumnezeu, sau chiar în numele Lui... fără a fi avut măcar curiozitatea să afle din Biblie cine este Dumnezeu și ce vrea El de la noi.

19 februarie

REȚETE DE POST

Între știrile pe care le frunzăresc zilnic, astăzi mass media îmi indică 8 rețete culinare de urmat în timpul postului, la cele trei mese ale zilei. Acestea se împletesc cu multe alte rețete pentru slăbit și de menținere a siluetei. La aceste indicații culinare, se adaugă întreaga înșiruire a postului din partea BOR, mai puțin din partea Bisericii Catolice, căci în problema abținerilor alimentare, aceasta din urmă este sumară, lapidară chiar, adică propune doar abținerea de la consumarea cărnii în zilele de vineri.

Dincolo de recomandările de abținere de la consumul alimentelor de origine animală, postul înseamnă cu totul altceva, mult mai important, fundamental chiar pentru sănătatea spiritului omului.

Mă gândeam astăzi să propun și eu niște rețete de post. Nu sunt un bun bucătar, așa că oricine poate face altele mai bune.

Rețeta nr 1:

Boicotarea sistematică a industriei tutunului și mai ales a alcoolului. Vom bea doar apă și sucuri naturale și nu vom pune țigara în gură. Sigur am aduce o gaură în bugetul acestor industrii, dar cu siguranță am aduce îmbunătățiri de fond în trupul nostru și în familiile noastre, și de aici, mai departe, în societatea noastră.

Rețeta nr. 2:

Renunțarea zilnică la o oră de televizor și internet. In acea oră vom privi chipurile dragi ale celor care ne înconjoară, sau, măcar odată pe săptămână, vom merge în vizită la un bolnav sau la o persoană care trăiește singură închisă între pereții casei sale.

Rețeta nr. 3:

Renunțarea la a mai merge cu mașina proprie și folosirea mijloacelor de transport în comun, măcar o zi pe săptămână.

Rețeta nr. 4:

Renunțarea la orgoliul nostru, iertarea din inimă oricui ne-a greșit și rugăciunea zilnică pentru acea persoană. Am putea chiar să ne rugăm în genunchi pentru acea persoană; rugăciunea ar fi mai bine primită la Cel de Sus.

Rețeta nr. 5:

Renunțarea la comoditatea și egoismul nostru; fiindcă se apropie primăvara, dacă locuim la sat, vom lua măsuri de curățire a șanțurilor și de strângere și ardere a tuturor gunoaielor din curțile și din grădinile noastre (presupun că în casă este curat). Iar dacă locuim la oraș, vom face curățenie pe casa scării, pe lângă bloc și în jurul lui, până la blocurile vecine. Si pentru toate acestea, nu vom cere niciun ajutor, nici de la asociația de locatari, nici de la primărie.

20 februarie

O BOMBĂ IDEOLOGICĂ ATACĂ FAMILIA

Nu-mi plac buletinele de știri, căci sunt pline de anunțuri și informații negative. Am stat un timp și am reflectat dacă să-mi permit prezentarea unei știri foarte periculoase, care, de fapt, nu este o noutate; datorită gravității ei, cred că este bine să o semnalez.

Deci, știrea: Societatea și statele funcționează și în baza unor mentalități, legi și mecanisme care sunt antiumane și

antifamiliale!

Menționez doar una dintre ele:

Știu oamenii cu răspunderi publice că FAMILIA formată din tată, mamă și copii este anterioară oricărei forme de organizare socială și statală, și că ea, ca celulă de bază a societății, este inviolabilă în această formă a ei (mamă, tată și copii)?

Știu cei cu răspunderi publice că orice dispoziție administativă, economică, politică, sau de orice natură ar fi ea trebuie să tuteleze această structură a familiei și să nu-i aducă niciun prejudiciu?

Aud că sunt servicii publice unde nu poți avea acces dacă ești căsătorit sau dacă ai în creștere un copil? O fi adevărat, sau am fost informat greșit?

Aud că sunt angajatori cărora nu le pasă de faptul că o persoană este căsătorită. Pentru ei, mai important este serviciul și câștigul pe care îl aduce persoana angajată, și nu persoana ca atare și care are o familie. O fi adevărat sau am fost informat greșit?

Aud că sunt angajatori unde pentru a fi angajat trebuie să ai o anumită vârstă și un anumit look? Si că te obligă să lucrezi peste orele din program, fără să te plătească? Iar dacă îți ceri drepturile sau îți manifești dezacordul față de nedreptatea suferită, te amenință cu demisia sau chiar îți desface contractul de muncă. Adevărat sau fals?

Am auzit și multe alte lucruri care mă fac să mă întreb serios dacă nu cumva lumea aceasta a uitat sau ignoră conștient adevărata scară de valori care stau la baza unei societăți juste, în care primatul persoanei umane și al familiei reprezintă valori absolute și intangibile?

În atitudinea lor, mulți oameni cu răspunderi publice confundă persoana umană cu un simplu instrument de muncă, sau cu o marfă, un produs de care dispun după bunul plac, după propriile capricii sau interese.

Din cauza acestor grave anomalii prezente în societate, consider că toți legiuitorii, toți oamenii politici, toți cei care au în mâna lor frâiele societății trebuie supuși înainte de a prelua exercițiul unui mandat public la un examen serios și eliminatoriu pentru cine nu-i pregătit asupra unor probleme fundamentale ale omului în slujba căruia se pun. Iar una din aceste probleme o reprezintă familia, conștienți fiind de faptul că atacurile la adresa ei sunt atacuri la adresa nu numai a societății, dar, mai grav, sunt atentate contra umanității. Mă tem de bomba atomică care este capabilă să distrugă omenirea, iar cazul Hiroshima și Nagasaki mi-a creat coșmaruri din școala generală. Dar de un anume timp încoace am început să mă tem de o altă bombă care poate să distrugă omenirea pornind de la baza ei, distrugând piatra ei fundamentală, celula ei de bază numită familia, atacând-o în drepturile ei fundamentale, în identitatea și menirea ei. Mă tem de această bombă ideologică care ia forme vizibile, periculoase pentru

existența însăși a vieții umane pe pământ, pornind de la celula constitutivă a societății, familia. Se vorbește chiar de o conjurație la scară planetară, afirmându-se că sunt prea mulți oameni pe pământ și că ar trebui extirpate câteva miliarde. Dacă aceste miliarde nu pot fi distruse cu metode naziste sau staliniste, gazate sau împușcate, se pot găsi alte metode mai puțin violente, mai puțin vizibile; de exemplu, atacarea societății la baza ei, în familie, prin legi și tot felul de dispoziții sau atitudini care nu ajută familia, ci dimpotrivă o împiedică atât în constituirea ei după legea naturală, cât și în identitatea, misiunea și finalitatea ei. Efectele sunt deja vizibile; cel puțin în Europa populația este în continuă scădere. Inclusiv în România crește numărul înmormântărilor și descrește cel al nașterilor și căsătoriilor, și nu cred că reprezintă vreo consolare faptul că se vor adăuga la familiile normale cuplurile gay și lesbienele.

Suntem chemați să reflectăm asupra acestor realități grave și să luăm o atitudine constructivă, pozitivă. Pasivitatea, resemnarea sau simpla condamnare a unor rele nu rezolvă nimic.

22 februarie

ISTORIA OMULUI (sinteză)

Antichitatea: Lăsând deoparte preistoria, să începem cu era noastră, adică după Cristos (d.C.). Omului născut atunci i se predică despre Cristos și noua lui împărăție, iar omul, cucerit

de predica încântătoare, dorește botezul. Este botezat, înfășat în scutece și hăinuțe creștine și începe să crească.
Evul Mediu: Creștinul crește în casa Tatălui, numită Creștinătate. Trebuie să asculte de doi stăpâni (regele și episcopul), învață multe lucruri, bune și rele și se maturizează. Trupul îi devine puternic, plin de vlagă, sîngele îi clocotește în vine, spațiul din casă începe să i se pară prea îngust și se gândește că a sosit timpul să părăsească casa părintească.
Evul Modern: Tânărul om își cere partea de moștenire și pornește în lumea largă. Incepe să se confrunte cu alte realități, descoperă sau crează el însuși multe lucruri bune și mai puțin bune. Din când în când se mai uită îndărăt de unde a plecat, cu o anumită nostalgie, dar atras de noua lume, nu se mai întoarce acasă.
Evul Contemporan: Omul a devenit adult, s-a căsătorit conform unui rit de demult, dar care nu-i mai spune mare lucru și își vede de treburile lui. Intre timp au sosit mulți predicatori care-i predică despre stăpânul casei de unde a plecat și că ar fi cazul să încerce să se întoarcă la casa părintească. Abia că-și mai aduce aminte, vag, de casa de unde a plecat demult prin lume și nu are mare chef de întoarcere, sau uneori nu are deloc. Dar, totuși, undeva în adâncul conștiinței problema aceasta a întoarcerii îl mai frământă, îl mai preocupă.
PS: Mai interesant este faptul (zice-se) că acum trăim într-o nouă epocă, postmodernă, în care omul a uitat de casa

părintească și navighează pe valurile iluzorii și anonime ale Internetului. Suntem în epoca SF-ului.

22 februarie

DE SUB RAZELE BLÂNDE DE SOARE… LA LADA DE PIESE UZATE ?

Din primii ani ai copilăriei îmi aduc aminte cum ieșeam dimineața la poartă și mă sprijineam de ea, amorțit încă de somn, privind cu ochii întredeschiși soarele care se înălța încet pe bolta albastră a cerului, mângâindu-mi fața cu razele lui calde, plăcute. Veneau și alți copii de prin vecini, se așezau cuminți și tăcuți lângă mine și toți ne trezeam la o nouă zi, încărcându-ne întreaga ființă cu această căldură plăcută a soarelui de dimineață. Incet-încet, energia soarelui alunga amorțeala din trupul nostru odihnit și începeam să glăsuim, să ne mișcăm, să ne trezim la viață. Așa începeau multe din zilele mele de vară, alintat și scăldat în razele plăcute și blânde ale soarelui de dimineață.

Amintirea aceasta atât de plăcută din anii copilăriei este însoțită de o alta, de cu totul altă natură. Cu ani în urmă am cunoscut la Roma o familie de oameni buni, harnici și foarte ospitalieri. Mă simțam bine în mijlocul lor și povesteam de toate. Printre altele, soțul, care avea un magazin de calculatoare și componente ale acestora, se lamenta de un fapt care îi dădea mereu bătaie de cap, și anume de faptul că statul italian a pus pe umerii cetățenilor lui atâtea taxe, impozite și alte biruri

încât, spunea el cu năduf, oricât de mult ar încerca să fie corect cu legislația și să-și plătească toate dările, nu ar reuși nici dacă ar fi avut un venit mult mai mare decât avea atunci de la magazinul său. El dorea să fie întru totul corect cu legile, dar îmi spunea că în așa fel este alcătuit sistemul fiscal italian încât să îți ia cât mai mult și să te ajute cât mai puțin. Nu am înțeles atunci toate dedesubturile acestui sistem fiscal și toată rapacitatea statului, dar ce-mi spunea el despre sistemul fiscal italian și lipsa de respect a acestuia față de cetățenii lui, adineaori mă ducea cu gândul la lipsa de griji din anii copilăriei, dar și la prezentul vieții mele și la contextul în care trăiesc. În acest prezent constat că pe umerii mei apasă nenumărate solicitări: birocratice (acte, ședințe, termene și scadențe), de program comunitar la care ar trebui să fiu prezent cât mai des și în grafic; solicitări de natură spirituală și culturală personală; solicitări de a scrie și publica, de a participa la simpozioane, congrese și tot felul de manifestări științifice; propuneri de a viziona spectacole, filme, de a vizita muzee și expoziții. Solicitări de a mă întâlni cu studenți, de a participa la întruniri ale lor, de a le cunoaște mai bine viața și problemele lor. Solicitări de a vizita rudele; solicitări de a vizita diferite persoane în necesități de tot felul. Solicitări nenumărate, variate venite prin mass media. Si lista ar putea continua, încât privirea acelor ceasornicului devine uneori un dușman de care vreau să scap.

Vorbind acum la modul general, mă întreb dacă în avalanșa aceasta de solicitări în care, cu siguranță nu sunt prins numai eu, cuiva îi pasă cu adevărat de persoana noastră, sau în toate această maree de solicitări și probleme, nu suntem de fapt decât simple numere sau piese în niște calcule ale altora? Iar dacă absentezi sau nu îndeplinești la timp ceea ce ți se cere, ești acuzat de neglijență și dezinteres, dacă nu cumva se iau și măsuri punitive. De ce oare am inventat noi oamenii, contra noastră, un stil și un model de viață și societate în care, ca și în filmul "Timpuri noi" al lui Chaplin, omul este considerat ca o simplă piesă într-un mare angrenaj în care trebuie să te rotești. Iar când te-ai uzat, vine un mecanic și te scoate din angrenaj, pentru a te așeza sau chiar arunca… în lada de piese uzate sau la gunoi?

Să ne întrebăm fiecare dintre noi: Oare dorește cineva cu adevărat ca să ne simțim bine… așa cum mă simțeam eu în diminețile liniștite de vară ale copilăriei mele, mângâiat de razele calde și plăcute ale soarelui de dimineață, alături de ceilalți copii de prin vecini?

Din fericire, Dumnezeu nu are nicio ladă pentru piese uzate și în fața Lui toți suntem foarte importanți. El are însă nevoie și de mâinile, mintea, dar mai ales de inima noastră pentru ca nimeni să nu ajungă în lada de piese uzate, sau, mult mai grav, la gunoi.

23 februarie

DESPRE UN CĂMIN STUDENȚESC

Un cămin studențesc, spre deosebire de un bloc obișnuit de locuințe, are un mare avantaj: Pervazurile ferestrelor lui pot înlocui un frigider, cel puțin pentru timpurile mai răcorease sau reci ale anului, iar acest frigider este complet ecologic, adică funcționează fără alimentare electrică; costuri=zero lei. In plus, o fereastră poate înlocui și uscătorul dintr-un bloc; deci, un alt avantaj.

Un cămin studențesc, ce are în comun cu un bloc obișnuit de locuințe, sunt gunoaiele dimprejur. Dar, ca să nu ne limităm doar la ceea ce se vede, adaug ceva foarte important: În spatele ferestrelor se pot întâlni persoane care au capacitatea și posibiitățile de a deveni șefi de state (Johannis a fost student și apoi profesor), mari cercetători științifici, artiști, etc. Cine poate ști câte vise, planuri mari de viitor, veselie sau tristețe se pot ascunde dincolo de aceste ferestre cu roluri multiple? Nimeni! Nu știu dacă interesează pe cineva unde este acest cămin; ca el, sunt multe altele.

24 februarie

CIRIPIT DE PĂSĂRELE ȘI CÂNTECE DE POST

De câteva zile, când începe să se lumineze de ziuă, în crengile copacilor din vecinătate aud ciripit de păsărele, un ciripit mult mai plăcut decât melodia de la telefonul meu mobil,

care-mi dă deșteptarea. Este tare bine să te trezești așa, însoțit de cântecul acestor creaturi atât de gingașe și drăgălașe. In aerul primăvăratec, s-au dezmorțit și ele și cântă pe limba lor revenirea la viață, după ce au stat pitite, ascunse cine știe pe unde, mai tot timpul iernii, căci nu le-am văzut demult și nici nu le-am auzit glasul. Dacă mă gândesc bine, aceste gingașe creaturi, prin cântecul lor, sunt primii vestitori ai primăverii. Sunt și alții, cred că deja sunt pe drumul de întoarcere din țările calde, berzele și rândunelele, dar mai au încă de zburat până vor ajunge la noi. Să le dorim zbor cât mai ușor și să nu se rătăcească niciuna de stolurile lor.

Păsările cerului anunță omului sosirea primăverii, când întreaga natură începe să-și scuture cojoacele frigului și își arată din nou frumusețea și puterea ei dătătoare de viață, mereu aceeași și totuși mereu nouă și surprinzătoare. Cântecul de dimineață al păsărelelor se împletește în acest timp cu glasul creștinilor care cântă și ei, dar cântece de jale, de durere, comemorând pătimirile lui Cristos pentru păcatele omului și pentru mântuirea lumii. Dintre zidurile bisericilor, cântecul și ruga creștinilor se înalță spre ceruri ca o doină de jale pentru că Cineva a fost răstignit, după ce și-a dus crucea până pe Calvar. Cântă omenirea un cântec lung de jale, în fiecare primăvară; își plâng oamenii propriile păcate într-o lungă tânguire de 40 de zile, cu brațele întinse spre ceruri, invocând milă și iertare de la Cel de Sus.

Dintre zidurile bisericilor, în lunga tânguire din Calea Crucii, cântecul de căință al omului străpunge zidurile și se înaltă spre ceruri, însoțit de ciripitul păsărelelor, care cântă și ele din templul lor, al naturii. Toate creaturile cântă, unele, nevinovate, incapabile de păcat, altele, recunoscându-și vinovăția încă de la Adam. Toate înalță cântecul lor spre ceruri, fiecare în felul său. Există o lege nescrisă în firea creaturilor de a cânta, fiecare pe limba ei, cântecul nevinovăției ființelor necugetătoare și cântecul naturii vinovate, a omului, care-și privește veșmintele pătate și invocă spălarea lor în sângele lui Cristos, însoțindu-l pe drumul pe care El își poartă crucea spre Calvar.

Omul plânge, trebuie să plângă, să-i curgă lacrimile pe față, căci fața lui este pătată, murdară; și nu poate să și-o spele decât cu propriile lacrimi. Curgându-i din ochi, aceștia se vor curăța și va putea vedea mai bine; prelingându-se pe față, aceasta va redeveni curată și strălucitoare, frumoasă și luminoasă ca o zi senină de primăvară. Cântecul nostru de jeluire a propriilor mizerii ne curăță și ne redă viața, în toată frumusețea ei, așa cum o anunță în fiecare dimineață cântecul gingaș și plăcut al păsărelelor din crengile copacilor din vecinătate. Lacrimile și cântecul nostru de curățire se vor transforma într-un cântec de bucurie și viață nouă și împreună cu cel al păsărelelor vor deschide porțile cerului, ajungând în casa lui Dumnezeu.

25 februarie

IGNORANȚA INTELECTUALĂ ÎNSEAMNĂ SCLAVIE!

Am afirmat de mai multe ori că adevărata emancipare a oamenilor pornește de la creșterea nivelului lor cultural, iar mediocritatea intelectuală nu constituie altceva decât o închisoare a lor și cătușe care îi fac neputincioși și absenți de pe scena publică, sau niște simple numere sau masă de manevră pentru cei care au în mâini frâiele puterii.

Atâta timp cât oamenii se vor mulțumi cu un nivel minim de pregătire intelectuală, nu vor fi capabili să înțeleagă realitățile înconjurătoare; nu vor fi capabili să găsească soluții de îmbunătățire a vieții lor proprii și a vieții celorlalți. Cu cât oamenii vor fi mai slab pregătiți, cu atât mai ușor le va fi celor care au funcții publice de conducere să-și realizeze interesele lor.

Declinul intelectual al maselor este direct proporțional cu ascensiunea structurilor statale corupte. Oamenii săraci intelectual vor favoriza cu siguranță îmbogățirea nedreaptă și corupția celor care îi conduc, adică îi exploatează. Cu cât elevii, studenții vor fi mai slab pregătiți, cu atât ei, prin ignoranța lor, pun bazele unei lumi prezente și viitoare mai nedrepte pentru ei.

Nu poate avea un prezent și un viitor bun cel care nu-și folosește din plin inteligența minții, puterea voinței, talentele, curiozitatea, inventivitatea și dorința de autodepășire.

Nu poate contribui la progresul său și al celorlalți, la creșterea binelui comun, cel care nu cunoaște în profunzime măcar un domeniu științific, care nu cunoaște bine structura societății în care trăiește, legile care o conduc; care nu-și cunoaște bine drepturile dar și datoriile în și pentru această societate. Declinul grav etic al societății noastre, sărăcia, corupția, toate se datorează în bună parte declinului intelectual general, consecință a faptului că în urmă cu câteva decenii, România a proclamat geniu al Carpaților un absolvent de patru clase elementare în satul natal, iar diploma de bacalaureat și-a luat-o cu greu la vârsta de 47 de ani, iar în prezent un incult precum Becali era savurat de nenumărați spectatori.

Sunt prea multe creiere slab luminate pentru a vedea bine pe ce drumuri trebuie să mergem pentru a ieși la lumină. Dacă lumea actuală nu mai are legi scrise care să susțină sclavia, există, în schimb, nenumărate legi scrise, dar mai ales nescrise care promovează sclavia minții, iar dacă din sclavia fizică, inteligența și voința te pot ajuta să ieși, din sclavia minții ieși cu mult mai greu, sau niciodată. Eu consider că aceasta este una din cele mai mari plăgi ale lumii noastre actuale, slaba pregătire intelectuală a majorității oamenilor. In pofida exploziei mijloacelor mediatice și a tot ceea ce ele răspândesc, paradoxal, scade nivelul intelectual în toate școlile, indiferent de grad și foarte mulți oameni se mulțumesc cu un nivel intelectual mediocru, ceea ce-i face lipsiți de convingeri profunde, de idealuri și valori în care să creadă, pentru care să

se angajeze cu toate forțele lor. Slabi și debusolați, fără o locuință proprie, fără un serviciu stabil, fără o siguranță a zilei de mâine, sunt masa de manevră ușoară a noii clase de burghezi și deținători ai puterii politice, administrative și financiare. Așa se face că asistăm la dominarea unor personaje prea puțin clare, lipsite de transparență în ceea ce fac și cum fac, dar care reușesc să devină patroni, cvasi-stăpâni ai orașelor, ai unor imense latifundii sau afaceri, iar cei mulți și săraci constată doar că așa se întâmplă, fără să priceapă de ce și pentru ce toate acestea.

Nu trebuie însă să disperăm, căci există cu siguranță o cale de ieșire din situația prezentă, o cale cu trei componente, toate fundamentale, esențiale: a. studiu profund, b. curiozitate continuă și c. motivație de fond. Acestea trei ar trebui să fie bine întipărite în mintea și inima oricărui elev, student și profesor și pe frontispiciul oricărei școli. Acestea sunt armele cu care actuala generație va putea să-și schimbe în mai bine viața ei și a celor care vor veni după noi. Cartea este cheia care-ți deschide ușile prezentului și ale viitorului tău.

Cred în continuare în înțelepciunea proverbului: Ai carte, ai parte!

26 februarie

PORTRET (schiță)

Departe de mine gândul de a-mi sculpta și șlefui propria statuie și de a-mi ridica un soclu pe care să o pun. In fond, sunt doar un fir de nisip pe malurile unei mări care înconjoară pământul și o simplă furnică (nici cea mai harnică, dar nici cea mai leneșă) într-un furnicar cu peste șapte miliarde de viețuitoare. Mă gândeam însă să încerc o schiță despre mine însumi în baza a două activități care cumva mă definesc, și anume pelerinajul și călătoriile.

Văzându-mă în pelerinaj sau în călătorii și ținând cont de faptul că am o vocație și fac parte dintr-o biserică, ca și de faptul că am o profesie și sunt încadrat într-o instituție universitară, cineva ar putea să se întrebe: dar omul ăsta, ce mai vrea de la el însuși și de la viață? Nu-i este suficient ceea ce este deja?

Este o intrebare legitimă pe care cineva și-ar putea-o pune, dar înainte ca să și-o pună alții despre mine (de fapt, nici nu mă interesează asta), mă întreb eu despre mine însumi ce sunt atât ca preot, cât și ca profesor. Sau, merg mai departe, mai la baza existenței mele și mă întreb ce sunt eu ca om, ca și ființă cugetătoare, cu liber arbitru și cu voință? Sunt întrebări identitare pe care mi le pun, iar pentru a găsi un răspuns la ele, caut și metodele și mijloacele adecvate de investigare și aflare a adevărului despre mine însumi.

Mi-am dat seama de mai mult timp că răspunsurile sociale sau ideologice despre om aparțin mai mult altora și unor interese mari la nivel național sau internațional. De exemplu, a existat un model comunist al omului revoluționar, șablonat de o ideologie de partid și de stat, care lucrează fără nicio referire la Dumnezeu sau la transcendent pentru construirea unei epoci de aur, epocă care nu a apărut nici acum. Nu am fost entuziasmat de acest model uman și social; dimpotrivă, m-am ridicat împotriva lui. Există astăzi un alt model propus de o societate capitalistă, de consum, în goană după acumulare și consum de bunuri cât mai multe. Nici în acest model nu mă regăsesc și îmi caut drumul propriu.

Fac parte dintr-o biserică care afirmă că deține adevărul revelat și este o societate mult mai bună decât celelalte. Intrucât este formată din oameni, chiar dacă este animată de harul lui Dumnezeu, și aici constat lipsurile inerente oricărei structuri în care mișună oameni. Incerc și aici să confrunt mesajul evanghelic cu viața concretă a mea în primul rând și să-mi definesc propriul drum într-o manieră cât mai coerentă cu ceea ce cred și cu ceea ce citesc în paginile Evangheliilor. Lucrez într-o instituție universitară și contactul cu cărțile și cu studenții reprezintă ambientul în care mă regăsesc profesional, dar mereu este ceva de făcut mai bine, deși hațișul și angrenajul instituțional le simt adesea ca pe un corset prea strâmt și incomod. Incerc să dau ce-i mai bun din mine, mai ales pentru

a aduce un plus de lumină în mintea tinerilor și un plus de căldură în inima lor.

Marcat de tot ceea ce am spus deja, adesea mă retrag în mine însumi, încercând să-mi privesc sufletul în oglinda conștiinței mele. Analizându-mi la rece gândirea și comportamentul, îmi dau seama că împlinirea persoanei mele are absolută nevoie de confruntarea cu mine însumi, dincolo de orice influență a formării mele trecute sau prezente, dincolo de orice condiționare socială sau de altă natură. Imi dau seama că am absolută nevoie de revenirea la omul necosmetizat, la redescoperirea eu-ului adamic, așa cum am ieșit din mâinile Creatorului.

Întâlnirea cu mine însumi reprezintă rezultatul parcurgerii unui drum de redescoperire, în care învăț despre mine lucruri pe care cu trecerea anilor, sau datorită diferitelor conjuncturi în care m-a aruncat viața, am început să le uit, dar care există și sunt chiar vitale pentru o mai bună cunoaștere a propriilor capacități, dar și a propriilor limite psihice, fizice și afective.

De mulți ani am fost interesat de pelerinaj ca formă de spiritualitate, dar mai ales de pelerinajul tipic pe jos, cu rucsacul pe spate, mergând spre un anume loc (Santiago de Compostela, Roma și în perspectivă, Ierusalim) pentru ca în dificultatea, farmecul și frumusețea drumului să mă descoper mai mult pe mine însumi și chipul lui Dumnezeu din mine, să cunosc mai bine bogățiile și frumusețile naturii, să întâlnesc noi

oameni, să relaționez cu ei. Pelerinajul pe jos, așadar, reprezintă pentru mine una din formele privilegiate de reîntoarcere majoră în mine însumi, de întărire a potențialului meu nativ, de autodepășire, de descoperire a unui univers mereu nou, fascinant chiar, care mereu mă cheamă să-l cunosc mai bine, să mă bucur mai mult de frumusețile și măreția lui. Se afirmă că Universul este în continuă expansiune; prin pelerinaj, eu descoper un univers, la fel, în continuă expansiune a coordonatelor lui: frumusețe, viață, pace, lumină, comuniune, putere, adevăr și multe alte atribute ale divinității care îmi surâde și mă cheamă mereu la o mai profundă participare la viața lui Dumnezeu.

Alături de pelerinaj, importante pentru mine sunt călătoriile, pornind de la simplele ieșiri sau călătorii scurte în natură, până la călătorii în alte țări, pe alte meridiane ale globului. Aș putea spune că de când mă știu, dorința mea de pătrundere și de cunoaștere a spațiilor existente dincolo de satul natal, de orașul unde m-am format, de țara mea a fost o constantă, un vis care m-a însoțit mereu. Dacă aș putea, aș vizita toate țările globului pământesc, pentru că lumea aceasta are bogății și frumuseți despre care cei mai mulți nu știm nimic. Mă atrage, mă fascinează frumusețea acestei lumi și vreau să-mi umplu mintea și inima cu ce are ea mai frumos, mai nobil, mai demn de om. Sunt multe călătoriile făcute deja și despre care nu am scris nimic. Sunt unele despre care am consemnat câte ceva. In viitor, îmi propun să îmi notez și să imortalizez

mai multe aspecte din ceea ce sper să văd, să simt, să aud și să-mi rămână în minte și în inimă.

De ce fac toate acestea? Răspunsul este simplu: Fiindcă așa cred că trebuie să fac spre a mă simți mai împlinit, mai fericit. Dacă acest răspuns poate folosi în vreun fel cuiva, eu mă voi declara și mai mulțumit. In fond, încerc să-mi aduc micul meu aport la construirea unei lumi mai bune și mai fericite decât este acum. La asta simt că mă cheamă Dumnezeu.

1 martie

GHIOCELUL=ÎNTOARCEREA LA VÂRSTA NEVINOVĂȚIEI NOASTRE

In fiecare primăvară, chiar înainte de 1 martie, ghioceii apar în mijlocul nostru (colțurile străzilor, trotuare, tarabe) la prețuri modice, accesibile tuturor. A devenit și acesta un mic comerț al celor care sigur nu se îmbogățesc din vânzarea lor. Îi privesc cu drag pe acești oameni simpli, îmbrăcați sărăcăcios, care îmi întind discret mâna în care țin un buchet cu gingașele floricele ale primăverii. Sunt ca niște vestitori simpli și umili ai unei noi primăveri nu atât astronomice, cât mai mult a spiritului. Ni se oferă tuturor ghiocei, albi, delicați, fragili, plăcuți la vedere, simbol al vieții care, odată cu primăvara calendaristică, începe un nou ciclu. O nouă aniversare că am mai trecut peste o iarnă (blândă, nu ca odinioară), ca și anul trecut, intrăm în primăvara delicată, frumoasă, curată ca și ghiocelul ce-l ținem în mână, simbol al speranței noastre într-o primăvară a vieții, cât mai

lungă și cât mai frumoasă. Ghiocelul delicat, în mâinile și sub privirea caldă și ocrotitoare a ființei noastre, vrem să-l apărăm, să-l păstrăm cât mai mult în toată gingășia lui, așa cum o mamă își protejează odorul, un iubit își protejează iubita, iar un părinte familia; așa cum un dascăl își privește cu drag și cu un fel de gelozie discipolii, cum un păstor de suflete își protejează oițele spirituale. Ghiocelul scandează anotimpurile vieții noastre, cu aceeași puritate și gingășie pe care am simțit-o în inimi și în primăvara trecută, de când ne știm. Avem nevoie să ținem în mâini și să protejăm această floricică, pentru ca gingășia din inimile noastre să nu scadă, să nu se stingă. Pentru a rămâne delicați ca și el. Ghiocelul ne întoarce la albul și puritatea primară a vieții noastre. Cu trecerea anilor, straiele vieții noastre au devenit greoaie, iar chipul nostru a căpătat nuanțe de crispare, duritate și tristețe. Deja de la naștere începem să mergem spre bătrânețe.

Ghiocelul ne întoarce mereu la primăvara vieții când ne-am arătat în fața celorlalți curați, albi, delicați. Eram atât de frumoși și nevinovați; astfel, ori de câte ori luăm în mână un ghiocel, ne amintim, ba chiar ne întoarcem la acea vârstă, când nevinovăția și frumusețea cerului se scăldau în privirile și pe fața noastră. Avem nevoie să ținem în mână un ghiocel și să-l privim îndelung. Ca printr-o vrajă, având o putere miraculoasă, el ne va întoarce la vârsta nevinovăției noastre. Cea mai fragilă floricică a primăverii este capabilă să întoarcă și cea mai îmbătrânită față umană la frumusețea ei de la început. Puterea

acestei gingașe flori străpunge și topește gheața de pe inima noastră, o face să iradieze din nou căldură și viață nouă în trupul nostru, în jurul nostru, la semenii noștri. O fi și acesta un miracol? Inclin să cred că marile minuni se întâmplă în ființele cele mai simple și mai nevinovate (într-un copil) și în cele mai mici și mai fragile flori ale naturii (într-un ghiocel).

DE LA ALLEGRETTO DE MOZART LA ANDANTE SAU POCO MOSSO AL BISERICILOR

Ascultând o frumoasă și ritmată muzică de Mozart, purtat pe valurile ei săltărețe, mi-a venit spontan întrebarea următoare:

Ținând cont de faptul că cea mai mare parte a clerului occidental este în vârstă, mă întreb cât de repede sau cât de lent trebuie sau poate să acționeze el în actualul context de laicizare și înstrăinare identitară?

Lumea din perioada comunistă nu mai există, iar o nouă configurațiecredibilă a societății noastre eu nu o văd. Ceea ce îmi este clar, evident este fuga oamenilor după bunăstare materială, și, în același timp, nesiguranța și lipsa unei stabilități a locului de muncă și a unei locuințe proprii pentru foarte mulți, ceea ce generează neliniști și chiar angoase în fața unui viitor nesigur. Acestea sunt unele coordonate pe care le observ în societatea noastră și mă întreb ce are de spus Biserica acestor oameni?

Ea le predică tuturor pe Isus Cristos ca Răscumpărătorul omului, dar omul acesta concret este atât de preocupat de probleme materiale sau de lipsuri, sau s-a rătăcit prin galaxiile iluzorii ale unei lumi fictive, ale unei bunăstări tot la fel de himerice ca și epoca de aur pe care o propovăduiau comuniștii, încât mă întreb ce grad de atenție mai poate avea acest om la glasul și mesajul Bisericii?

Nu mă îndoiesc de capacitatea lui homo religiosus de a se deschide spre transcendent, dar mă îndoiesc de existența unor condiții concrete pentru ca el să poată asculta glasul bisericii și mesajul pe care aceasta îl transmite.

Iar, cât îi privește pe mesagerii bisericilor, mă întreb în ce măsură sunt ei convinși și pătrunși de mesajul pe care gura lor îl predică, sau dacă nu cumva sunt și ei vrăjiți puțin de eurodivinitate și de iluziile unei lumi fără profunzime și fără sens adevărat, transcendental?

Deci, revenind pe fondul muzical mozartian, cât de repede, în ce cadență, în ce ritm trebuie să să miște astăzi predicatorii Evangheliei și câți oameni sunt dispuși să-i mai asculte?

2 martie

DIN BOLILE OMENEȘTI

Oamenii pot fi uniți în jurul unei mari minciuni sau iluzii (de exemplu, comunismul sau capitalismul) și divizați din

cauza adevărului (Isus Cristos și Biserica). Poți să trăiești lângă cineva, acceptându-i limitele și greșelile și nevorbind de ele, dar în momentul în care îi spui clar ce gândești despre el și îi demonstrezi acest lucru, ți l-ai făcut dușman și toată așa-zisa relație bună dintre voi s-a dus pe apa sâmbetei. De exemplu, poți fi prieten cu un fumător sau bețiv, dar dacă îi spui că ceea ce face nu este bine, ți l-ai făcut dușman. Sau soții care constată că între ei este înșelătorie și lipsă de fidelitate. Dacă se fac că nu pricep acest lucru, sau nu-i acordă mare importanță, rămân sub același acoperiș; dacă spun lucrurilor pe nume, se despart, divorțează.

Cu cât cineva îți predică mai mult un anume ideal, cu atât trebuie să te îndoiești dacă într-adevăr crede în ce spune; în termeni populari, limba bate unde doare dintele. De exemplu, mai toți politicienii noștri. Sau, mai este un proverb popular: Să nu faci ce face popa; să faci ce spune popa (O fi adevărat, măcar parțial sau doar pentru unii?) Nici oamenii din alte categorii sociale nu se pot pretinde mai buni, căci dacă ar fi în locul politicienilor, de exemplu, mă îndoiesc că ar fi mai corecți, mai morali. Sau dacă ar lucra în justiție sau în sănătate, mă îndoiesc că nu i-ar tenta banul clientului sau pacientului. Adevărul și claritatea în gândire, si apoi coerenta cu faptele îl deranjeaza adesea.

Ca om, a minți și a accepta să trăiești în minciună, înseamnă a bate pasul pe loc, a nu crește în demnitate. A accepta adevărul și a trăi în el, înseamnă a progresa, a crește în

demnitate. Și dacă vrem să fim și creștini adevărați, este bine să știm că un creștin adevărat nu poate exista, nu poate crește decât într-un om adevărat. Restul, nu este decât o iluzie, o mare minciună cu care ne tot amăgim singuri și unii pe alții.

3 martie

CASA LUI DUMNEZEU ESTE ÎN INIMA TA

Aud că un bărbat în puterea vîrstei, bine realizat profesional și care deborda de umor și optimism, a fost operat de cea mai necruțătoare boală și acum urmează un tratament dur, chemioterapia. In fața unor asemenea cazuri, ni se trezesc în noi cu o intensitate mai mare decât de obicei sentimentele de compasiune și de solidaritate.

În fața bolii și chiar și a morții, eu mă gândesc acum nu la cât de scurtă și nesigură este viața, ci mai mult la cât de prețioasă și de frumoasă este. Viața este atât de scurtă, încât nu merită să fie risipită nici măcar o clipă a ei. Mă întreb adesea ce este viața mea? Ce este viața altora? Atât prin formare, dar mai mult prin experiența directă, personală am învățat că viața înseamnă iubire.

Suntem născuți din iubire și pentru a iubi. Viața noastră capătă sens și valoare prin iubirea pe care am primit-o și prin cea pe care am dăruit-o. Mă gândesc la trecut și constat că cele mai plăcute momente nu au fost cele în care am mâncat și băut mai mult, nici cele în care am avut mai mulți bani în buzunar

sau în cont, ci acele momente în care am citit iubirea în ochii semenilor mei. Acele momente când, dincolo de orice gest protocolar, dincolo de orice vorbărie, am văzut chipul strălucitor al lui Dumnezeu în chipul semenilor mei. Am auzit atâtea vorbe, am văzut atâtea lucruri, am trecut pe lângă atâția oameni, am avut și am atâtea lucruri (utile și inutile), dar ceea ce m-a făcut cât de cât fericit a fost doar iubirea sinceră, dezinteresată primită, dar și dăruită.

Capitalul pe care nu-l atacă moliile, nu-l fură hoții sau nu ni-l confiscă nicio autoritate este cel al inimii. Și asta pentru că suntem fărâme din divinitate, care se numește Iubire. Iubind, vom construi o lume mai bună și mai dreaptă, vom construi o civilizație a iubirii. Prin iubire ne vom recunoaște frați, vom forma o fraternitate universală. Doar prin iubire îl vom putea redescoperi pe Dumnezeu. O armonie umană, o armonie a creaturilor cu Creatorul lor se poate realiza în primul rând prin iubire, care nu ține cont de diferențe sociale, economice, rasiale. Iubirea este numitorul comun al întregii creații și calea de întoarcere a creaturii la Creatorul ei; așa cum fiul risipitor a găsit calea de întoarcere la tatăl lui atunci când și-a readus aminte cât de mult îl iubește acesta și îl așteaptă să se întoarcă acasă.

Timpul Postului Mare este unul de reîntoarcere în casa lui Dumnezeu, care este în noi, în inima noastră. Inainte de a construi case ale lui Dumnezeu prin sate sau orașe, mari și somptuoase (oare chiar le vrea Dumnezeu așa?), să

redescoperim casa Lui din inima noastră, să o facem cât mai frumoasă și acolo, în primul rând, să-i aducem cultul care îi este atât de plăcut!

În afară de limbajul lui Google există un altul, infinit, scris în aștrii cerului, dar mai ales în conștiința și inima omului.

4 martie

VOM FI LIBERI PRIN CUNOAȘTERE

Între vise și iluzii colorate în nuanțele eurodivinității, sau zbuciumați și nesiguri de ziua de mâine, confuzi și duși de nas de reclame despre fericire, oamenii noștri se complac mai mult în mediocritatea care este peste tot, ca o ceață groasă căzută peste localitățile și mințile noastre.

Este mai ușor și mai simplu să te mulțumești că ai ce mânca și unde dormi, dar dorești să fii totuși în pas cu progresul tehnic, adică să atingi ecranul unuismartphone, scriind mesaje scurte și cam agramate celor de departe, ignorându-i pe cei de care îți freci coatele zi de zi.

Acestor oameni, le-aș sugera să-și ridice ochii către stele și să înceteze să-și mai privească picioarele. Să încerce să înțeleagă ceea ce văd dincolo de ecrane și monitoare și să contemple existența și misterele universului. Dincolo de limbajul lui Google există unul infinit scris în aștrii cerului. Indiferent cât de grea poate fi viața, omul are misiunea de a-i pătrunde tainele și sensul, de a și-o însuși și de a o face mereu

mai frumoasă și mai demnă de el, capodoperă a creației. Progresul lumii poate avea loc doar deschizând larg ochii minții spre tot ce există și încercând să înțelegem tainele a ceea ce nu se vede. Acolo, dincolo de coaja lucrurilor, dincolo de sunetul și forma cuvintelor se ascunde viața adevărată, așa cum forța și vitalitatea unui copac sunt sub scoarța lui, în seva nevăzută care urcă din rădăcini până la cele mai îndepărtate ramuri.

Materia este animată de spirit, de legi scrise în tot ceea ce există. Cunoaștem atât de puțin aceste legi. Cu cât le vom cunoaște mai mult, cu atât vom deveni mai stăpâni peste ceea ce există și-l vom cunoaște și pe Legiutorul care a scris aceste table ale universului, dar mai ales vom cunoaște tablele scrise de El în conștiința și inima noastră.

Cunoașterea ne va face liberi, adică fericiți, cunoscând și trăind adevărul care ne-a luminat chipul și viața.

CUTREMURUL DIN '77

Astăzi, la ora 21.22 se împlinesc 38 de ani de la teribilul cutremur care a cauzat atâtea victime omenești și pagube materiale imense.

O rugăciune pentru cei morți atunci și un gând de solidaritate cu toți care am suferit din cauza lui. Atunci a fost afectată grav clădirea Seminarului din Iași, iar în anul următor a început construirea noii clădiri.

5 martie

GÂNDESC, DECI EXIST

Bunătatea, cumpătarea, hărnicia, generozitatea, prudența, dreptatea, aspirația continuă spre înălțimi reprezintă nu doar niște calități, ci sunt stilul de viață al omului elevat.

Frumusețea nu justifică prostituția, așa cum inteligența nu justifică lipsa de caracter și cinismul!

Un păcătos se poate converti; un ipocrit, niciodată!

Mi-am pus deseori întrebarea de ce prostia nu doare și am găsit un răspuns: Fiindcă nu are leac; iar Dumnezeu, în bunătatea lui fără margini, nu a permis ca unii oameni să sufere chiar toată viața.

6 martie

DE LA PĂMÂNT LA CER

Unii sunt atât de preocupați de serviciul pe care îl au (singura sursă de existență a omului cinstit), sau de creșterea și păstrarea bunăstării materiale, încât scara adevăratelor valori a fost uitată sau răsturnată, inversată cu susul în jos. Important pentru un om nu este capitalul material după care aleargă, pe care îl adună, ci capitalul acumulat în mintea și inima lui. Important pentru un om nu este ceea ce el adună, ci ceea ce el este. Omul care doar lucrează pentru a aduna bunuri se aseamănă cu o lumânare frumoasă, dar care nu arde și nu luminează în jur.

Important pentru om este numărul orelor în care meditează asupra lui însuși și asuprea familiei în care este, asupra realității bisericii și a societății din care face parte și pe care le construiește împreună cu alții.

Cel mai important pentru un om nu este în primul rând ce a făcut pentru alții, ci cât timp i-a acordat lui Dumnezeu, prin rugăciune, contemplație, asceză ca El să-l purifice și să-l ajute să urce treptele scării spre cer.

PS: Privesc adesea turlele înalte ale bisericilor și crucile lor înălțate spre ceruri și mă întreb dacă și mintea și inima celor care le-au construit și le admiră sunt îndreptate tot spre ceruri.

8 martie

DE ZIUA MAMEI: ISTORIA UNEI… GOGOAȘE?

Era odată o mamă de la sat ca multe alte mame, simplă, harnică, corectă, credincioasă și care își începuse viața de familie ca toate mamele bune de la țară, cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni, în primul rând pentru casa ei. Și mama aceasta era săracă, ca mai toată lumea din satul ei, dar harnică și care, ca o albină, făcea orice pentru ca în casa ei să nu lipsească nimic. Așa învățase de mică, de la părinții ei, de la lumea din satul de unde venise; învățase multe lucruri bune. Dar această mamă nu avea și ea, cu soțul ei și cu copilașul lor, o casă a lor, și încă locuiau cu părinții socri în casa acestora. Și muncea la câmp, ca să aibă cu ce să hrănească gurile din casa

ei. Din roadele câmpului mai punea și ceva deoparte, iar când se aduna suficient pentru ca să umple o traistă, bucuroasă punea traista pe umăr și pleca pe jos la oraș pentru ca să vândă din ceea ce economisise, și așa să adune bănuț cu bănuț, ca să poată cumpăra apoi cele necesare ca să-și ridice casa ei. Bărbatul ei lucra și el și amândoi încercau să adune bani, vânzând din roadele sărăcăcioase ale pământului, ca să-și cumpere materiale pentru casa lor, pe care și-o doreau atât de mult. Și au făcut asta ani și ani de zile.

Într-o zi, mama reuși să umple din nou traista cu roadele pământului și se duse bucuroasă pe jos la târg ca să le vândă. Nu-și permitea să dea bani la autobuz, și mergea cei aproape 10 km pe jos, și alți zece la întoarcere. Ajunse la târg și reuși să vândă totul și să mai adune ceva bănuți pe care-i legă bucuroasă în colțul batistei și grăbită făcu calea întoarsă către casă. Dar drumul o obosise și înfometase, mai ales că era însărcinată cu cel de-al doilea copil. Pe drumul de întoarcere văzu o dugheană de unde se răspândea un miros plăcut și puternic de gogoși. Mirosul o lovi în față și i se făcut tare poftă să mănânce o gogoașă. Se opri și își scoase de sub bîrneață batista cu banii legați strâns într-însa. Desfăcu cu grijă nodul batistei și privi în palmă tot ce adunase cu atâta trudă. Se uită la prețul gogoașei, se uită din nou la bănuții adunați, iar mirosul gogoșilor aburinzi o învăluia, mărindu-i pofta și mai tare. Își aminti că toți acești bănuți erau pentru căsuța pe care mereu o visase pentru familia ei, și cât de greu i-a adunat. Se uită din

nou la bani, se uită și la gogoșii ademenitori, privi apoi spre satul de unde venise și unde dorea atât de mult să-și ridice căsuța ei, a familiei ei. O lacrimă i se prelinse lung din ochi pe obraz și ajunse pe banii din batista ce o ținea în mâna tremurândă…. Strînse banii la loc în batistă, îi înnodă bine, îi puse la locul lor sub bîrneață și își continuă drumul spre satul ei, bucuroasă că a mai adunat un ban pentru casa ei, a familiei ei, inclusiv al copilului care avea să se nască nu peste mult timp. Mergea grăbită, dar din spate simțea încă mirosul ademenitor al gogoșilor aburinzi… Și acel copil care s-a născut nu după mult timp nu a uitat nici până astăzi această istorisire pe care mama i-a povestit-o odată cu multă emoție în glas.

DE ZIUA FEMEII: teme pentru acasă

În spatele unui bărbat puternic sau de succes se află o femeie și mai puternică. Adevărat sau fals?

Ce diferență este între mama unui președinte de țară și a unui sărac lipit pământului?

Se obișnuia și încă se mai obișnuiește pe ici pe colo ca părinții (mama, tata) să sărute mâna fiului lor ajuns preot. Ce ziceți de acest aspect?

Sunt biserici la sate unde bărbații nu stau împreună cu femeie, soțiile lor; acestea, de obicei, stau în partea stîngă, iar bărbații în dreapta. Cum vi se pare?

În bisericile protestante sunt și femei pastor. Cum vi se pare?

Cu excepția unor domenii de bază ale societății (sănătate și învățământ), toate celelalte sunt majoritar în mâna bărbaților. Cum vi se pare?

9 martie

NUMELE LUI DUMNEZEU ȘI AL OMULUI ESTE IUBIRE

Eram mic copil în satul meu și la biserică preotul mă învăța că Dumnezeu știe toate, chiar și gândurile mele cele mai ascunse. Afirmația lui m-a făcut deodată să casc ochii mari; mi-a atras atenția și m-a precupat la fel de mult ca și perele coapte din copacul vecinului. Recunosc că din perele acelea m-am mai înfruptat din când în când, dar răspuns, o explicație la misterioasa afirmație a preotului cu barbă, bătrân și venerabil din satul meu nu am găsit decât cu greu și mult mai târziu. Confruntându-mă cu oamenii, adesea i-am contrazis, am polemizat cu ei, le-am zis că merg pe un drum total greșit, am încercat să-i schimb după propriul meu calapod și propriile convingeri, dar n-am reușit mare lucru.

După ce am constatat că așa este omul, că așa este viața, am început să-mi pun întrebarea de ce este așa omul, de ce este așa viața și am încercat să pătrund dincolo de aparențe, să citesc dincolo de cuvinte. A început chiar să-mi placă această incursiune dincolo de scoarța omului și a lumii. Plăcerea a devenit o pasiune, iar pasiunea a început să ia conturul iubirii. Incet-încet am început să parcurg drumul spre dezlegarea

misterului copilăriei mele. Am început să pricep că pentru a înțelege omul și viața aceasta, trebuie neapărat să iubești omul, cu calitățile și defectele lui; să iubești viața, cu bucuriile și durerile ei, cu urcușurile și coborâșurile ei. Abia atunci am început să găsesc răspunsul la marea mea nedumerire: Dumnezeu știe totul, chiar și gândurile mele cele mai ascunse, fiindcă mă iubește. Dumnezeu este înțelepciune și cunoaștere infinită, fiindcă este IUBIRE INFINITĂ. Și fiindcă noi suntem chip din chipul său, vom reuși să înțelegem lumea aceasta doar atunci când o vom iubi cu inima Lui. Si abia atunci, înțelegând-o prin iubire, vom reuși să o facem mai bună, să o reîntorcem cât mai aproape de starea în care era cândva, când a ieșit din mâinile Creatorului. Nu cu forța, nici cu armele se schimbă lumea, ci doar prin iubire. Nici Che Guevara și nici Stalin nu au schimbat lumea în mai bine. Schimbarea adevărată în mai bine pornește din inima omului, iar această inimă nu trebuie niciodată să sângereze, ci doar să iubească și să fie iubită. Creștinismul, religia noastră, nu este o idee; creștinismul este în primul rând o atitudine concretă de iubire.

10 martie

DĂ MÂNA (a se citi INIMA) SEMENULUI TĂU!

Îmi povestea de curând o persoană care fusese de religie ortodoxă că participând la celebrarea Sf. Liturghii într-o biserică catolică, la un anume moment s-a trezit că persoana de

lângă ea i-a întins mâna pentru a i-o strînge pe a ei. Surprinsă de gest și neștiind cum altfel să procedeze, i-a întins și ea timid mâna și strângându-i-o ușor, s-a și prezentat (căci așa este educat să procedezi) spunându-și numele. Apoi a observat că toți din biserică procedează la fel, dar nu-și spun numele, ci pronunță un cuvânt: pace! A rămas nedumerită până a ieșit din biserică, iar apoi a început să se informeze ce înseamnă, de fapt, această strângere de mână în biserică, unde am venit să ne rugăm, nu să ne strângem mâinile.

Pare puțin amuzantă aceată relatare, dar pe mine m-a făcut să reflectez asupra semnificației gestului, a importanței lui nu numai în cadrul celebrării, dar mai ales în viața de zi cu zi.

Cu câți oameni am dat mâna? Cu nenumărați oameni, în diferite ocazii, în semn de solidaritate, de fraternitate umană și creștină. Cu câți dintre ei avem o relație solidară și fraternă? Cu foarte puțini, și nu atât din egoism sau mai grav, din răutate, din dușmănie, ci pentru ca viața de zi cu zi ne ține închiși în orizontul nostru îngust, limitat. Suntem atât de prinși de treburile noastre, încât ne rămâne prea puțin timp pentru a relaționa cu alții, sau relaționăm mai mult prin mesaje e-mail sau sms, ceea ce, după părerea mea, este mai mult apă de ploaie în ceea ce privește relația autentică, normală, dintre oameni. Si uite așa trec zilele, lunile, anii, iar noi rămânem în continuare legați de munca și problemele noastre… și “dezlegați” de semenii noștri.

Se întâmplă ca între timp să mai și moară câte unul din cei cărora le-am strâns mâna de multe ori. Lăsând deoparte problemele de servici, sau alte probleme personale, ne facem timp să fim prezenți la înmormântarea lui, chiar să vărsăm o lacrimă, pentru ca apoi să ne întoarcem grăbiți la treburile noastre. Oare asta să fie semnificația strângerii mâinii în salutul păcii de la Liturghia catolică? Oare aceasta să fie solidaritatea pe care Dumnezeu o vrea între oameni? Oare nu cumva am ajuns noi mai "solidari" cu munca, problemele și bunurile noastre decât cu semenii noștri?

Ce fel de umanitate construim noi astăzi? Nu cumva construim o civilizație a bunurilor, a consumului și mai puțin una a iubirii și fraternității universale a oamenilor? Comunismul a falimentat în construirea epocii de aur. Noi suntem mai breji decât ei în construirea unei civilizații, cum să-i spunem acum, capitaliste? Sau cum? Imi amintesc când eram copil în satul meu, oamenii plecau la munca câmpului și lăsau casa descuiată. Acum, când pleacă de acasă, toți încuie ușa; ba chiar, au și sisteme electronice de supraveghere și alarmă. Aceasta este una din diferențele dintre lumea de ieri și cea de astăzi. Și în acest caz, poate că avea dreptate fosta persoană ortodoxă, acum catolică, să rămână surprinsă de gestul strângerii mâinii din ritul Sfintei Liturghii.

REFLECȚIE:CINE ESTE SUVERAN?

Cel mai important pentru un om nu este în primul rând ce a făcut pentru alții, ci cât timp i-a acordat lui Dumnezeu, prin rugăciune, căutarea și contemplarea adevărului, asceză ca să-l purifice și să-l înalțe mai mult la El.

10 martie la 10:27

LECȚIE PRIVIND CEASORNICUL VIEȚII

Duc nostalgia anilor primei tinereți,
Pentru că atunci școala mi-a deschis porțile cunoașterii,
Pentru că atunci doream să-l ascult mai mult pe Dumnezeu decât pe Ceaușescu,
Pentru că atunci eram mai visător și doream să schimb lumea într-una mai bună,
Pentru că atunci vânturile reci nu mă bătuseră cu atâta furie,
Pentru că atunci, ingenuu, am trăit și cu iluzii frumoase,
Pentru că atunci oboseala încă nu-și spusese cuvântul,
Pentru că atunci dascălii mă învățau iar eu mă credeam mai deștept decât ei.
Pentru că atunci am primit mult și nu realizam că ceea ce sunt se datorează mai mult celor de la care primeam decât propriilor mele eforturi.
Am constatat însă că omul de atunci este cel prezent,
Că tot ce a fost atunci a pus bazele prezentului,
Că visele de ieri sunt împlinirile de astăzi,

Că vânturile de ieri au curățat fața de astăzi,
Că iluziile de ieri înseamnă realismul de astăzi,
Că oboseala muncii de ieri înseamnă roadele de astăzi,
Că dascălii de ieri mi-au oferit pietrele casei mele de astăzi,
Că fără acel atunci, prezentul nu ar exista sau ar fi gol, un sol pustiu, uscat și neroditor,
Că, de fapt, anii primei tinereți înseamnă tinerețea prezentului meu.

Așa am priceput că poți fi tânăr ca vârstă și bătrân în același timp, sau poți fi adult cu o minte, o inimă și o voință mereu tinere, pline de viață.

În om, determinantă nu este vârsta din buletin, ci aceea pe care o citești în ochii lui, o simți în căldura inimii lui, o auzi în cuvintele lui și mai ales o vezi în faptele lui. Am cunoscut atâția oameni în vârstă care m-au fascinat prin prospețimea minții și inimii lor; mai mult decât mulți tineri, deja plictisiți de viață.

Între omul de ieri și cel de astăzi nu există decât diferențe de timp, măsurate de acele ceasornicului. Omul este același în orice etapă a vieții lui biologice, doar că odată cu scurgerea anilor își poate da seama mai bine de valoarea a ceea ce a fost, pentru a face mai important și mai rodnic ceea ce este.

15 martie 2015

REȚETĂ GRATUITĂ

La farmacia inimii și a spiritului se eliberează gratis următoarea rețetă:

Nu mai judeca pe alții; încearcă să descoperi fața lui Cristos pe chipul semenului tău!

Nu mai răni pe nimeni prin cuvinte; pronunță doar cuvinte care vindecă rănile altora!

Abține-te de la nemulțumiri și umpleți inima de recunoștință!

Renunță la stările de nervozitate și umple-te cu calm și răbdare!

Nu te mai uita la partea goală a paharului și bea din plin din paharul speranței!

Nu te mai agita atât de mult; așează-te liniștit și încrede-te în Dumnezeu!

Incetează să te mai văicărești; privește în jur și bucură-te de atâtea minunății care te înconjoară!

Renunță la activismul tău și înalță-ți inima către ceruri, în rugăciune!

Aruncă de la tine resentimentele; umple-ți inima cu iertare și iubire a celor ce ți-au greșit!

Nu te mai umfla în pene cu meritele tale; privește-i cu compasiune pe cei păcătoși!

Alungă departe de tine neîncrederea și descurajarea; umple-ți inima și gândul cu credința în Dumnezeul atotputernic!

Nu te mai pregăti pentru luptă; deschide-ți larg brațele tale și trimite altora porumbelul păcii

17 martie

VIAȚA ESTE DORUL TĂU DUPĂ INFINIT

Viața este dorul tău după infinit: stând pe malul mării, privești imensitatea apelor care te înfioară; în valurile ei veșnic neliniștite sunt toate dorurile și suspinele tale.

Viața este un dar inefabil a cărui valoare nu o vom pricepe niciodată pe deplin, pentru că viața este prezența lui Dumnezeu însuși în noi, iar El este infinit.

Să ne bucurăm de viață mai mult decât de cel mai frumos cadou primit vreodată.

Să o protejăm cu grijă, cu dragoste, cu gingășie, cu devotament, cu o iubire totală, așa cum o mamă își protejează odorul din brațele ei.

Să o trăim cu pasiune și cu intensitatea maximă de care suntem capabili, ca pe cel mai înflăcărat moment de iubire. Viața este un râu cristalin de munte: să bem din apele lui curate și răcoritoare.

Viața este o continuă îmbrățișare a semenilor noștri, prieteni sau dușmani, iertând și strângând mâna celui care te-a lovit, ridicând din țărână și noroi pe cel căzut, mângâind chipul celui întristat sau îndurerat, bucurându-te cu cei ce se bucură,

împățind pâinea cu cel flămând, iubindu-i pe toți cu iubirea lui Dumnezeu.

Viața este ridicarea ta din propriile căderi; întoarcerea ta din propriile rătăciri.

Viața este o continuă căutare a drumului tău, pământean, spre ceruri. Viața nu este decât un pas spre veșnicie. Alege direcția corectă, spre veșnicia fericită; aceasta o decizi tu, acum, pășind pe cărările lumii acesteia. Viața este un film fără subtirare; dacă nu-i înțelegi limbajul, nu înțelegi filmul al cărui protagonist ești... tu.

CEI DREPȚI VOR STRĂLUCI CA STELELE CERULUI

La mormintele unor părinți ai spiritualității ortodoxe românești: pr. Ilie Cleopa (1912-1998), pr. Iustin Pîrvu (1919-2013), pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa (1925-2006). Îi cunoaștem? Pășim pe urmele lor?

Vă mai amintiți vocea profetică a părintelui Calciu de la Vocea Americii, din timpul comunismului? Câte speranțe nu a ținut el aprinse în inimi în acele timpuri pentru care mă rog lui Dumnezeu să nu se mai întoarcă niciodată!
Un amănunt: După Sf. Liturghie, la trapeza mănăstirii de la Petru Vodă călugării oferă tuturor mâncăruri de post pe care nu le poți uita așa repede. Sunt un deliciu.

19 martie

LA COLEGIUL TEHNIC “PETRU PONI”-ROMAN

Astăzi, 18 martie, am avut plăcuta ocazie de a promova facultatea de teologie romano-catolică din cadrul univ. “Al.I.Cuza” la Roman, în sala de festivități a Colegiului Tehnic “Petru Poni”.

Niciunul dintre absolvenții liceului nu ar trebui să se oprească aici cu pregătirea lor, ci să meargă mai departe, urmând facultatea pe care o consideră mai importantă pentru viitorul lor.

M-am întâlnit și cu bravele profesoare de religie de aici, Mihaela Pîslaru, Cristina Susanu și Mihaela Ciobanu. Tuturor, elevi și profesori, le doresc din inimă mult succes și le mulțumesc pentru tot ceea ce fac pentru binele lor și al altora. O felicit din inimă pe d.na Pîslaru: dintre elevii ei, în acest an doi au ajuns olimpici- Sabrina Maria Petrişor (clasa a IX-a) şi Paul Fernando Bogleş (clasa a XII-a).

20 martie

MĂCAR UN PAS SPRE FERICIRE

Dacă dimineața te trezești și te simți singur, deschide larg fereastra și lasă-te pătruns de lumina zilei și razele soarelui. Dumnezeu ți-a mai dat o zi ca să iubești, să fii lumină și căldură pentru alții, să fii soarele celor ce nu l-au văzut încă. Dacă peste zi te simți obosit, sau trist, sau neluat în seamă de

nimeni, fă-ți drum la poarta vreunei biserici și dă un leu unui sărac; zâmbește-i și spune-i o vorbă bună, căci el este mult mai necăjit decât tine.

Dacă peste noapte te trezești, sau nu poți adormi, ieși afară și privește minunăția cerului înstelat. Incearcă să le numeri; niciodată nu vei reuși, căci ele sunt infinite, ca și puterea Creatorului.

Dacă nimeni nu-ți cântă o serenadă sub fereastră, ieși și ascultă cântecul păsărilor. Ciripitul lor este mai suav și mai încântător decât mica serenadă a lui Mozart.

În lumea aceasta există mult mai multă durere decât ai experimentat tu vreodată; dar, în lumea aceasta există și mult mai multă bucurie și frumusețe decât ai dorit și visat tu în visele tale cele mai frumoase. Deschideți larg ochii și inima pentru nenumăratele frumuseți care te înconjoară și lasă-te pătruns, copleșit de ele.

Apleacă-te cu grijă pe pieptul omului și ascultă-i bătăile inimii. Ascultă-i ofurile și vei înțelege cât de mult suspină și tânjește după iubire. Dacă nu ai nimic altceva să-i dai, dă-i zâmbetul și îmbrățișarea ta și îi va fi de ajuns, căci aceasta îi lipsește cel mai mult. Atunci, vei începe să devii cu adevărat fratele lui.

...În fiecare zi, fă măcar un pas pe drumul fericirii tale!

21 martie

LUME, LUME NEDREAPTĂ, CONVERTEȘTE-TE!

Mă deranjează grav să constat că oamenii sunt confundați cu un produs de pe raft: Îți place, îl îmbraci, îl consumi; când te-ai plictisit de el sau te-ai săturat, îl pui deoparte sau renunți total, îl arunci la coș.

Mă deranjează să constat creșterea numărului celor care nu au un loc de muncă, nu-și pot câștiga liniștit și onest pâinea cea de toate zilele și, încet-încet, sunt împinși la marginile societății și ale existenței.

Mă deranjează să aud că mulți sunt constrânși să lucreze peste program, fără să fie plătiți; că mulți sunt constrânși să lucreze "la negru", fără acte legale.

Mă deranjează să aud plângerile acelora cărora șefii le spun: Dacă nu-ți convine serviciul și salariul, nu ai decât să pleci; la poartă așteaptă alți o sută să-ți ia locul.

Foamea, foamea și nesiguranța zilei de mâine îi împing pe acești nefericiți să accepte astfel de nedreptăți. Iar cei puternici, cu bani și funcții mari, știu acest lucru și-i exploatează pe sărmanii oameni; îi folosesc ca simple unelte de muncă pentru a-și mări averile lor.

Mă deranjează toți acești bogați care nu-și mai știu a număra banii și avuțiile, toate acumulate prin legi nedrepte, prin eludarea legilor și prin exploatarea semenilor lor. Setea de bani, avuții și putere, condusă de legi nedrepte, îi

antrenează pe oameni într-o formă de sclavie în fața căreia creștinii și bisericile nu pot rămâne indiferente sau să spună că nu-i nimic de făcut. Sufletul, trupul, demnitatea omului nu pot fi subjugate și globalizate într-un sistem condus de bani, patroni și politicieni. Omul s-a născut liber și liber și demn trebuie să trăiască sub soare!

Creștinii sunt chemați să găsească, să construiască noi forme și modele de dreptate socială, ca alternative la civilizația consumistă condusă de cei care au puterea banului, a economiei și politicii unei lumi globalizate.

Când banul a devenit un idol, acesta îl strivește pe om sub puterea lui; îl face sclav. In fața acestei grave inversări a valorilor, creștinii, conștienți de demnitatea lor de oameni și fii ai lui Dumnezeu, trebuie să-și unească glasurile și să se coalizeze pentru a construi astăzi, ca și la începuturile creștinismului, o lume mai bună și mai dreaptă. Religia și misiunea creștinilor în lume nu sunt nicidecum depășite, ci de o extremă și stringentă actualitate!

În fața nedreptăților lumii, Marx le striga muncitorilor: Proletari din toate țările, uniți-vă! Un îndemn sculptat pe soclul monumentului de pe mormântul lui, din Highgate-Londra. Dumnezeul creștinilor, prin glasul profetului, le strigă astăzi din Biblie tuturor oamenilor:

“Dezleagă lanțurile nelegiurii,
Desfă legăturile jugului,
Trimite-i liberi pe cei zdrobiți;

Înlăturați orice jug!
Împarte pâinea ta cu cel flămând,
Adu-i în casa ta pe săracii fără adăpost,
Când vezi un om gol, îmbracă-l...
Atunci lumina ta va răsări ca zorile
și vindecarea ta se va arăta repede;
dreptatea ta va merge înaintea ta
și gloria Domnului te va păzi din spate.” (Isaia 58, 6-8)

21 martie

LOCURI IMPORTANTE ȘI PLĂCUTE ÎN CHIȘINĂU

1. Universitatea de Stat a Moldovei/
2. La Plăcinte… înainte! La război, înapoi!: Moldovenii nu vor război nici cu, nici în Ucraina.

Merită să vizitați capitala Republicii Moldova (pentru mine, Moldova este de la Carpați până la Nistru), măcar pentru a cunoaște ceva din importanța acestei universități pentru promovarea culturii și a identității fraților noștri de peste Prut... și să savurați delicioasele plăcinte moldovenești. Există și în Iași un local "La Plăcinte". In loc de KFC și McDonald's, cu mâncărurile și băuturile lor pline de E-uri, prefer o plăcintă adevărată și un pahar de suc cu ghimbir și îndulcit cu miere.

Există alte două brand-uri moldovenești, Bucuria (bomboane) și Cricova (băuturi alcoolice), dar acelea sunt deja arhicunoscute.

22 martie

DE CE?

De ce oare sunt profesori foarte buni care predau în universitățile noastre, afirmând că sunt la fel de buni, dacă nu chiar mai buni decât cei din universitățile vestice, dar pe copiii lor îi trimit la studii în… vestul Europei?

De ce oare atâția oameni fac multe sacrificii pentru a-și construi case mari și luxoase în România, afirmând în același timp că în această țară nu-i bine de trăit?

De ce oare românii sunt capabili să-și construiască case în care pășești pe trepte de marmură, dar nu sunt capabili să îndepărteze noroiul și mizeria din jurul acelorași case?

De ce oare atâția tineri se plâng că nu găsesc un serviciu în România, dar în același timp alocă cel mult o treime din timpul lor pregătirii pe băncile facultăților?

De ce oare toți românii se plâng de corupție și nerespectarea legilor, dar când ajung în posturi de conducere fac exact ceea ce până atunci condamnaseră?

De ce oare între cei mai corupți oameni din această țară se află tocmai cei care au studiat dreptul și au făcut, sau fac legile și afirmă că se ocupă cu aplicarea și respectarea legii?

De ce oare oamenii condamnă mita, șpaga și corupția, dar în același timp pun un plic (cu bani) în buzunar sau niște alimente în geantă când merg la medic, avocat sau la alți oameni cu funcții mari?

De ce oare românii au construit în ultimele două decenii peste două mii de biserici (un record în Europa, raportat la numărul locuitorilor) pentru ca în același timp să obțină un alt record european, trist, al locului I (întâi) la avorturi? De ce oare românii sunt capabili să poleiască cu aur icoane ale bisericilor și nu sunt capabili să îndepărteze glodurile și gropile de pe drumurile care duc la biserici?

De ce oare românii sunt capabili de pomeni nenumărate pentru morții lor, pe mormintele cărora însă cresc iarba și bălăriile?

De ce oare, când îmi pun aceste întrebări, îmi vin în minte hoardele de mineri conduse de Cozma și lăudate de Iliescu, și care strigau sus și tare: Noi muncim, nu gândim?!

Răspunsurile la această duplicitate și incoerență logică și comportamentală a multor români sunt multe. Si să nu se creadă că cele spuse, destul de dureroase tocmai pentru că sunt adevărate, se referă la toți românii; nicidecum! Sunt mulți oameni onești și corecți în această țară; la fel cum sunt câteva milioane de români harnici și cinstiți peste granițe. Am dorit doar să provoc reflecția noastră asupra stării precare de sănătate morală a unei bune părți a națiunii noastre. Răspunsurile stau în noi, adică în apelul serios la rațiune și în deschiderea inimii

noastre atât către ceruri, cât și către semenii noștri. Cauza relelor este în mintea întunecată și în inima impietrită a omului. Cu cât vom acumula mai multă lumină în mintea noastră și mai multă căldură în inimă, cu atât răul va scădea și starea de sănătate a națiunii se va îmbunătăți. Fără să fiu simplist, aș putea sintetiza în câteva cuvinte un răspuns la toți acești "de ce?" și o cale de ieșire din impasul moral:

Mai multă lumină în minte și mai multă iubire în inimă! La nivel social, aceasta s-ar numi: O societate a cunoașterii și o civilizație a iubirii.

23 martie

PÂINEA=DEMNITATEA OMULUI

Preoții se plâng de faptul că sunt mulți care nu mai calcă pragul bisericilor, că necredința crește și Dumnezeu este uitat. Mă uit la această lume în care trăiesc acum, aici și văd atâția tineri în floarea vârstei, care au viața înaintea lor, dar nu știu încotro s-o apuce; nu pot să-și construiască o casă, să-și întemeieze o familie, să-și facă un viitor al lor, să se simtă împliniți și fericiți. Sunt constrânși să stea în continuare în casa părinților și asta îi doare, îi revoltă chiar, îi fac să se simtă umiliți și nedreptățiți de această societate în care trăiesc. Mă gândesc că sunt atâția tați sau mame care se uită cu durere la copiii lor și se întreabă cu îngrijorare ce o să le pună pe

masă. Si ce este mai dureros pentru un părinte decât să nu poți să le asiguri copiilor tăi pâinea cea de toate zilele?

Mă gândesc că sunt atâția alți oameni care își numără cu îngrijorare ultimii bănuți din pensie și se întreabă dacă le ajung de mâncare și medicamente.

Ce îl doare mai tare pe Dumnezeu: să vadă creaturile sale că nu mai calcă pragul bisericii, sau faptul că această creatură a lui este lovită în demnitatea ei și poate chiar se întreabă: Dar unde este Dumnezeu, de nu vede câtă nedreptate trebuie să suport eu?

Drama acestei lumi nu este doar pierderea practicilor religioase, dar ceva ce aș îndrăzni să spun că este mult mai grav, și anume ignorarea sau lovirea omului în ceea ce are el mai scump, în demnitatea lui. Lovindu-i demnitatea, îl lovești direct pe Dumnezeu care și-a sădit locuința în conștiința și în inima omului. Iar templul lui Dumnezeu nu este în primul rând edificiul de piatră, ci inima omului!

Un om care nu poate să se întoarcă la casa lui, mulțumit că și-a câștigat din munca lui pâinea cea de toate zilele, este lovit în străfundurile ființei sale.

Biserica are misiunea de a fi solidară cu omul și de a-i apăra drepturile și demnitatea lui. Biserica nu va putea promova Împărăția lui Dumnezeu în această lume, atâta timp cât alții (politicieni, guvernanți, etc) promovează împărăția nedreptății și a lovirii oamenilor în ceea ce au mai scump și mai sfânt în ei: demnitatea lor. Solidaritatea Bisericii trebuie să fie

cu omul concret, fiu al lui Dumnezeu și cetățean al acestui pământ.

Necredința crește nu pentru că sunt mulți care nu mai calcă pragurile bisericilor, ci pentru că sunt mulți, mult prea mulți care intră și calcă cu cizmele în templul lui Dumnezeu care este omul, inima, conștiința și demnitatea lui! Când omul va fi respectat în demnitatea sa, atunci pe fața lui va străluci din nou și chipul lui Dumnezeu sădit în ființa lui.

24 martie

CE ESTE OMUL?

Rațiunea ta nu va găsi niciun răspuns valabil și mulțumitor în fața suferinței celui drept și a celui nevinovat. Memoria ta poate înregistra toate războaile din lume, dar nu va găsi niciodată logica lor.

Mintea ta poate ține minte toate loviturile primite de la semenii tăi, dar nu va putea niciodată să explice răutatea celor care te-au lovit.

Justiția poate avea legile cele mai drepte pentru a pedepsi relele omului, dar nu va putea niciodată să scoată răul din mintea și inima lui.

Vedem binele, îl aprobăm, dar adesea săvârșim răul. Aspirațiile noastre de a înțelege sunt nelimitate, dar puterile reale pe care le avem ne constrâng să constatăm cât suntem de limitați.

Ceea ce noi am realizat este mult mai mic, mai puțin comparativ cu ceea ce dorim să realizăm, să avem, să fim.
În trupul nostru mic și limitat purtăm dorințe și aspirații mari, nelimitate.
În nedreptățile care ne înconjoară, strigăm mereu după dreptate.
În durerile noastre, căutăm mereu bucuria.
În bolile noastre, dorim să fim sănătoși.
În fața urâtului, dorim frumusețea.
În fața minciunii, dorim adevărul.
În fața răului, dorim binele.
În fața morții, dorim viața.
Prin ceea ce suntem, suntem pământeni.
Prin ceea ce dorim să fim, suntem "întruparea" lui Dumnezeu.

În fond, suntem niște ființe care pășim pe acest pământ, dar cu privirea și brațele îndreptate spre ceruri.

25 martie

A FOST ODATĂ…O MARE POVESTE DE IUBIRE

A fost odată, ca niciodată, un împărat care împărățea peste toată lumea. Ba mai mult decât atât, lumea întreagă cât o poți cuprinde cu privirea o făcuse el în atelierul lui și o meșteșugise cum nimeni altul nu s-ar fi priceput mai bine. Și avea împăratul acela un băț magic, cu puteri nemaipomenite. Când a întins el bățul lui pe cer, au apărut dintr-odată nenumărate stele clipitoare în taina nopții şi o lună tăcută și

misterioasă, dar care se ascundeau apoi parcă rușinate când apărea dimineața mândrețea de soare, luminând totul cu razele lui strălucitoare și alungând departe umbrele nopții. Si a mai făcut împăratul acela cu bățul lui minunat norii cerului și le-a spus să se plimbe pufoși prin văzduhuri și să ude pământul pentru ca acesta să rodească și să facă multe fructe bune și multe, multe flori.

Iar pe pământul acesta, plin de verdeață, copaci mulți, animale de tot felul, și mai ales plin cu flori, împăratul acela mare a făcut la masa lui de olărit (căci se pricepea și la olărit), a făcut din lut cea mai frumoasă creatură. S-a gândit și s-a tot gândit cum să o facă ca să-i semene mai bine. Și în înțelepciunea lui atât de mare, s-a gândit că cel mai bine este să facă o creatură care să-i semene lui prin bunătate, frumusețe și putere. A suflat în ființa aceea minunată chiar din duhul lui, din mintea lui, din frumusețea lui, din puterea lui, chiar din viața lui, și așa a apărut în fața lui o capodoperă de care chiar el s-a minunat; s-a uitat mult la ea, admirând-o, și i-a dat numele de bărbat. Și ca să nu fie singur pe lumea asta, i-a făcut și o însoțitoare egală lui în toate, și mai frumoasă decât el, și pe aceea a numit-o femeie.

Și a pus împăratul cele două creaturi care îi semănau ca două picături de rouă, în cel mai frumos loc pe care l-a numit paradis, ca acolo să crească, să se înmulțească și să stăpânească tot pământul, ba chiar și păsările cerului și peștii mării. Iar oamenii aceștia doi erau tare frumoși și se iubeau mult de tot,

iar împăratul îi privea cu drag în fiecare zi din pragul casei lui din ceruri. Așa a fost odată, demult tare, nici nu se știe clar când a fost asta. Acesta este doar începutul acestei lungi povești de iubire dintre împărat și lumea aceasta mare pe care el a făcut-o și pe care o iubește mult de tot, căci ea este ceea ce s-a priceput el cel mai bine să facă.

Doar că, iar nu se știe bine când și cum, în lumea aceasta un șarpe rău, viclean și urât i-a amăgit pe cei doi oameni și au început să se întâmple în paradisul lor tot felul de lucruri care nu i-au plăcut împăratului. A stat el și s-a gândit ce să facă ca să îndrepte lucrurile neplăcute și rele care se petreceau pe pământ. După ce a chibzuit bine totul, s-a hotărât să-l trimită pe pământ din cerurile în care locuia chiar pe fiul lui, singurul lui fiu, care era la fel de puternic și de înțelept ca el, ca să îndrepte lucrurile strâmbe care se întâmplau în lume. Și chiar așa a și făcut: l-a trimis în lumea asta pe fiul lui, iar acesta a venit degrabă printre oameni, care erau ocupați cu fel de fel de treburi și probleme.

Și așa începe o nouă și mare poveste de iubire a împăratului din ceruri, a fiului lui, și a oamenilor din lumea asta. Este o poveste care nu s-a terminat nici astăzi, doar că sunt oameni care nu mai cred în povești și asta-i tare rău pentru ei. Ei, dar asta-i deja o altă poveste…

25 martie

RELIGIA=O MARE ISTORIE DE IUBIRE

Creștinismul nu este altceva decât o mare poveste de iubire și viață dintre Dumnezeu și om.

De fapt, toate religiile ne povestesc despre divinitățile care au ceva de spus oamenilor, iar aceștia vor și ei să fie precum zeii. Religia este aspirația omului spre divin, spre absolut. Este visul omului de a se întoarce în paradis. Cufundat, prins de treburile lui, omul are nevoie de religie pentru a nu fi făcut din nou sclav al mașinăriilor, al materiei și al noilor stăpâni ai lumii. Religia are o funcție eliberatoare care nu poate fi înlocuită de nicio ideologie, de niciun progres tehnic. De aceea, religia nu poate fi confundată cu o ideologie, iar bisericile cu un partid.

Religia este mâna întinsă a lui Dumnezeu pentru a-l scoate pe om din sclaviile și neputințele lui.

Religia este căutarea neîncetată a drumului de întoarcere a omului spre Dumnezeul său.

Religia îmbracă veșmintele timpului și ale locului în care oamenii trăiesc; ea nu este atemporală și străină de tot ce-i omenesc.

Dar, mai presus de toate, religia este o strânsă îmbrățișare a omului de către Dumnezeul cel răstignit și înviat pentru el, omul, capodopera creației lui Dumnezeu Tatăl. Religia este un dialog de iubire și viață dintre Dumnezeu și om.

Orice altceva în afara acestui dialog este mai mult sau mai puțin îndepărtat de Dumnezeu și de om.
Iar astăzi, 25 martie, îngerul Gabriel vine să o anunțe pe Fecioara Maria că va deveni actorul principal aici pe pământ al acestei mari și unice istorii de iubire a lui Dumnezeu pentru oameni. Printre multele glasuri ale acestei lumi, Dumnezeu îl trimite pe îngerul său ca să glăsuiască BUNA VESTIRE a mântuirii lumii în Cristos (Vezi: Leonardo da Vinci, Buna Vestire, Galeria Gli Ufizzi, Florența).

25 martie

ATENȚIE LA CE MÂNCĂM!

Nu-mi venea să cred că chiar așa de contaminate pot fi alimentele pe care noi le mâncăm. Cineva mi-a vorbit despre un igienizator pe bază de ozon care purifică alimentele, scoțând din ele hormonii, bacteriile, pesticidele și alte substanțe nocive pe care le conțin. Din principiu, sunt rezervat față de informații, fie ele bune, sau rele. Intâi vreau să le mai aprofundez. Așa am procedat și în acest caz. M-am mai interesat, documentat de la persoane care folosesc un astfel de aparat pentru a curăța alimentele înainte de a fi consumate. Am sfârșit prin a cumpăra acest aparat, și astăzi am făcut prima probă cu o cantitate mică de mușchi de calitate, dat fiind prețul de cumpărare. După 10 minute de igienizare a micii cantități de carne, deasupra apei din vasul din imagine s-a format o pastă albicioasă și o spumă,

urât mirositoare. Off! Mi-am permis să postez această informație, convingându-mă din plin că ceea ce auzisem deja de atâta timp, din păcate, este adevărat. Priviți cu atenție fotografia. Mirosul nu aveți cum să-l simțiți, dar vă pot spune că este… respingător.

Sper ca informația să folosească. Vă rog frumos să o distribuiți la cât mai mulți. Nu vreau să fac reclamă unei firme sau unui aparat, ci vreau să ne apărăm sănătatea, căci este mai scumpă decât toate.

26 martie

TĂCERE! INIMA LUI DUMNEZEU BATE ÎN PIEPTUL LUMII!

Dumnezeu tace fiindcă oamenii vorbesc prea mult; în vorbăria lumii, El continuă să iubească lumea, în tăcere. Dumnezeu este ca o mamă care-și iubește copiii chiar și atunci când aceștia se iau cu treburile lor și merg pe drumurile lor; ea îi iubește pe toți la fel de mult, și îi va iubi mereu, în tăcere. O mamă nu poate să nu-și iubească rodul sânului ei. Dumnezeu nu poate să nu-și iubească creaturile lui; El nu va lăsa să moară ființele în care El a suflat suflare de viață. A crede că această lume este abandonată unui destin orb, sau că orbecăie la voia întâmplării, sau că în ea este mai puternic răul și diavolul, că ea este destinată distrugerii, toate aceste concepții sunt contrare planului lui Dumnezeu, creatorul lumii și mântuitorul ei. In pofida secularizării gândirii și vieții oamenilor și a tuturor

atentatelor la libertatea omului, ca și la viața lui, Dumnezeu are în lume aceeași prezență misterioasă. Lumea, în pofida tuturor relelor pe care poate să le comită, indiferent cât de grave ar fi ele, lumea aceasta este capodopera creației lui Dumnezeu. Când ascult concertul imperial al lui Beethoven, când privesc surâsul angelic al unui copil, când admir frumusețea cerului, când simt căldura unei strângeri sincere de mână, tot de atâtea ori simt că Dumnezeu este prezent; îi simt puterea, bunătatea și frumusețea lui fără margini.

Culturile și civilizațiile oamenilor apar și dispar; sunt schimbătoare ca și timpurile și anotimpurile istoriei. Pot apărea și dispărea chiar și religiile. Ceea ce nu va dispărea niciodată este planul de iubire al lui Dumnezeu cu lumea, plan scris în Biblie și mai ales în Dumnezeul întrupat Isus Cristos. Și nu va dispărea niciodată nici căutarea paradisului pierdut, căutare care va frământa mereu mintea și inima omului. El mereu va căuta fața lui Dumnezeu sădită în ființa lui, față pe care, nu se știe din ce motiv, șarpele cel viclean a murdărit-o cu ademenirile lui. Sarpele a scuipat venin pe fața omului și în privirea lui, iar sărmanul om, de când s-a întâmplat asta și până când va fi, se va tot șterge pe față și pe ochi de murdăria scuipată pe chipul lui de această creatură hidoasă. Cine și de ce a introdus în istoria omului această creatură de care m-am temut totdeauna, rămâne în continuare un mister pentru mintea omului.

Chiar dacă ne lovește și ne doare răutatea lumii, chiar dacă noi înșine cădem, sau chiar devenim răi uneori, greșeala cea mai mare pe care am putea-o face ar fi să uităm că Dumnezeu este atotputernic. Si la fel de grav ar fi ca noi să ne credem atotputernici, încercând să-l scoatem pe El din planurile noastre. De fapt, noi înșine, oamenii, nu putem exista fără El. Si cu cât vom fi mai mult ancorați în El, cu atât vom fi mai puternici. Iar despre atei, care afirmă că nu există Dumnezeu, deci nu au în cine crede, recunoaștem că ei nu au darul credinței pentru a-l accepta pe Dumnezeul întrupat în Cristos, dar nu înțeleg de ce nu acceptă la nivel logic, rațional, de exemplu ceea ce fizicienii afirmă, și anume că universul nu are nicio explicație fără a admite un creator al lui.

Dacă însă în această lume de astăzi, atât de zgmotoasă, vom dori să auzim glasul Domnului, trebuie neapărat să facem tăcere în noi și în jurul nostru. Glasul Lui este ca o adiere lină de vânt pe care o simți doar când te oprești și o asculți cu atenție, fără să scoți un cuvânt.

Dacă vom dori să simțim dragostea Lui, trebuie să ne plecăm urechea în tăcere pe pieptul lumii, pentru a auzi bătăile inimii lui Dumnezeu. Acolo, în pieptul oamenilor bate inima lui Dumnezeu. Pentru că chiar și Dumnezeu Cristos are o inimă omenească primită de la mama lui, Fecioara Maria. O inimă care a început să bată acum peste două mii de ani, la Nazaret, în Galilea Palestinei și va bate veșnic în inima fiecărui om, căci fiecare om este fratele lui și fiul aceluiași Dumnezeu din ceruri.

27 martie

IPOTEZĂ: RELIGIE ȘI TRAFORAJ

În fața a ceea ce nu înțelege sau la care nu are acces, curiozitatea, imaginația și fantezia omenească crează tot felul de idei, presupuneri, ipoteze, care pentru unii se transformă în convingeri ale căror rațiuni doar ei le pricep. Mă gândesc la aspecte din varietatea culturilor în derularea lor în timp și spațiu; sunt foarte interesante.

Mă întreb dacă și în fața lui Dumnezeu cel nevăzut, aceeași curiozitate, imaginație și fantezie omenească nu crează tot felul de idei, presupuneri și ipoteze devenite ulterior forme religioase. Mă gândesc la varietatea religiilor și evoluția lor în timp și spațiu; la fel, sunt foarte interesante. Mă gândesc însă și la Dumnezeu: Stând pe tronul măririi sale, poate că privește cu un zâmbet dulce-amar la toate aceste invenții ale minții omului, pe care tot El a creat-o. Oare îi pare rău lui Dumnezeu că i-a lăsat omului libertatea de a gândi și acționa? Nu cred.

Ca un copil cu jocul lui de traforaj, omul își crează propriul Dumnezeu conform propriei fantezii, imaginații, sau, mai rău, conform propriilor interese. Iar când acest Dumnezeu este instituționalizat, lucrurile devin serioase, se complică, pot deveni neplăcute sau chiar periculoase. Mă gândesc la conflictele religioase sau și cu motivații religioase, care au degenerat în violențe și chiar războaie; nu doar războaiele

religioase dintre creștini, dar mai ales cele din lumea Asiei sau a altor continente. Sau, aici, la noi, unor creștini li se recomandă sau chiar li se interzice, sub pedeapsa păcatului, să intre în bisericile sau casele de rugăciune ale altor creștini, considerându-se rugăciunea în comun cu alți creștini un păcat sau un fel de trădare a dreptei credințe. Sau am văzut pe pereții unor mănăstiri și pe unele icoane picturi în care tătarii, turcii, catolicii și păcătoșii publici erau destinați și trimiși în focul iadului. M-a speriat perspectiva; o mai fi de actualitate? Religia lui Cristos este mântuitoare pentru om și așa trebuie să rămână. Universalismul creștin a adus în lume un mesaj de mântuire și de fraternitate a întregii lumi. Religiile create de mintea omenească au fost sau pot deveni periculoase.

Vor sta vreodată la o masă comună, fraternă, adepții tuturor religiilor? Sau religiile îi vor menține în continuare pe oameni divizați, împărțiți, separați așa cum îi țin separați inegalitățile și nedreptățile materiale și ideologice (bani, bogății, putere, ideologii și partide)?

30 martie

DIN REPUBLICA MOLDOVA

In această mică și tânără republică (din anul 1992) cu aproape 4 milioane de locuitori, dintre care românii ajung la 80 % din populație, iar rușii aproape la 6 %, ți se întâmplă nu de puține ori ca să ceri în limba română (limba oficială a țării) o

informație de la un necunoscut de pe stradă sau dintr-un magazin, sau de oriunde, și să ți se răspundă în limba rusă. Ba chiar și un bon de casă la un restaurant ți se elibrează în limba rusă. Nu înțeleg de ce se eliberează acte publice obișnuite într-o limbă diferită de limba oficială a țării.

Deși este eolgiată limba română, puterea sau dominația rusească se simte în aer și prin limba rusă. In această țară românii vorbesc o limbă cu multe cuvinte care pentru noi sunt arhaisme, dar care au un farmec cu totul aparte și îmi pare rău că românii de dincoace de Prut le-au pierdut, le-au uitat.

Dar de ce se numește limba moldovenească? Eu, dacă merg acolo, vorbesc cu ei aceeași limbă; ei, dacă vin în România, vorbesc cu noi cei de aici aceeași limbă. De ce această limbă aici se numește limba română, iar acolo limba moldovenească? Dacă, de exemplu, un austriac merge în Germania vorbește limba germană. Dacă un german vine în Austria, vorbește tot limba germană. Iar un austriac, pentru faptul că locuiește în Austria, nu afirmă că vorbește limba austriacă. Nu există o astfel de limbă. De ce această ambiguitate în Rep. Moldova? La fel, cum i-aș întreba, de fapt, populația Moldovei cu cine votează, cu Moscova sau cu Bucureștiul, sau doar cu Chișinăul? Dar, să revenim la problema limbii: Chiar dacă ar vota doar cu Chișinăul, nu le este permis să afirme existența unei limbi, cea moldovenească, căci o astfel de limbă nu există. Ea este limba română, cu unele

particularități, arhaisme, dar nu o altă limbă. Chiar dacă statul este abreviat MD, iar România RO, limba pe care o vorbesc cei din Basarabia este limba româna, adică RO.
In această țară există multă neputință de a ieși din propria sărăcie și corupție, pentru că este prea mică, pentru că este dominată de ruși și pentru că românilor le pasă prea puțin de frații lor de peste Prut… și pentru că lor, basarabenilor, le pasă prea puțin de propria lor țară; foarte mulți își văd viitorul doar peste granițe și fac orice pentru ca să plece în străinătate.
In această țară de lângă noi sunt prea multe case în culori triste, gri, impersonale, fără nicio zugrăveală exterioară, înconjurate de multă mizerie. Chișinăul are aspectul unui oraș dezvoltat (cel puțin zona centrală), dar celelalte orașe, ca să nu mai vorbesc de sate, sunt martorele unei sărăcii accentuate.
In această țară sunt foarte mulți oameni amabili, care îți zâmbesc imediat și sunt dispuși să relaționeze cu oricine intră în vorbă cu ei. In acest sens, cred că ne întrec pe noi, cei din România.

30 martie

PÂNĂ LA DUMNEZEU, NE AJUTĂ SFINȚII

Un copil învață de la părinții săi.
Un elev învață de la maestrul său.
Un creștin învață de la sfinții lui.

Fiecare avem nevoie de un model, pentru a putea deveni noi înșine modele. Mass media ne propune zilnic tot felul de modele de urmat, la fel cum o întreagă publicitate comercială vrea să ne golească buzunarele.

În fața acestei avalanșe mediatice, publicitare, nu vom putea niciodată să urcăm pe treptele superioare ale științei și înțelepciunii vieții, dacă nu am învățat bine abecedarul unei existențe normale.

Nu putem pretinde că avem opt clase elementare, plus patru de liceu, plus trei, patru, cinci sau șase de facultate, dacă nu am învățat bine lecția celor șapte ani de acasă.

Nu putem afirma că-l cunoaștem pe Dumnezeu, dacă nu îl cunoaștem și nu îl respectăm pe om, în care Dumnezeu și-a sădit chipul Său.

Creștinii nu pot afirma că ei cred într-un Dumnezeu care este în mod esențial Iubire, dacă nu au învățat mai întâi să-i respecte pe semenii lor.

Nu poți pretinde că îți trăiești bine și cu folos viața ta, dacă nu ai invățat să citești bine în cartea vieții scrisă de toți cei dinaintea ta.

Lumea aceasta și întregul univers este o carte deschisă a cărei primă pagină a fost scrisă la primul gong al Big Ban-ului. Acum este rândul nostru, să ne scriem fiecare propria filă în cartea vieții, după ce am citit cu atenție ce au scris cei dinaintea noastră, pentru a imita ceea ce este bun și pentru a evita ceea ce este rău.

31 martie

DRUMUL SPRE LIBERTATE

Cea mai grea luptă pe care un om o poate duce este cu propria lui conștiință, iar cea mai neplăcută voce este aceea care îi spune un adevăr incomod. Cel mai dificil drum pe care poate merge cineva este cel greșit și de care este conștient. Drumul pe care trebuie să mergi este cel care te face liber și te ajută să-ți împlinești aspirațiile și visele cele mai frumoase. Acesta nu ni-l indică statuia libertății, ci conștiința noastră. Nu trebuie să mergem la New York pentru a găsi libertatea; aceasta o găsim în conștiința curată și dreaptă și într-o viață trăită conform acestei conștiințe. Nu un loc sau o anumită bunăstare materială ne face liberi. Putem să avem bunuri, bani, putere și să nu ne simțim liberi. In perioada comunistă simțeam chingile și îngrădirile unui sistem totalitar și opresiv. In capitalismul în care trăim acum sunt alte obstacole în calea afirmării libertății noastre de gândire și acțiune: suntem supuși unei manipulări ideologice cel puțin deranjante și constrânși să ne mișcăm unde decid alții că am putea să ne câștigăm existența. Omul nu este legat de nicio ideologie și de niciun sistem politic, social sau economic. Toate acestea trebuie puse în slujba libertății omului și a împlinirii aspirațiilor lui. Chiar dacă prin căsătorie, o persoană a jurat fidelitate totală până la moarte persoanei iubite, acest jurământ nu înseamnă o îngrădire a libertății lui, ci o dăruire liberă acelei persoane.

Aceeași este situația cu persoanele care și-au consacrat viața unui anume crez, de exemplu, religios sau artistic. Libertatea se trăiește iubind, total, fără limite. Abia atunci când iubești cu toate forțele ființei tale, abia atunci ești pe deplin liber.

Noi avem marele dar al libertății pentru a putea iubi; pentru a nu fi îngrădiți de nimeni și de nimic în dăruirea noastră.

Avem nevoie să știm adevărul despre noi, despre lume, despre Dumnezeu, pentru că acest adevăr ne va face liberi. Și chiar dacă adevărul cere efort și convertire, trebuie să-l cunoaștem și să trăim în el, adică în libertate.

Dar, probabil că la mulți dintre noi există o frică de necunoscutul dinaintea noastră, de nesiguranța în care ne-am aventura dacă am urma dorința inimii,și atunci ne pliem pe ceea ce avem sigur sub picioare. Ne mulțumim cu puținul pe care îl avem; ne resemnăm, ne adaptăm la tot felul de situații și trăim o libertate limitată, condiționată, iar evadările noastre în spațiile libertății rămân mai mult la nivel de intenție. Pentru a fi liberi cu adevărat este nevoie de curaj, chiar de a accepta riscul, posibilul eșec.. parțial.

Dacă însă am avea mai multă credință, tare bine ar fi! In brațele lui Dumnezeu vom fi mereu în siguranță, chiar dacă și în brațele lui tot vom simți crucea, suferința, ca și Cristos. Dar, Dumnezeu nu dezamăgește niciodată!

1 aprilie

RENUNȚĂ (ELIBEREAZĂ-TE)!

Mai mult decât în alte perioade ale anului, în timpul postului suntem îndemnați să renunțăm la anumite alimente. A mânca carne sau lactate nu constituie nicidecum un păcat, la fel cum a nu mânca nu este un act de virtute.

Societatea ne propune să consumăm cât mai mult. Din acest motiv se numește societate de consum, în care oamenii produc, consumă și în același timp sunt și ei consumați de bunurile pe care le produc. Pentru a ne antrena și a deveni mai puternici contra exagerărilor societății de consum, Biserica ne propune renunțarea nu doar culinară, ci mai ales în gânduri și atitudini concrete. Mă gândesc că ar fi bine dacă între renunțările noastre am include următoarele:

1. Renunțarea la trecut. Una din greșelile noastre este că fugim de prezent și pierdem oportunitățile actuale pentru că ne pliem nostalgici pe trecut. Ceea ce noi posedăm cu adevărat este doar clipa prezentă. Să o folosim din plin.

2. Renunțarea la dependența de părerile altora. Parcă ar trăi alții în noi și ei ar dicta ce și cum să facem. Să ascultăm mai bine de vocea noastră interioară, de chemarea ei și să mergem pe drumul nostru, cu mintea și picioarele noastre.

3. Renunțarea la tot ce nu este necesar. Multe lucruri sunt bune și frumoase, dar nu toate ne sunt necesare. Ce rost are să muncești din greu pentru a acumula lucruri tentante,

frumoase, dar care nu-ți țin de frig și foame?! Cu cât suntem mai detașați de bunuri, cu atât suntem mai liniștiți și fără griji.

4. Renunțarea la a judeca și eticheta pe alții. Dacă pe noi înșine nu ne cunoaștem suficient, cu atât mai mult nu putem pretinde că-i cunoaștem bine pe semenii noștri. Decât să-l judeci pe semenul tău, mai degrabă deschide-ți mintea și inima pentru a-i face loc în casa ta. Iubindu-l, îl vei înțelege mult mai bine.

5. Renunțarea la convingerile limitate. Universul este mult mai mare decât ceea ce vedem noi. Bucuriile și durerile lumii sunt mult mai numeroase decât ceea ce am simțit și trăit noi. Ceea ce tu crezi că este definitiv și imutabil și mai ales perfect, se poate dovedi chiar o mare iluzie cu care îți amăgești viața.

6. Renunțarea la auto-compătimire și auto-înfrângere. Dacă în fiecare zi ne vom plânge de ceea ce ne doare sau ne lipsește, vom sfârși prin a nu vedea și a nu ne bucura de ceea ce avem. Când deschizi ochii pentru o nouă zi, nu te plânge dacă afară plouă, ci bucură-te că poți vedea ploaia. Când îți vine să spui că vremurile sunt peste tine și că nu poți schimba lumea, mai bine spune-ți că începând din acel moment vei fi mai bun decât ai fost. Dacă toți ar gândi și acționa așa, în scurt timp paradisul ar coborî pe pământ.

7. Renunțarea la nevoia de a avea dreptate totdeauna. Dacă singur Dumnezeu este drept, tu de ce crezi că ești asemenea Lui? Si chiar dacă dreptatea ta este evidentă în fața

greşelilor altora, ce s-ar întâmpla dacă nu ţi-ai proclama dreptatea şi superioritatea asupra celorlalţi? Probabil că procedând astfel, pe unii duşmani ţi i-ai face prieteni. Proclamându-ţi mereu propria dreptate, s-ar putea să rămâi singur cu ea în braţe.

8. Renunţarea la ieşirea la rampă. Nu este nevoie să apari mereu în faţa celorlalţi, să cauţi să domini scena lumii, să acoperi vocea celorlalţi, să cauţi aplauzele altora. Dacă vrei cu adevărat ca lumea să te aprecieze, cultivă în tine adevăratele valori care se impun de la sine şi nu trebuie să le faci nicio publicitate.

2 aprilie

CINA DOMNULUI: MEMORIAL VEŞNIC DE IUBIRE

În ultima zi de joi a vieţii sale pământeşti, Cristos i-a adunat pe apostolii săi într-o sală deosebită, un cenacol, pentru ca aici, în timpul cinei să săvârşească una din cele mai mari minuni, şi anume să le ofere ca hrană trupul şi sângele său. In plus, se pleacă în faţa lor şi le spală picioarele, inclusiv ale lui Petru, despre care ştia că peste câteva ore îl va renega de trei ori; ba chiar şi pe ale lui Iuda, care îl va trăda pentru 30 de arginţi, şi Isus ştia şi acest lucru. Spălarea picioarelor stăpânilor lor era o activitate rezervată sclavilor, iar faptul că Isus o săvârşeşte pentru apostolii săi, ne arată până unde se umileşte Dumnezeu în faţa creaturii sale: este un mister pe care raţiunea

nu-l poate înțelege, ci doar constata, contempla. Misterul umilirii voluntare a divinității în fața creaturii; misterul unei iubiri umile care contrastează cu ceea ce știm noi despre măreția lui Dumnezeu.

Șezând la masă cu apostolii săi, Cristos se îndreaptă spre ei și spre lumea întreagă printr-un gest de iubire, acela de a se oferi ca hrană cu întreaga sa ființă. Ia pâinea de pe masă, o rupe în bucăți și o împarte celor prezenți, spunându-le: Luați și mâncați, acesta este trupul meu! La fel face și cu paharul cu vin. Si toți mănâncă și beau din… trupul și sângele Domnului. Impărtășania este pâinea dumnezeiască pusă gratuit pe masa lumii, pentru ca toți să se sature din ea. El ne îndeamnă pe toți să luăm și să mâncăm din această pâine pentru a nu mai flămânzi niciodată. Vom fi vreodată vrednici să ne hrănim cu trupul și sângele său? Niciodată îndeajuns. Dar poate mai mult decât o pâine pentru cei care o merită, Impărtășania este un aliment pentru cei flămânzi și un întăritor pentru cei slabi, iar în aceste două categorii cred că ne încadrăm cu toții. Si pentru ca acest gest sublim al dragostei dumnezeiești să continuie în lume, Cristos a oferit altora puterea și misiunea de a continua să repete acest gest, până la sfârșitul timpurilor. La ultima lui cină cu apostolii i-a transformat pe aceștia în preoții noului legământ și în slujitori plini de caritate ai oamenilor. Din acel moment și până când Domnul va reveni în slavă, preoții vor celebra oferirea Lui ca pâine a lumii și vor continua misiunea Lui de slujire a oamenilor, spălându-le picioarele,

adică făcându-se slujitori ai tuturor, după modelul dat de El, care a spălat picioarele apostolilor și le-a poruncit ca ei să facă la fel. Toți cei care au stat vreodată la masa Domnului ar trebui să nu uite că Impărtășania pe care au primit-o le cere să spele picioarele semenilor lor. Ce bine ar fi ca toți patronii, politicienii și toți cei cu funcții de conducere, dacă vreodată au primit Impărtășania, să devină slujitorii tuturor celor față de care au o răspundere, o responsabilitate nu de dominare sau exploatare, ci de slujire, asemenea unui sclav care spală picioarele stăpânului.

Prin preoți, Cristos își oferă trupul său pentru o omenire săracă și suferindă; își oferă și sângele său pentru a-i potoli setea, dar mai ales pentru a spăla păcatul lumii. El îi cheamă pe toți la unica lui masă, pentru a forma din toți oamenii un singur popor. In varietatea culturilor, în diversitatea istoriei fiecărui popor, există același Dumnezeu care a instituit un banchet la care unica hrană și băutură este trupul și sângele său. Cine promovează sau menține diviziunile între oameni, nu îl recunoaște pe Dumnezeu, care este Unul și una este și masa la care El invită întreaga omenire. Proiectul lui Dumnezeu cu lumea este cel de la crearea ei, să fie unită în adorarea Lui și să fraternizeze, să împartă toate bunurile în mod egal la masa Lui, așa cum El, în mod egal se oferă tuturor ca hrană pentru o viață fără sfârșit. Grandios! Doar Dumnezeu putea concepe un asemenea plan universal de fraternitate și de mântuire a omului. Printre multe lucruri pe care rațiunea mea nu le înțelege, în

afară de această iubire 'nebună" a lui Isus, este şi altceva: Cum de au fost în stare cei doi apostoli după ce s-au hrănit cu trupul şi sângele lui Cristos, după ce acesta le-a spălat picioarele (partea cea mai murdară a corpului), cum de au fost capabili unul să-l renege iar celălalt să-i dea un sărut al trădării? Iar puţin mai târziu, când atârna între cer şi pământ pe cruce, lângă El mai era doar unul, Ioan, şi mama lui Maria. Îi las pe ei şi mă întreb eu cum mă comport cu Dumnezeu?

3 aprilie

CONTEMPLÂND ÎN TĂCERE UN DUMNEZEU RĂSTIGNIT

În această zi de vineri ar trebui ca întreaga creştinătate să stea în genunchi, bătându-şi pieptul în semn de pocăinţă pentru propriile păcate, căci pentru ele, ale fiecăruia dintre noi, astăzi, între cer şi pământ atârnă pe o cruce Fiul lui Dumnezeu. Din iubire pentru creaturile sale, Dumnezeu Tatăl îl trimite în lumea noastră pe Fiul său, pentru ca acesta să ne răscumpere din păcate şi să facă pace între cer şi pământ prin sângele său. Evreii au cerut condamnarea la moarte a lui Cristos; Pilat le-a îndeplinit această cerere, dar cauza adevărată a tuturor suferinţelor şi morţii lui Cristos o constituie păcatul imens al lumii, de la neascultarea lui Adam şi până la păcatele ultimului om care va fi pe acest pământ.

Astăzi privirea noastră se îndreaptă în tăcere spre Cel răstignit pe Calvarul lumii. Din rănile lui curge sânge care

spală acest pământ de răutățile sale, de necredința lui, de lipsa de iubire față de Dumnezeu și față de semeni și de multe alte păcate pe care omul este în stare să le săvârșească. Crucea lui Cristos devine astfel lemnul care schimbă destinul omenirii. Suntem chemați astăzi să contemplăm acest lemn al crucii pe care atârnă mântuirea noastră. Suntem chemați să-l adorăm doar pe El, renunțând să ne mai închinăm idolilor noștri. In momentul morții Sale, cerurile se întunecă, pământul se cutremură, iar catapeteasma templului din Ierusalim se rupe în două. Toate sunt semne ale unui eveniment unic în istorie, și care-i va schimba cursul.

Din acest moment, omul este chemat să-și privească cu umilință și recunoștință în același timp Răscumpărătorul său atârnând pe o cruce, condamnat tot de oamenii pe care El a venit să-i mântuiască.

Mă uit la fruntea lui încununată cu spini și mă căiesc de orgoliul și mândria mea.

Mă uit la fața lui acoperită de răni și sânge și-mi pare rău de toate momentele când am produs întristare și durere pe fața altora, de toate ocaziile când fața mea nu a exprimat bunătate, seninătate, curățenie interioară. Imi pare rău de toate ocaziile când fața mea a fost o mască care a ascuns adevăratul meu chip.

Mă uit la ochii stinși, închiși ai lui Cristos și-i cer iertare pentru toate ocaziile când ochii mei au fost închiși pentru lacrimile altora și nu am făcut nimic ca să le șterg; când

ochii mei nu au văzut frumusețea acestei creații minunate, ci urâciunea pe care diavolul a semănat-o în ea.

Mă uit la gura închisă a lui Cristos, și mă căiesc pentru toate ocaziile când gura mea nu a proclamat lauda lui Dumnezeu; nu a rostit dreptatea și adevărul; nu a rostit cuvinte frumoase, ci cuvinte urâte. Mă căiesc pentru toate ocaziile când gura mea trebuia să tacă și să nu vorbească în plus; când gura mea trebuia să stea închisă și să-i las pe ceilalți să vorbească. Privesc brațele și mâinile lui prinse în cuie și mă întreb de câte ori mâinile mele au refuzat să lucreze, din lene; de câte ori aș fi putut să întind mâna aproapelui meu și nu am făcut-o. Privesc coasta lui străpunsă prin care sulița soldatului roman a ajuns la inima lui, rănind-o, străpungând-o, și-mi văd inima mea rănită de egoism, răutate, indiferență și mai ales lipsă de iubire.

Mă uit la picioarele lui Cristos, străpunse și ele de cuie și îmi pare rău de toate drumurile rele pe care au mers picioarele mele.

Mă uit la trupul lui gol și-mi văd goliciunea mea, micimea mea, deși de atâtea ori am încercat să apar altfel în fața oamenilor. Imi pare rău de toate veșmintele mele prin care am creat și am transmis altora o altă imagine despre mine decât cea adevărată.

În rănile lui văd păcatele mele și în toată ființa lui văd iubirea fără margini cu care m-a iubit pe mine și pe toți oamenii. Putea să nu fie pe cruce, dar ascultând de Tatăl, este

pe cruce ca Răscumpărătorul meu și al lumii întregi și asta este o mare lecție pentru mine. Este o lecție pe care trebuie să mi-o reamintesc mereu, căci mereu am și voi avea nevoie de harul și iertarea lui Cristos.

Recunosc acum în genunchi în fața lui Dumnezeu gol și plin de răni că sunt un păcătos și un simplu muritor care am nevoie să iertarea Lui.

Iartă-mi, Doamne, păcatul meu și în veci nu te supăra pe mine!

4 aprilie

DE PAȘTI

În primul rând, vreau să-mi exprim durerea pentru că am scris despre Joia Sfântă, Vinerea Sfântă și despre Înviere când majoritatea creștinilor din țara noastră încă nu au intrat în Săptămâna Sfântă care începe cu Duminica Floriilor. Poate că responsabilii bisericilor se vor îngriji mai mult de refacerea unității creștinilor decât de păstrarea propriilor tradiții și de promovarea propriilor interese. Isus Cristos este unul și una este Învierea lui. Iar dacă pe plan civil, reforma calendarului inițiată de un papă a dus la o uniformizare calendaristică, îmi exprim speranța că se va ajunge și la o unificare calendaristică a celei mai mari sărbători a creștinilor.

Nu știu de ce de Paști îmi revin în minte strofele unei poezii pe care mama mi-o repeta mereu când eram copil și pe care ea o

învățase la școală. Parcă o văd cum lua o poziție aproape solemnă și-mi declama versurile calm, fără grabă și cu o vădită bucurie pe chip:

De Paști
Toți copiii buni la suflet
Azi cu bucurie dau
Cozonaci și ouă roșii
La copiii care n-au!
Toți copiii azi sunt darnici
Căci ei știu că lui Cristos
Ii sunt dragi numai copiii
Cei cu sufletul milos!

Este prima predică de Paști pe care mi-o amintesc, ieșită din sufletul ei milos. Este mai mult; este o învățătură de viață care îmi marchează relația mea cu aproapele. Mama respecta abstinența totală de la carne în tot timpul Postului Mare și mergea cu regularitate la biserică (Liturghie și împărtășanie zilnică) și la Calea Crucii, dar nu asta vreau să spun (am un lejer sentiment de rușine și admirație în fața vieții ei creștine), ci faptul că înainte de Paști intra într-un fel de agitație și lua toată casa la curățat, apoi trecea în curte, grajd și grădină. Totul trebuia să strălucească de curățenie, inclusiv animalele. Iar cu câteva zile înainte de marea sărbătoare, aduna alimentele pentru pască, cozonaci și ouă roșii pe care le pregătea în Sâmbăta Mare, dar nu aveam voie să mâncăm (probă de rezistență mai grea decât abstinența de la carne) decât începând

cu dimineața zilei de Paști, după ce se întorcea de la biserică cu alimentele binecuvântate de preot.

Mă gândesc că toate gospodinele procedează la fel și astăzi, făcând curățenie generală în casă și pregătind bucate deosebite pe care să le mănânce împreună cu cei dragi în ziua de Paști. Este așa frumos ca oamenii să fie împreună de sărbători și să se bucure la masă, într-o casă frumoasă, curată, aranjată de sărbătoare. Este legitimă această bucurie.

Dar oare acesta este Paștele cu adevărat? Oare pentru aceasta a murit și a înviat Cristos? Mama, în simplitatea ei, îmi recita o poezie pe care nu o să o uit niciodată, căci mesajul ei pleca din inima ei darnică și generoasă. In afară de toate predicile, catehezele și pregătirea mea teologică, "predica" mamei rămâne la bază.

Dar, revin cu întrebarea: Pentru fiecare dintre noi, de fapt, ce reprezintă Invierea lui Cristos? Este vreo predică, vreun rit celebrat în biserică în noaptea Învierii, vreun fapt anume, vreun mesaj care să ne fi lovit profund în sufletul nostru și să rămână viu în gândul și mai ales în faptele noastre?

Credem noi cu adevărat în Învierea lui Cristos? Credem cu adevărat că sufletele celor morți în pacea lui Cristos sunt vii? Sau ne spunem plini de dubii și neîncredere: S-a întors cumva cineva din morți să ne spună că este viu și să ne explice ce este acolo? In acest caz, eu nu înțeleg deloc ce mai căutăm prin cimitire și de ce mai facem pomeni, praznice și rugăciuni pentru cei morți?

Îl simțim cu adevărat viu pe Cristos în noi și între noi? Este el prezent în conștiința noastră și ne-o luminează în ceea ce gândim despre noi și despre alții? In faptele noastre, este cu adevărat Cristos cel Viu? Sunt faptele noastre mărturie a unor oameni înviați sufletește? Sau suntem dominați de muncile și grijile noastre, de mijloacele mediatice care ne bombardează creierii cu mesajele lor materialiste, hedoniste?

Dacă Cristos este viu în noi, de ce înjurăm pe alții? De ce ne tot enervăm? De ce nu ne mai mulțumește nimic? De ce mințim? De ce adunăm avuții nedrepte? De ce ne lăcomim atât? De ce nu suntem mai modești în îmbrăcăminte? De ce petrecem timpul liber mai mult în fața televizorului sau calculatorului decât în relație cu familiarii noştri, cu prietenii (dacă îi avem cu adevărat), vizitând o persoană bătrână, bolnavă şi singură? De ce?

Nu vreau să țin morală nimanui, dar sunt întebări pe care mi le pun serios mie însumi şi mă întreb, din nou, de fapt: Cred cu adevărat că Isus Cristos a înviat pentru mine? Este El viu în viața și faptele mele? Sau, nu cumva, de Paști ajung la biserică cu câteva minute înainte de miezul nopții, ca să iau lumina, să mă salut în grabă cu cei din jur, bineînțeles cu salutul creștinesc Cristos a înviat, iar apoi să mă întorc acasă, gândindu-mă la masa copioasă în urma căreia este posibil să am un mare disconfort, eventual să am nevoie de medicamente, pentru ca luni sau mai sigur marți să-mi reiau activitățile și

viața mea exact ca înainte de Paști? Și va fi la fel, o nouă primăvară peste vechile dureri?

Nu! Nu acesta este Paștele!

"Dacă ați înviat împreună cu Cristos, căutați cele de sus unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Cugetați la cele de sus și nu la cele de pe pământ" (Col. 3, 1-2).

Cristos cel Înviat se vede în faptele noastre de creștini plini de viață în El, pentru El și morți pentru păcat. Pasca, ouăle roșii, mielul, curățenia, toate sunt bune dar nu fac parte din Învierea lui Cristos și nici din învierea noastră.

7 aprilie

DESPRE SPOVADA DE SĂRBĂTORI… ȘI NU NUMAI

Sunt lucruri care m-au surprins, mi-au trezit interesul, nedumerirea, neliniștea interioară, sau au trezit în mintea mea dubii și tot felul de semne de întrebare.

De exemplu, mă surprinde cu ocazia sărbătorilor să văd în biserici (catolice sau ortodoxe) cozi lungi de persoane care așteaptă să se spovedească, să-i mărturisească duhovnicului toate păcatele, greșelile și lipsurile lor. Stau reculeși, în meditație și rugăciune, așteptând să le vină rândul să se mărturisească. Odată ajunși în fața duhovnicului, totul se desfășoară conform unui ritual deja știut, mai repede sau mai încet, depinzând de cel care se mărturisește, ca și de duhovnic. Penitentul mărturisește totul (este o condiție esențială pentru o

spovadă bună), își exprimă apoi sentimentele de căință pentru păcate, ca și hotărârea de a nu mai păcătui. Primește apoi sfaturile duhovnicului, ca și pocăința de îndeplinit și după ce primește dezlegarea de păcate, pleacă mulțumit că s-a împăcat cu Dumnezeu, că are sufletul curat și că se poate împărtăși, primindu-L în Sfânta Împărtășanie. In câteva cuvinte, cam așa se desfășoară spovada unui credincios. Este nevoie de această purificare interioară a conștiinței și sufletului omului, căci el are nevoie de iertarea lui Dumnezeu.

Problema care mă frământă este însă o alta: Acest om care se împacă cu Dumnezeu în sacramentul spovezii, care se căiește de păcatele sale și promite că nu le va mai săvârși și va fugi de orice ocazie de păcat, de cele mai multe ori rămâne același după spovadă, exact la fel cum era și înainte de a se mărturisi. La fel rămâne și raportul său cu semenii; de cele mai multe ori nu se schimbă nimic.

Ceea ce mă întreb eu acum este dacă tot ritul sacru în care omul este parte activă, este în sintonie reală atât cu Dumnezeu, cât și cu semenii? Mă întreb dacă omul are cu adevărat o conștiință matură și responsabilă a ceea ce spune prin cuvinte, care ar trebui să corespundă unei atitudini mentale și comportamentale vis-à-vis de Dumnezeu și vis-à-vis de semenii săi? Mă întreb dacă omul are un exercițiu coerent al crezului său religios, sau ceea ce face reprezintă mai mult un fel de practică a ceea ce a învățat, exersat, repetat adesea, dar

care în bună parte rămâne un exercițiu exterior gândirii și comportamentului său cotidian.

Poate omul care se spovedește de păcatele sale să nu le mai repete? Sau, dacă le repetă, asta se datorează doar naturii sale umane care nu este perfectă și supusă greșelilor? Sau le repetă și pentru faptul că spovezile sale sunt în bună măsură un exercițiu religios învățat din copilărie, exercițiu care nu a însemnat însă și manifestarea vizibilă a intimității inimii și conștiinței sale, a profunzimii credinței lui, a relației lui autentice cu Dumnezeu?

În practică, mie mi se pare că cel mai adesea oamenii nu relaționează coerent, deschis și sincer cu semenii lor, că mai tot timpul poartă o mască sau sunt superficiali și formali, și din aceaste cauze și relația lor cu Dumnezeu este în bună măsură tot o mască, superficială și formală. Când oamenii vor învăța să fie corecți, sinceri și deschiși cu semenii lor (cu toate riscurile și implicațiile pe care le comportă acestea), atunci vor începe să aibă și un raport corect cu Dumnezeu. Ființa omului este sau ar trebui să fie un tot armonic, în care credința religioasă să fie coerentă cu gândirea și comportamentul cotidian. Din acest motiv, sunt convins că toți avem nevoie de o educație și o formare mult mai profundă și adecvată decât o avem în prezent. Și bețivii, și desfrânații, și leneșii, și egoiștii, și mincinoșii, și mândrii, și îmbogățiții necinstiți (inclusiv Becali, cred) și mulți alții se spovedesc, dar nu se schimbă în mai bine, nu renunță la obiceiurile și viciile lor.

Nenumărați oameni, cu milioanele, merg la moaștele sfinților, stând la cozi interminabile (câte unul mai și leșină de oboseală, foame sau sete) și toți vor să ajungă neapărat să sărute sticla de deasupra moaștelor, iar apoi se întorc acasă mulțumiți și trăiesc aceeași viață mizeră, aceeași platitudine, se scaldă în aceeași ignoranță și mizerie.

Nu vom fi niciodată creștini adevărați, atâta timp cât nu am învățat să fim oameni adevărați. Comunicarea cu Dumnezeu este imposibilă atâta timp cât oamenii nu învață și nu vor să comunice, cum am afirmat deja, corect, sincer, deschis, matur și responsabil cu semenii lor. Și aceasta pentru că însuși chipul lui Dumnezeu este zidit în chipul, în ființa omului. Intâi trebuie să descoperim și să îngrijim chipul Domnului din ființa noastră, ceea ce nu este ușor și nici simplu. Apoi trebuie să relaționăm în aceeași manieră firească, naturală cu semenii, fără formalisme și falsități, conștienți că semenii noștri, sunt, ca și noi, temple ale Duhului Sfânt. Coerența dintre gânduri, cuvinte și mai ales fapte cu propriul crez religios este absolut obligatorie, pentru ca... spovezile noastre și pelerinajele noastre la moaștele sfinților să fie adevărate și folositoare.

8 aprilie

ÎN NOAPTEA DE PAȘTI: ÎN CEASUL AL DOISPREZECELEA

Învățătura creștină îmi spune că Dumnezeu m-a iubit și mă iubește până la a-și da viața pentru mine, cu o iubire mare cât El, adică infinită. Acesta este cel mai mare mister pe care l-am auzit vreodată, pe lângă care cea mai înflărăcată declarație de iubire a unui om rămâne o slabă pâlpâire a unei lumânări pe lângă o flacară care se înalță până la ceruri.

Această proclamare a iubirii lui Dumnezeu, iubire sigilată de sângele Fiului său mort pe cruce și înviat de Duhul Sfânt, împacă cerul cu pământul, pe Dumnezeu Tatăl cu creaturile sale și pune bazele unei armonii universale a lumii. Acest Fiu, Cristos, este proclamat ca Alfa și Omega, începutul și sfârșitul timpurilor. Este proclamată supremația lui universală peste întreaga creație.

Mesajul sărbătorii Paștelui, al unei victorii și supremații universale a lui Cristos mă face să mă întreb dacă împărățiile acestei lumi vor intra vreodată în stăpânirea Lui și dacă ele se vor transforma în glasuri care să proclame sfințenia, puterea, strălucirea lui Dumnezeu, sau pe acest pământ oamenii vor continua să se preamăreaască pe ei și puterea brațelor și minților lor.

Mă întreb dacă vreodată, omul va fi cu adevărat glorificat de puterea lui Cristos Inviat; dacă el se va întoarce

vreodată la acea frumusețe cu care Dumnezeu Tatăl l-a umplut până la refuz atunci când l-a creat.

În fața întregii solemnități sacre a Paștelui celebrată în cea mai sfântă noapte a anului, mă întreb dacă și mai ales când va răsări Soarele Dreptății pentru a îndepărta întunericul nedreptății care acoperă și încătușează această lume. Dreptatea lui Dumnezeu este înlocuită cu nedreptatea oamenilor. Iubirea lui Dumnezeu este înlocuită cu ura oamenilor.

Mă dor ca o rană deschisă peste care este presărată sare toate persecuțiile contra creștininilor, toate asupririle oamenilor nevinovați, tot sângele vărsat (oare câte sute de milioane de oameni au fost uciși în istoria acestei lumi?), toată foamea, sărăcia, mizeria, boala care au chinuit și ucis nenumărate ființe omenești. Mă dor ca niște răni adânci, deschise toată ura, egoismul, zgârcenia, lăcomia, minciuna, mândria și multe alte răutăți (nenumărate la număr) ieșite din mintea și inima omului. În paralel cu proclamarea gloriei și puterii lui Dumnezeu prin fața ochilor și prin mintea mea se perindă râuri de sânge, venin și răutate umană, împărății ale unei lumi nedrepte, întunecate și rătăcite. Simt în memoria mea o apăsare enormă a unui rău care a început cu omorul fratricid al lui Cain și continuă până astăzi; și mă tem că acest rău va continua să existe și în viitor. În fața acestei sumbre perspective îmi zic că, într-adevăr, lumea aceasta are nevoie de un Mântuitor pentru a se salva de la moartea ei spirituală, ba chiar de la dispariția ei fizică. Imi zic că mai mult decât în trecut, creștinii trebuie să proclame nu

numai prin cuvânt, dar mai ales prin faptele lor puterea mântuitoare a lui Dumnezeu. Dacă toate formele de răutate umană au făcut și fac atâta rău oamenilor și otrăvesc însăși ambientul vital al omului, acum am impresia că am ajuns în al doisprezecelea ceas al istoriei (mă gândesc la pericolul nuclear, al armelor bacteriologice și chimice și la manipularea genetică) în care creștinii trebuie să se trezească din lâncezeala și inconștiența lor și să devină mesagerii unei lumi și ai unei împărății atât de frumoase pe care o proclamă Biserica în noaptea de Paști, o lume curată purtată pe umerii lui Cristos în fața lui Dumnezeu Tatăl nostru, al tuturor. Nu visez o lume condusă în manieră teocratică. Visez o lume organizată laic, al cărei Salvator însă nu va purta în mână o armă, bani sau vreo ideologie politică, ci o cruce glorificată pe care El s-a jertfit din iubire față de creaturile sale, oamenii. Unicul Răscumpărător al omului este Dumnezeul întrupat Cristos! In acesta trebuie să credem cu toții și pe El, gloria și puterea lui răscumpărătoare suntem chemați să le proclamăm. Aceasta este chemarea și misiunea creștinilor acum, în al doisprezecelea ceas al istoriei.

8 aprilie

RUGĂCIUNE, MARE ȘI PĂMÂNT ÎNVERZIT ÎN SARDINIA

În această dimineață (8 aprilie) ,în Sardinia, pe malul mării, la Teulada, părintele Ioan Manole Șerban se roagă și admiră imensitatea mării și frumusețea cerului albastru. Oare

ce este mai frumos: pământul înverzit și cu multe flori, albastrul mării care sărută cerul la orizont, sau rugăciunile înălțate spre ceruri din literele acestei frumoase cărți, dar mai mult din inima celui ce se roagă? Sau, toate la un loc? Părintele îmi spune:"Nu cunosc locurile de pe aici. Si nu prea am de gând să cunosc orașele etc., ci mai degrabă profit de aceasta săptămână, chiar dacă nu este încă vreme de plajă, să-l contemplu pe bunul Dumnezeu in acest loc solitar si tăcut. Ma umple de acea bucurie sfântă a învierii lui Cristos."

10 aprilie

VINEREA MARE ÎN BISERICA SF. NICOLAE DOMNESC-IAȘI

Din iubire, Cristos a suferit pentru iertarea păcatelor tuturor. Să ne rugăm împreună cu frații ortodocși și greco-catolici care astăzi celebrează patima, moartea și punerea în mormânt a Domnului nostru Isus Cristos.

Știu că există o buna convietuire între creștinii diferitelor biserici, însă mă întreb dacă și pe plan religios există legături strânse între ei. Câți ortodocși se roagă împreună cu catolicii sau cu alți creștini? Câți catolici intră într-o biserică ortodoxă sau a altei confesiuni creștine? Câți protestanți sau neoprotestanți se roagă împreună cu alți credincioși în bisericile lor sau în alte locuri?

Înclin să cred că foarte puțini dintre creștinii din țara noastră simt necesitatea rugăciunii în comun cu alți frați ai altor biserici.

Dintr-o fidelitate greșit înțeleasă față de propria religie, creștinii rămân divizați și ignoră faptul că unitatea tuturor creștinilor a reprezentat dorința și rugăciunea lui Cristos la ultima cină luată cu apostolii săi.

11 aprilie

DIN FERICIRE PENTRU OM

Din fericire, Dumnezeu rămâne liber pentru a permite eliberarea omului atunci când oamenii vor să-l încarcereze în tot felul de reguli, instituții, ideologii și mentalități.

Din fericire, Dumnezeu rămâne viață, pentru a da viață omului pe care semenul său vrea să-l ucidă.

Din fericire, Dumnezeu rămâne iubire, pentru a iubirea să nu dispară de pe pământ.

Din fericire, Dumnezeu rămâne adevăr pentru a salva adevărul dintre minciunile și iluziile oamenilor.

Din fericire, Dumnezeu rămâne calea cea dreaptă, atunci când oamenii o iau pe tot felul de căi fără ieșire la liman.

Din fericire pentru om, Dumnezeu nu-l va părăsi niciodată, chiar dacă omul (creatura sa) ar vrea să-i ia locul Creatorului.

Din fericire, Dumnezeu îl îmbrățișează pe om și când acesta vrea să-i întoarcă spatele. Dumnezeu este mai bun cu omul, mult mai bun decât cea mai iubitoare mamă cu copilul ei.

13 aprilie

VISURI DE COPII - PROBLEME DE OM MATUR

După frumoasa celebrare de ieri, 12 aprilie, din satul natal Adjudeni, când 51 de copii l-au primit pentru prima dată pe Isus Cristos în Sfânta Impărtășanie, mi-am amintit de copilăria mea, de vraja acelor clipe din biserica satului meu de odinioară. Nu știu dacă mă întrebam atunci ce voi fi eu mai târziu în comunitatea mea sau ce voi fi în societate. Ieri, însă, mă întrebam despre acești copii ce vor fi ei pentru ceilalți, părinți, rude, cunoscuți? Ce vor fi ei în hățișul și confuzia lumii în care se pregătesc să intre?

Mă uitam la hainele lor albe, simbol al nevinovăției, purității interioare, pe care le-o citești în privire, pe chip și mă întrebam cât din această comoară va mai străluci pe chipul lor peste ani?

Sunt copii de 9, 10 ani. Anii în care visele primei copilării încep să se modifice, să fie înlocuite cu altele, care ies dintre jucării și se înfiripă în lumea înconjurătoare, ba chiar încep să zboare puțin mai departe de cuib.

Ce suprize le va rezerva viitorul spre care încep să pășească? Deocamdată universul lor fizic este tot satul natal,

dar prin canalele mediatice, mintea și fantezia lor navighează pe meridianele globului și în spațiile nedefinite ale lumii cibernetice.

Mă întrebam, când vor trebui să-și câștige cu propriile forțe pâinea cea de toate zilele, le va fi mai ușor decât părinților lor? Mă uitam la părinți, îmbrăcați frumos, de sărbătoare, cu zâmbetul și mulțumirea prezente pe chipul lor. Sunt mândri, fericiți pentru copiii lor atât de frumoși, toți îmbrăcați în alb. Câte sacrificii, poate lacrimi se ascund în spatele mulțumirii de pe chipul lor! Ce le vor oferi acești părinți acum fericiți acestor copii ai lor? Poate că și ei sunt puțin neliniștiți în fața viitorului copiilor lor. Deocamdată le surâde chipul de fericire pentru frumoșii lor copii. Ce o să fie, o să se vadă. Acum, nu se poate spune mai mult, decât că acești părinți minunați vor continua să-și iubească copiii poate mai mult decât pe ei înșiși, și aceasta este o garanție, măcar parțială, a fericirii copiilor lor. Acei părinți care lucrează în străinătate, pe ușile altora, pentru copiii lor, își doresc ca acești copii, astăzi îmbrăcați în alb precum îngerii, să lucreze în țara lor, în pământul udat cu sudoarea bunilor și străbunilor lor. Sigur își doresc acest lucru. Mă întreb însă, cu realism, dacă în lumea actuală, atât de schimbătoare, unde pentru interesul său propriu, omul este capabil să-și schimbe convingerile, să-și uite foștii prieteni, să lovească în cel care-i stă în calea planurilor lui, mă întreb dacă în această lume în care prea mulți sunt aceia care nu au principii solide, frumoase, curate pe care să le slujească

indiferent de situație, mă întreb dacă nu cumva hainele imaculate ale acestor angelici copii vor fi stropite cu noroiul și murdăria umană. Mă întreb dacă în trupurile lor frumoase și intacte, nu-și vor înfinge dinții hienele, nu le vor răni cuțitele celor care în față le spun vorbe frumoase, iar pe la spate îi vor lovi când ei mai puțin se așteaptă?

Mă întreb dacă educația care o primesc acum în familie și la școală este bună pentru viitorul lor? Mă întreb cât de inteligenți și de clarvăzători sunt părinții și profesorii în a nu-i lăsa pe viitor pe acești nevinovați ca pe niște miei și oi în mijlocul lupilor?

Mă întreb cât de bine pregătiți intelectual vor fi acești copii pentru a nu se lăsa manipulați de mass media, de prostia multiplicată în mass media, de toți cei care vor dori să-i transforme în simple instrumente ale intereselor lor? Dacă nu vor fi suficient de maturi și de bine pregătiți, mă tem că vor fi purtați încoace și încolo de vânturile ideologiilor, mentalităților de tot felul. Sau vor fi simpli și umili slujbași la curțile celor avuți, la patroni fără scrupule? Cât vor putea decide și construi viitorul lor cu forțele și cunoștințele acumulate și cât, practic, vor fi la dispoziția altora? Câți vor avea un serviciu și câți vor îngroșa rândurile șomerilor (una din formele de viață dintre cele mai umilitoare, în care vezi că nimeni nu te vrea, nimeni nu are nevoie de serviciile tale)? Știu că acești copii visează o lume mai bună, mai dreaptă, mai frumoasă decât este lumea în care trăiesc și pe care o descoperă

pe zi ce trece. Mă uitam cu câtă bucurie, sinceritate și încredere priveau spre altar, spre preot, spre părinții lor, spre comunitatea care îi însoțea cu rugăciunea și iubirea tuturor. Să nu le producem deziluzii acestor copii, să-i ajutăm ca în viitor să nu plângă pe visele lor frumoase pe care le au astăzi, pe încrederea pe care și-au pus-o în noi! Greu ne va ierta Dumnezeu, dacă le vom produce o astfel de durere!

17 aprilie

Sărbătoarea IZVORUL TĂMĂDUIRII

În calendarul creștin ortodox, astăzi este sărbătoarea numită Izvorul tămăduirii. Necunoscând semnificația acestei sărăbători, am intrebat o creștină ortodoxă care este conținutul și semnifcația acestei sărbători. Mi-a răspuns următoarele:

a. Numele vine de la un izvor din apropierea Constantinopolului, unde se zice ca s-ar fi făcut mai multe minuni;

b. Este închinată Maicii Domnului;

c. Dacă în această zi te speli cu apă sfințită, vei fi sănătos tot anul.

Am încercat să găsesc acest izvor pe hartă și nu l-am găsit. Sau o fi fost în antichitate, iar acum este secat, a dispărut? Citesc pe site-ul "crestinortodox.ro" (http://www.crestinortodox.ro/liturgi…/sarbatorile-69646.html) că și în țara noastră, pe lângă anumite mănăstiri sunt izvoare tămăduitoare.

Cred că în această zi, rugându-ne lui Dumnezeu prin mijlocirea Mamei Lui, ar trebui să-i cerem Celui de Sus să ne dea lumina și harul Lui pentru a ne curăța sufletul și mintea de atâtea întunecimi și ignoranțe în care ne scăldăm și să repetăm cu psalmistul: "Toate izvoarele mele sunt în Tine" (Ps 87, 7).

Credința în Dumnezeu nu trebuie nicidecum confundată cu tradiții, mentalități și obiceiuri care nu au de-a face cu Izvorul mântuirii noastre care este Dumnezeu. Tradițiile, mentalitățile, obiceiurile sunt frumoase, de admirat și sunt parte a unui ethos cultural important în istoria omului, și nu trebuie pierdut acest patrimoniu cultural. Însă, credința în Dumnezeu și problema mântuirii noastre înseamnă altceva mult mai important și nu trebuie amestecate, confundate cu ceea ce nu aparține credinței și harului mântuitor al lui Dumnezeu; aceste mentalități, tradiții și obiceiuri aparțin creației, fanteziei sau intunecimii minții umane.

Izvorul Tamaduirii este un praznic inchinat Maicii Domnului, menit sa arate rolul Fecioarei Maria in lucrarea mantuirii oamenilor. Numele de Izvorul Tamaduirii aminteste de o serie de minuni savarsite la un izvor aflat in apropierea Constantinopolului.

18 aprilie

COMUNICAREA: O GREA PROBLEMĂ

În viața de dincolo ne vom lovi cu o grea problemă: La poarta raiului, sfântul Petru ne va confisca telefoanele mobile (mai ales alea smart), tabletele, ba chiar și calculatoarele. Vom avea o reală problemă de comunicare cu ceilalți.

PARCUL COPOU (ȘTIAȚI CĂ?)
DONAȚIE A BISERICII CATOLICE

Alături de Palatul Culturii, de clădirea principală a Universității "Al.I.Cuza" și de Grădina Botanică, parcul Copou (cu teiul lui Eminescu) din Iași se adaugă acelor monumente sau locuri simbol ale orașului.

Puțini însă știu ce era acest loc înainte de a deveni parc public și cine l-a oferit orașului pentru a deveni unul din locurile cele mai frumoase și cele mai căutate nu numai de ieșeni.

Menționez că lângă acest parc există un mare spațiu care acum aparține Apelor Române (sediul instituției și bazinele cu apă), dar care a fost dat acestei instituții tot de către biserica catolică. In schimbul primirii terenului, Apele Române a semnat atunci un act prin care s-a angajat să ofere apă "pe veci" (așa scrie în act) Institutului Teologic Romano-Catolic de aici, angajament pe care nu l-a respectat niciodată, deloc.

Aș dori să ofer aici câteva informații care să ne ajute să avem o imagine succintă, dar esențială pentru istoria acestui loc.

În octombrie 1724 prefectul apostolic catolic Giovanni Bossi a semnat un act de cumpărare a unei vii pe dealul Copou (în orașul Iaşi).

În 1745, în relatarea despre starea misiunii catolice din Moldova trimisă la Roma Congregației De Propaganda Fide, misionarul Giovanni Ausilia, ne spune că biserica catolică din Iași deținea o vie de trei hectare pe dealul Copou, teren dăruit bisericii de către Martin Tutuch, cu obligația ca preoții să celebreze patru sfinte Liturghii pe an pentru sufletul său. Din roadele acestei vii, misionarul notează că se făceau trei sau patru butoaie de vin.

În anii 1901-1902, pe dealul Copoului este construit un edificiu în care va funcționa Institutul Cipariu, o școală catolică, operă a episcopului Dominic Jaquet. In această clădire se va muta Seminarul Diecezan catolic în anul 1908 și aici va funcționa până în prezent.

Terenul actualului parc Copou este donat orașului Iași de către Prefectura Misiunii Catolice la data de 23 aprilie 1835, iar Departamentul Treburilor Dinlăuntru mulțumește Prefecturii Apostolice pentru această donație. (Vezi pentru alte detalii: Emil Dumea, *Istoria Bisericii Catolice din Moldova*, Sapientia, Iași 2006; Arhiva Episcopiei Catolice de Iaşi, documentele 606-608).

19 aprilie

REFLECȚII

Gândul tău este cuvântul transformat în faptă. Lumea în care trăim este fața văzută a ceea ce este în mintea și inima noastră. Impreună o putem face mai bună, mai frumoasă, mai fericită.

În trecutul recent, am crezut într-o ideologie și un sistem socialist-comunist și am sperat în zadar că acestea ne vor aduce fericirea.

În prezent credem într-o ideologie și un sistem capitalist și sperăm că acestea ne vor face fericiți. Ne-am înșelat în trecutul recent și ne înșelăm din nou, în prezent. Când vom reuși să înțelegem că nu vom fi fericiți aderând la o ideologie sau la alta, ci punându-ne la contribuție mintea noastră liberă și lăsând ca aceasta să fie luminată de părintele luminilor, Dumnezeu?

Iar calea concretă de a ne înscrie pe drumul spre fericire este de a da lui Dumnezeu ceea ce este a Lui și de a da lui Cezar ceea ce este a lui.

Geniul creștinismului constă în a distinge între problemele care-l privesc pe Cezar de cele care îl privesc pe Dumnezeu și aceasta nu pentru a instaura un dualism imposibil, ci o unitate în diferențele ei. Suntem chemați să contruim o lume unită de spiritul fraternității universale, în care fiecare să trăiască liber, dezvoltându-și propriile talente și capacități,

atent și plin de o dragoste generoasă față de semenii săi și față de problemele pe care ei le au.

Suntem născuți din iubire și pentru a trăi în iubire.

21 aprilie

CONSTATARE

Nu toți cei care sunt botezați și cred în Dumnezeu sunt și oameni buni. Atât botezul, cât și credința pe care spun că o au, sunt simple decoruri cu care își amăgesc conștiința și fac tot felul de compromisuri și chiar răutăți. Nu toți cei care calcă pragul bisericilor, calcă și pe căile dreptății și ale adevărului; ei mi se par a fi niște creștini necreștini.

Nu toți cei care cred în Dumnezeu au citit Biblia, iar imaginea lor despre Dumnezeu este cam departe de chipul Lui redat de Cartea Sfântă. Dumnezeul lor este unul confuz, aparținând unei lumi apuse, în care superstițiile și ignoranța erau destul de răspândite.

Am întâlnit persoane spirituale cu o delicatețe a conștiinței și o puritate în gândire și exprimare, în comportament care m-au edificat, și care nu erau deloc atașate de biserică și de practicile religioase.

Din istoria popoarelor am aflat că au existat oameni de valoare care n-au crezut în Dumnezeu, dar care de dragul oamenilor, al adevărului, al promovării binelui au fost capabili de eforturi și sacrificii care m-au edificat.

Tot din istorie am aflat însă că au existat și mulți care în numele lui Dumnezeu și al unor principii religioase i-au ars pe semenii lor, le-au închis gura, i-au întemnițat, i-au exclus din societate și au transformat religia într-o doctrină a terorii. Sunt convins că sunt mulți oameni buni care se proclamă atei, iar pentru mine, ca și creștin, rămâne dificila misiune de a vedea prin ce sunt eu mai bun decât ei. La fel cum, întâlnind africani animiști sau japonezi budiști sau hinduiști, am constatat că sunt mai senini sufletește decât mine, mai deschiși spre dialogul cu ceilalți, mai conciliant, mai generoși decât sunt eu.

22 aprilie

PRIVIND ÎN OGLINDA VIEȚII

Avem mult mai multe haine decât aveau părinții noștri, dar nu știu dacă am devenit mai frumoși decât ei. Avem o casă mai mare și mai frumoasă decât cea a părinților noștri, dar în ea locuiesc puține persoane.

Avem un televizor la care ne uităm în fiecare zi, dar avem puțin timp sau chiar deloc pentru a-i privi pe vecini, pe cei de lângă noi.

Avem o mașină cu care ne deplasăm în multe locuri, dar nu găsim un loc în care să ne simțim fericiți și să nu mai plecăm de acolo.

Avem un telefon mobil cu sute de nume și numere, dar nu avem numele acelei persoane care să ne facă fericiți. Nu bunurile materiale ne lipsesc nouă pentru a fi fericiți, ci lipsa de motivație, convingerea interioară și un orizont clar spre care să ne îndreptăm.

În copilărie avem o mulțime de sentimente și vise, dar suntem prea mici pentru a le puteau trăi.

În tinerețe avem sentimente și vise și puterea de a le trăi, dar nu găsim timp pentru a ne bucura de ele.

La bătrânețe avem sentimente, vise și timp suficient, dar nu mai avem puterea să le trăim.

Viața este singura lecție pe care niciodată nu reușim să o învățăm de nota 10.

25 aprilie

VIAȚA

Viața este compusă dintr-o multitudine de secvențe de o clipă în derularea unui film infinit.

Viața este un zâmbet de o clipă pe un chip care ar dori să zâmbească mereu.

Viața este o simplă și fugară bucurie în căutarea bucuriei depline.

Viața este o îmbrățișare de moment în dorința unei îmbrățișări nesfârșite.

Viața este o strofă dintr-un cântec cântat de oameni și acompaniat de corul infinit al îngerilor lui Dumnezeu.

Viața este privirea de o clipă a omului în oglinda veșniciei.
Viața este un strigăt după o veșnicie măsurată de secundele timpului nostru.
Viața este un pas înainte pe un drum care merge spre ceruri.
Viața este ridicarea către ceruri a mâinilor cerșetoare și goale ale omului.
Viața este oferirea generoasă și recunoscătoare lui Dumnezeu a ceea ce am primit în dar de la El.
Viața este o lacrimă dintr-un râu care a izvorât la naștere și se va opri pe pragul morții.
Viața este zbuciumul nesfârșit al valurilor mării care se vor sparge veșnic de țărmurile ei.
Viața este căutarea banului, a puterii și plăcerii egoiste, scuipând pe chipul semenului tău.
Viața este o aruncare în brațele morții și o dezertare din fața… vieții.
Viața este un pariu pe care omul îl face cu diavolul, sperând să-l domine sau să scape de Dumnezeu.
Viața este repetarea încăpățînată și conștientă a tuturor greșelilor înaintașilor noștri.
Viața este un mister alcătuit din lumini și întunecimi.
Viața are atâtea fețe câți oameni au fost, sunt și vor fi pe acest pământ, și niciun om nu este identic cu un altul.
Viața va putea fi descifrată și înțeleasă doar atunci când toate dorințele și gândurile oamenilor vor încăpea în mintea noastră limitată, adică niciodată.

Viața va putea fi înțeleasă atunci când omul va fi ca și Cel care a creat-o, adică niciodată.

Pentru că viața aceasta nu este decât o oglindă palidă a Chipului lui Dumnezeu sculptat în ființa omului, creatura lui predilectă, căreia însă îi dă târcoale diavolul, șarpele prezent în grădina paradisului. Niciodată nu am înțeles ce căuta el acolo, șușotind-le primilor oameni idei nesăbuite, și ceea ce este mai rău, este că nu și-a pierdut obiceiul nici acum.

26 aprilie

VOCAȚIE

La 14 ani, mă pregăteam să dau examen la un liceu de electrotehnică, căci fusesem cucerit de diode, tranzistori, condensatoare, circuite și lumea radioului prin care în mintea mea începea să pătrundă un alt orizont, al sunetelor care circulă prin eter și sunt transformate în voci de aceste mici componente prezente într-un aparat radio. Să mă laud cu ceva: construisem un radio într-o cutiuță de paté.

Dar iată că la o sfântă și solemnă liturghie din satul meu natal (mai precis, când a fost prezentat noul paroh, răposatul preot Dumitru Adămuț), tot ceremonialul desfășurat în altar și mai ales frumusețea veșmintelor și noblețea gesturilor preoților m-au cucerit instant și în acel moment am decis că vreau să fiu ca ei, să fac ceea ce fac ei. Așa a început vocația mea și am abandonat într-o clipă tot planul meu de a intra în lumea

componentelor și aparatelor electronice, care mă acaparase un timp destul de lung în școala din satul meu natal.

Ulterior, am început să pricep că vocația este cu totul altceva și că mai ales trăirea ei, adică urmarea unei chemări a cerului pe acest pământ este destul de anevoioasă, dar și foarte frumoasă în același timp. Am înțeles că scopul meu este acela de a fi în folosul altora.

Mă întrebam adineaori când și cum s-a născut dragostea între un tânăr și o tînără. Cât de frumoasă a văzut-o el în acea oră de vrajă a începutului, câte jurăminte de dragoste înfocată i-a făcut și ce a urmat apoi, cu trecerea timpului. A mai rămas vraja primei iubiri? A mai continuat să ardă focul aprins cândva în inima lui, sau a uitat chiar și când are ea aniversarul, să-i ofere măcar o floare?

Mă întrebam ce a simțit în inima lui acel dascăl care pentru prima dată pășește în clasă, întâlnindu-și elevii ale căror minți este decis să le lumineze, ale căror inimi este pregătit să le înflăcăreze pentru cunoașterea tuturor comorilor cuprinse în paginile cărților? Ce va mai simți el cu trecerea anilor din toate emoțiile și planurile mari pe care și le-a făcut atunci când a pășit pentru prima dată în templul luminii, al cunoașterii care este școala? La fel de sacră este școala pentru minte și inimă, precum este biserica pentru suflet și conștiință! Mă întrebam ce a simțit un medic prima dată când s-a aplecat asupra unui bolnav, decis să-l scoată din neputința, boala și durerile lui, să-i îndepărteze lacrimile cu măestria și geniul

pregătirii și devotamentului lui? Cum îl va vedea el pe cel bolnav, care gârbovit de durere, de bătrânețe vine la cabinetul lui implorându-l să-l vindece? Va vedea în continuare în cel suferind un semen al său care-i cere ajutorul, sau va privi mai degrabă la ce are în mâini, sau se va întreba cât i-a pus într-un plic?

M-a dus gândul și la un politician, al cărui serviciu în interesul comunității este atât de mare și de important, dar îmi dau seama că aici mă asemăn cu acel filosof al antichității care ziua, în amiaza mare, umbla cu lampa aprinsă prin piața orașului plină de lume strigând: caut un om!

Vocație! Dacă Dumnezeu există, atunci El există pentru a ne însoți din prima până în ultima clipă în urmarea vocației noastre.

27 aprilie

FII UN NOBIL!

Dacă vreun necaz ți-a deschis mai bine ochii asupra oamenilor, ai mare grijă să nu-ți închizi inima pentru dânșii.

Dacă cineva te-a făcut să plângi, ai mare grijă să nu uiți să ștergi lacrimile altora și mai ales să nu-i faci tu pe alții să plângă.

Dacă cineva ți-a trădat încrederea, sau mai grav, iubirea, ai mare grijă să nu fugi de cei care au nevoie de încredere și iubire.

Dacă cineva nu te-a luat în seamnă, ai mare grijă să nu uiți să fii atent cu cei de lângă tine.

Dacă cineva ți-a întunecat ziua de astăzi, ai mare grijă să nu uiți să fii tu soarele semenului tău.

Dacă cineva astăzi a fost nervos și lipsit de respect față de tine, ai mare grijă să nu uiți să fii calm și prietenos cu toți.

Dacă cineva nu te-a căutat decât atunci când avea nevoie de tine, ai mare grijă să nu uiți să-i cauți pe cei pe care nu-i caută nimeni.

Dacă cineva nu are nimic să-ți ofere, oferă-i tu măcar zâmbetul tău.

Altruismul, generozitatea, iertarea și mai presus de toate iubirea tuturor este semnul distinctiv al unui caracter nobil!
Fii un nobil, chiar dacă te tragi din cei mai săraci oameni.
Noblețea spiritului, a caracterului tău este un titlu pe care ți-l dai singur și nu ți-l poate lua nimeni.

28 aprilie
29 aprilie 2015 - Doctor Honoris Causa la universitatea A.I.Cuza din Iași:

Roman Wolfgang Schrittwieser.

O personalitate care, ca om, m-a impresionat prin naturalețea și seninătatea interioară pe care o emanau cuvintele, gesturile, atitudinea lui. Un prieten vechi și fidel al universității Cuza, în timpurile dificile ale comunismului și în prezent. In el, știința și valorile umane se împletesc armonios.

29 aprilie

OMUL ESTE CA O SĂMÂNȚĂ

Omul este ca o sămânță: pentru a fi ființă, trebuie mai întâi să stea în sânul matern, să se alimenteze din ființa mamei, pentru ca apoi să se nască și să devină bucuria părinților și semenilor săi.

O mamă care ține în brațe un copil este pe acest pământ cea mai minunată mărturie a lui Dumnezeu Creatorul. Din tăcerea și liniștea deplină a pământului, germinează și crește spicul de grâu, înflorește trandafirul, crește mărul ionatan.

Un copil este rodul părinților săi.

Un om luminat este rodul școlii.

Un creștin adevărat este rodul lui Cristos.

Pentru a fi viața lumii, însuși Cristos a trecut mai întâi prin suferință, moarte și mormântul de pe Calvar.

Toți ne naștem și suntem din cineva. Și la rândul nostru, din noi se va naște altcineva.

Viața am primit-o și o vom da mai departe ca participare a noastră la lucrarea minunată a Creatorului vieții.

Nimic nu apare din senin și nici nu este rodul hazardului, al întâmplării. Tot și toți au un început în altceva, mai precis în altcineva. Aceasta este minunea, misterul și frumusețea creației, de a-și avea începutul în Creator.

Singura nedumerire, singura contrarietate, singurul absurd rămâne prezența răului în toată această creație frumoasă. Răul este întunericul care vrea să muște din lumină, falsitatea care vrea să muște din adevăr, dar mai ales moartea care vrea să muște din viață.
Poate că aici stă rostul nostru: avem menirea de a primi și transmite Viața, combătând astfel Moartea, actualul și ultimul nostru dușman.

30 aprilie

BĂLTOACA ȘI TREPTELE EXISTENȚEI UMANE

1. Underground-Scăldarea în ape urât mirositoare:

a. Rușine pentru slăbiciunile, păcatele și lipsurile mele? Umblu mereu cu capul plecat, precum animalele.

b. Sentimentul vinovăției pentru relele pe care le-am făcut? Un acuzator interior glăsuiește mereu cuvinte de dojană, făcându-mă vinovat de păcatele cele cu voie și cele fără de voie.

c. Delăsare, nepăsare în fața exigențelor vieții, a provocărilor ei? La ce bun să mă lupt, căci oricum alții sunt mai puternici decât mine și decid soarta lumii! La ce bun să încerci să corespunzi cerințelor, să abordezi cu responsabilitate și curaj provocările vieții, căci ele sunt multe și mai mari decât puterile tale! Ca atare, nu te mai lupta cu morile de vânt.

d. Amărăciune în fața necazurilor și lipsurilor de care nu mai scap? Pe fața mea se citește un fel de acreală, iar cuvintele mele sunt adesea precum un borș învechit.
e. Frică de ceea ce ar putea să mi se întâmple rău, frică de adversari reali sau imaginari? Nu mă caracterizează curajul și nicidecum asumarea riscurilor. Sunt speriat deja de drobul de sare care ar putea să-mi cadă în cap în orice moment. Nu mă urc nicicum într-o barcă de agrement pe un lac plin de bărci în care oamenii stau destinși, bucuroși, admirând apa limpede și tot peisajul dimprejur și vâslind calmi și siguri pe ei. Eu mă tem că dacă aș urca, barca mea sigur s-ar răsturna în mijlocul lacului și aș muri înecat.
f. Furie pe tot ce este rău, față de toți care m-au lovit în vreun fel sau altul, sau pentru că nu reușesc să realizez ce-mi doresc? Sunt revoltat măcar cu gândul, dacă nu și în limbaj și comportament față de persoane, instituții, situații, mentalități care direct sau indirect au lovit în demnitatea și drepturile mele. Am mereu sabia războiului scoasă din teacă.
g. Mândrie pentru toate calitățile pe care le am, sau mai ales pe care îmi închipui că le am? Sunt conștient de tot ceea ce sunt, de tot ceea ce am și nu mă cobor printre cei mici și mizerabili; nu-i consider demni de atenția mea și cred că mi-aș știrbi demnitatea dacă m-aș coborî la nivelul lor. Câți dintre noi ne scăldăm în aceste ape urât mirositoare?

2. Ieșirea la suprafață: trepte spre împlinire
a. Nu pot colora viața mea doar în roz, dar nici doar în negru: Imi fac curaj și accept totul, bun și rău. Chiar dacă nu văd clar înainte, chiar dacă există o zonă de nesiguranță și risc, nu mă opresc, nu mă blochez. Dacă am curaj, am șansa să câștig; dacă nu am curaj, ratez și șansa pe care este posibil să o am.
b. Am încredere în capacitățile mele și, până la proba contrară, în semenii mei. Stiu că pot multe și niciodată nu mi-am utilizat la maximum potențialul intelectual, voința și sentimentele mele bune.
c. Știind că, fundamental, lumea este bună și deasupra noastră este un Dumnezeu care ne veghează și sunt optimist asupra viitorului meu. Cred că mâine soarele va străluci mai mult decât astăzi, iar dacă va ploua, cu atât mai bine, căci pământul are nevoie de multă apă. Și mai știu că după vremea rea, se întoarce vremea bună.
d. Intrucât nimeni nu este perfect și toți avem nevoie de iertarea lui Dumnezeu, îi iert și eu pe toți care mi-au greșit, ba mă iert și pe mine însumi pentru greșelile ce le-am făcut. Mă împac cu toți și cu propria conștiință.
e. Sunt fericit cu ceea ce sunt, cu ceea ce gândesc despre alții. Sunt liniștit în inima mea, pentru că îi iubesc pe toți și nu vreau răul nimănui. Orice s-ar întâmpla în lumea asta, pacea și liniștea mea interioară rămân netulburate pentru că viața mea este în armonie cu voința lui Dumnezeu. Văd întregul univers în armonie cu legile universale. Vreau ca această armonie din

mine, ruptă din ceruri, să se răspândească și la cei cu care vin în contact, să le pot oferi ceea ce eu am primit din plin de la Cel de Sus. Câți dintre noi pășim pe aceste trepte?
30 aprilie

DUSUL LA BISERICĂ

Sunt creștini care se duc la biserică și creștini care nu se duc la biserică. Nu înțeleg cum de cei care merg nu-i conving să facă la fel pe cei care nu merg? De ce oare puterea de convingere a creștinilor este atât de mică? Intrucât convertirea este un dar al cerului care lucrează adeseori prin oameni, probabil că noi, creștinii care mergem la biserică, avem prea puțin din acest dar al cerului.

Dumnezeu aparține unei religii sau biserici? Citesc în fiecare an că lumina de Paști se aprinde miraculos la Sfântul Mormânt doar la celebrarea ortodoxă a Învierii... Oare cum stau lucrurile cu adevărat
1 mai

1 MAI

Ieri nu am văzut nicio manifestare patriotico-muncitorească și m-a cuprins un sentiment de dezgust pentru toată mascadara și fanfaronada ceaușistă care m-a agresat cândva, dar și pentru situația jalnică a prezentului.
Legat de 1 mai –

Aparține trecutului:

Pe sângele muncitorilor împușcați la Chicago, pe nedreptățile flagrante, pe toată suferința unor mulțimi imense de muncitori exploatați de patroni pe toate continentele, în anul 1889 Congresul Internaționalei Socialiste a decretat ca ziua de 1 mai să fie sărbătorită ca zi a muncii, a elogierii muncitorilor care și-au apărat drepturile cu prețul sângelui și al vieții lor, sfârșită pe caldarâmurile străzilor. Comuniștii au instrumentalizat sângele vărsat pentru o viață mai bună pentru a face din jertfa acelor muncitori un instrument propagandistic, de instaurare a unui regim dictatorial, elogiat cu surle și trâmbițe, aplauze, poezii, cântece, muzică patriotică, defilări, manifestări sportive. Toate acestea aparțin trecutului.

Aparține prezentului:

- Lipsa locurilor de muncă și în consecință umilirea omului care este împiedicat să-și asigure existența cu demnitate și să se întoarcă seara acasă mulțumit, punând pe masa familiei pâinea cea de toate zilele, câștigată cu onestitate, cu demnitate.
- Creșterea progresivă a numărului șomerilor ca și salariile de mizerie ale majorității celor ce muncesc. Privesc cu un fel de compasiune mulțimea tinerilor care în floarea vârstei cerșesc un loc de muncă și nu găsesc.
- Averi fabuloase în mâinile unei minorități de nesătui șireți, mincinoși și fără scrupule, averi acumulate prin furt, eludarea legilor, legi nedrepte, exploatarea muncii oamenilor.

- Cartiere ale lumii sărace îngrămădită în cutii de chibrituri și cartiere ale noii nomenclaturi cu nenumărate case care sfidează sărăcia generalizată.
- Milioane de români care cerșesc de muncă pe la porțile altora, pentru că magnații, patronii, baronii și politicienii din țara asta se gândesc doar cum să-și mărească averile și puterea lor și se comportă ca și cum ar fi stăpâni absoluți ai instituțiilor, oamenilor, terenurilor, bunurilor, a tot ce există.

Mi-e milă de poporul acesta și mă cuprinde un sentiment de furie, de revoltă pentru România asta... Am auzit ieri că d.l primar al Iașului Gheorghe Nichita a fost dus de DNA la București pentru investigații și parcă mi-a revenit o speranță că o să fie mai bine în țara asta. Printre invitații la petreceri, muzică și palincă gratis pe care le vedeam pe afișe, ieri am avut un sentiment de tristețe pentru România în care trăiesc. Dar, dacă d.nul Nichita a ajuns la DNA… mai știi, poate că bat vânturi bune. Mai este o speranță de mai bine.

4 mai

CREDINȚĂ CONTRACTUALĂ (TARIFATĂ)

Intrăm în biserică, ne facem semnul crucii, ne plecăm până la pământ, sărutăm mai multe icoane, stăm puțin în reculegere, spunându-ne toate ofurile lui Dumnezeu, apelăm cu privirea și la mijlocirea sfinților pictați pe pereți sau pe icoane și catapeteasmă, iar apoi ne îndreptăm spre preotul, călugărul,

călugărița de la masa din colț, scriem un acatist și (sau) pomelnic cu nume de persoane vii sau (și) răposate, menționăm în scris toate cele de trebuință, atașăm și o bancnotă, cumpărăm și câteva lumânări, și apoi, mai făcându-ne de câteva ori semnul crucii, ieșim din biserică pentru a aprinde lumânările la locul cuvenit… Totul s-a terminat și plecăm în drumul nostru, liniștiți că am rezolvat și problema cu Dumnezeu și cu ceea ce trebuie să facem; ne-am respectat clauzele contractului nostru cu Dumnezeu.

Oare chiar am rezolvat ceva? Din moment ce și mâine și poimâne și probabil cât vom trăi vom repeta acest "ritual", în fond ce am rezolvat? Ceea ce noi am făcut în felul acesta este expresia unei forme de iubire contractuală față de Dumnezeu și față de semeni, vii sau răposați. Am executat o serie de gesturi, am scris niște bilețele, atașând bineînțeles și o bancnotă sau monede (ma bine bancnote, iar dacă sunt de valoare mai mare, cu atât mai bine... pentru cine?), am cumpărat și lumânări și cam atât. Toate clauzele contractului "nostru" cu Dumnezeu și cu Biserica au fost îndeplinite, respectate în spațiul adecvat (biserica și nu piața), cu persoanele autorizate (preotul, partenerul nostru în contractul de prestări servicii religioase; nu vecinul de apartament, pe care nu l-am vizitat niciodată). Pe site-ul parohiei "Izvorul Tămăduirii" din Bolzano este și posibilitatea de a scrie și trimite pomelnice online:http://parohiabolzano.it/pomelnice-online/

Și în biserica catolică sunt destui care cu un spirit cam mercantil vin la preot să plătească o slujbă sau alte servicii religioase, dar de viața lor credință se interesează prea puțin; sunt destui preoți care primesc de la credincioși (majoritatea ortodocși) acatiste la sfântul Anton, însoțite bineînțeles de bani. Dar pe Dumnezeu și pe semenii noștri oare i-am iubit vreodată cu adevărat? Clauzele iubirii și credinței noastre contractuale le-am îndeplinit ad litteram de multe ori, dar oare, repet, pe Dumnezeul cel din ceruri și cel din chipul tuturor semenilor noștri, pe El l-am iubit cu adevărat vreodată?

Am stat adesea la rând pentru a săruta raclele sfinților, la biserici și mănăstiri am scris acatiste și pomelnice (atașând bancnota aferentă, că altfel nu are valoare ce am scris), dar iubirea noastră am dăruit-o sincer cuiva, vreodată? Am sărutat icoane și moaște, dar fața celui care ne-a jignit, ne-a făcut vreo nedreptate, am sărutat-o sau am mers cu el la tribunal, sau l-am ocolit și nu-l vom ierta toată viața?

PS: A nu se înțelege că am ceva cu biserica în care se întâmplă asemenea cazuri; sunt destule malpraxis-uri religioase și printre catolici. Iubesc ortodoxia credinței iar lăcașurile de cult sunt un loc în care mă simt mai aproape de Dumnezeu; arta sacră, pictura bisericilor și cultul din ele mă înalță spre ceruri și mă purifică.

6 mai

DESPRE OM ȘI CREDINȚĂ

Omul se aseamănă cu un copac: are rădăcinile înfipte în pământ, dar ramurile (brațele) îndreptate spre ceruri. Omul se aseamănă cu o floare: destinat să strălucească prin frumusețe și delicatețe, pentru ca la scurt timp să se ofilească și să moară.

Omul se aseamănă cu o pasăre: când a învățat mai bine să zboare în înaltul cerurilor, va trebui să coboare pe pământ și de aici să admire zburând păsările cărora le-a fost ghid și călăuză de zbor.

Omul se aseamănă cu tot ce trăiește și se hrănește din acest pământ: pentru mai mult sau mai puțin timp s-a înălțat spre ceruri, pentru ca apoi să se odihnească în liniștea mormântului…

Dar spre deosebite de toate creaturile și de tot ce are viață, omul poartă în ființa lui chipul și asemănarea cu Dumnezeu: Sufletul său creat poartă amprenta veșniciei.

Credința este ca un cântec sau ca o poezie: Dacă nu știi să cânți și dacă nu ai suflet de poet, nu o să redai nimic din frumusețea și inefabilul lui Dumnezeu.

Credința este ca o stare de spirit pozitivă și ca o trăire a sublimului în cotidianul uneori banal sau greu al vieții.

Credința este bucuria primirii și trăirii cu recunoștință și abnegație a darurilor primite de sus.

Credința este o comuniune de iubire cu Dumnezeu. In afara acesteia, orice cuvânt al tău este de prisos.

Credința este aspirația spre eternitatea fericită și eliberarea de tot ce ne împiedică în zborul nostru spre ceruri.

Credința este iubirea lui Dumnezeu în toți semenii noștri și aprecierea cu recunoștință a tot ceea ce Creatorul ne-a lăsat, inclusiv a unui fir de iarbă.

Credința este asemeni cântecului unei păsări: Indiferent dacă cerul este senin sau înnorat, dacă se anunță o zi cu soare sau una mohorâtă, ea cântă la fel de frumos bucuria unei noi zile chiar înainte de apariția zorilor.

Credința este mersul curajos înainte, decişi să deschidem cu mâinile noaste poarta veșniciei, moartea.

În fond, credința este cel mai important lucru de care avem nevoie, fiindcă alături de inteligență și voință, este singura realitate care ne definește pe deplin ca oameni.

7 mai

LIBERTATE, NUMELE TĂU ESTE DUMNEZEU!

Istoria lumii este o nesfârșită luptă a omului pentru libertate.

Libertate, care ai făcut să curgă atâta sânge pe acest pământ, încât ar înneca în albiile lui popoare întregi.

Libertate, câtă lume ai făcut tu să plângă, să-și muște pumnii, să înjure cerul și pământul!

Libertate, cu câte garduri de sârmă ghimpată ai închis tu creatura lui Dumnezeu!
Libertate, câtă solitudine, cîte inimi sfâșiate de durere ai lăsat în urma ta!
Libertate, mulțimi nenmărate și-au înălțat vocea până la ceruri pentru a te cânta, pentru a te invoca de la toți zeii posibili și imaginari!
Libertate, câte victime ai făcut tu pe proprietățile celor bogați și puternici!
Libertate, cât cinism în cuvintele și faptele celor care te-au elogiat în ideologiile și sistemele lor de înrobire a conștiințelor și a popoarelor!
Libertate, scrijelită în rănile deschise ale inimilor oamenilor de ieri și de astăzi... din păcate, și de mâine!
Libertate, inima care pulsează sângele vieții în pieptul celor puternici și curajoși! Creatorul a sădit în mintea și inima creaturii lui predilecte cel mai frumos vis pe care El însuși l-a visat în cerurile lui fără margini: Libertatea.
Libertate, ești atât de mare, de puternică, de invincibilă încât pentru a te avea, va muri și ultimul om, dar tu vei continua să strălucești puternică și victorioasă, căci numele tău este Dumnezeu!

9 mai

9 MAI (CE SĂRBĂTORIM ASTĂZI... DAR IERI?) 9 mai 1877: Proclamarea independenței României față de Turcia

Ministrul de Externe, Mihail Kogălniceanu, declara: "Suntem independenți, suntem națiune de sine stătătoare". Adunarea Deputaților votează o moțiune, cu 79 de voturi pentru și 2 abțineri, prin care lua act că ‘rezbelul între România și Turcia, că ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit consacrarea lor oficială’. Senatul adoptă o moțiune în sensul declarației Guvernului și anulează tributul pe care țara îl plătea Turciei. Aceasta califică gestul României ca o rebeliune. În cele din urmă, independența României, ca și independența Serbiei și a Muntenegrului, precum și unirea Dobrogei cu România, au fost recunoscute în Tratatul de pace ruso-turc de la San Stefano (3 mart. 1878) și prin Tratatul de la Berlin (13 iulie 1878).

9 mai (8 mai 1945): Ziua victoriei împotriva nazismului; sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Consider că este mai corect istoric să fie acceptată și de România ziua de 8 mai (nu 9 mai), ca zi a terminării celui de-al doilea război mondial și a victoriei aliaților împotriva lui Hitler. In țările vestice, ziua victoriei împotriva nazismului este sărbătorită pe 8 mai.

Necazul mare pentru România, și nu numai, constă în faptul că s-a eliberat de turci și mai târziu de naziști, dar a căzut

din lac în puț, adică a intrat sub dominația stelei roșii comuniste de la Moscova.

9 mai 1950- Ziua Uniunii Europene

Robert Schuman, ministrul francez al afacerilor externe, rostește în această zi o declarație care prevede crearea unei Comunităţi a cărbunelui şi oţelului, ai cărei membri urmau să-şi gestioneze împreună aceste două resurse. Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oţelului (CECO), înfiinţată de Franţa, Germania, Italia, Ţările de Jos, Belgia şi Luxembourg, a fost prima dintr-o serie de instituţii europene supranaţionale care au stat la baza Uniunii Europene de astăzi.

Am scăpat de Inalta Poartă, de Hitler și de Moscova. Nu-i așa că sub Bruxelles ne este mult mai bine?

9 mai

FRUMUSEȚE ȘI IUBIRE FĂRĂ MARGINI

-Așa cum soarele răsare în fiecare zi, la fel de generos, egal și imparțial în a-și răspândi lumina și căldura peste toți, buni și răi…

La fel este şi Dumnezeu cu omenirea în care-şi revarsă iubirea, cu aceeași generozitate și mărinimie, fără să țină cont de calitățile sau defectele noastre.

-Așa cum o mamă își iubește toți copii, indiferent dacă aceștia îi răspund cu iubire sau îi întorc spatele, uitând de ea… La fel, Dumnezeu ia în brațe pe toți oamenii, indiferent dacă

aceștia îl recunosc de tată, sau trăiesc ca și cum El nici nu ar exista.

-Așa cum ploaia cade de sus și udă câmpurile în mod egal, indiferent dacă ele sunt arate, semănate și sunt rodnice, sau sunt pline de buruieni, părăginite și nu produc nimic bun… La fel ne trimite Domnul în fiecare clipă darul vieții pentru a produce roade bune; și nu ne ia viața (încă) dacă producem spini și pălămidă.

-Așa cum o floare este frumoasă și-și oferă în egală măsură parfumul și celui care o admiră și se bucură de ea, ca și celui care trece pe lângă ea insensibil și rece… La fel Dumnezeu va rămâne frumusețe deschisă în toată creația sa, indiferent dacă oamenii vor ști să o vadă și să o aprecieze, sau vor trece prin această viață insensibili și reci.

-Așa cum Dumnezeu a luminat cu privirea sa frumusețea și măreția întregului univers și mai ales a încălzit inima omului… La fel omul, dechizându-și larg ochii minții și mai ales inima, se va scălda în frumusețea universului, iar inima lui va bate în inima lui Dumnezeu.

12 mai

VISUL LUI DUMNEZEU: FRATERNITATEA UNIVERSALĂ

Am citit multe povești și basme în viața mea și am înțeles că în ele, de fapt, sunt visele și aspirațiile cele mai înalte

ale oamenilor dintotdeauna... la fel cum am citit și despre Martin Luther King și Osama Bin Laden.

Evangheliile însă îmi prezintă în toată istoria lui Cristos cel mai frumos vis al lui Dumnezeu, acela de a deveni fratele meu, care sunt creatura lui.

În fiecare om care este conceput și vine în lume, Cristos coboară din nou din înaltul cerurilor pentru a se face una cu trupușorul noului născut, pentru a rămâne cu el toată viața până ce îl va putra pe brațe în fața Tatălui său ceresc.

În Cristos, cel de lângă mine nu-mi este un străin, chiar dacă nu știu cum îl cheamă, ce face, unde locuiește, ce-l doare și ce-l bucură. Vom deveni prieteni apropiați și vom ști totul unul despre altul.

În Cristos, rușii sau chinezii, nu-mi mai sunt antipatici, chiar dacă sunt bolnavi de naționalism sau comunism. Împreună cu ei trebuie să alcătuim o lume din care să dispară barierele naționalismelor și ideologiilor totalitare.

În Cristos, rromul nu-mi mai este un nespălat, leneș sau hoț, ci omul cu care trebuie să construim o lume mai curată, mai harnică și mai cinstită.

În Cristos, politicienii și guvernanții care mă mint și mă fură cu legea în mână, sunt frații mei, votați de mine și împreună cu ei, convertiți cu toții la Cristos, vom edifica o Românie mai dreaptă și mai demnă.

În Cristos, cel care este mai avut decât mine, cel care se plimbă cu ultimul model de Porsche, iar eu nu am nici măcar o

bicicletă; cel care locuiește în palate iar eu într-o garsonieră cu chirie, toți aceștia vor fi frații cu care vom lua masa împreună. În Cristos, cel suferind pe patul spitalului sau al neputinței sale neștiute de nimeni; aurolacul din canalul de lângă bloc, toți aceștia vor fi frații mei cu care vom împărți și ultima bucățică de pâine și ultimul ban pe care îl avem în buzunar.

În Cristos, împreună vom edifica în lumea aceasta visul lui Dumnezeu, acela al fraternității universale a tuturor oamenilor, căci toți sunt fiii Lui, toți sunt frații lui Cristos. Cerul va coborî pe pământ, iar pământul va fi înălțat spre ceruri. Acesta este visul lui Dumnezeu!

Atunci vor cădea toate barierele ridicate de etnii și națiuni, de bogați și puternici, de ideologi, de oameni religioși; atunci lumea întreagă va fi în sfârșit liberă să meargă pe singurul drum adevărat, cel care o poartă spre Creatorul ei. Depinde de noi dacă toate acestea se vor împlini sau va rămâne doar visul lui Dumnezeu.

13 mai

PARADOXURI (din tainele omului)

Sfinții se consideră mari păcătoși;
Păcătoșii se cred nevinovați.
Cei care studiază mult, constată că știu atât de puțin;
Cei care nu studiază, consideră că le știu pe toate.

Cei care nu-și pun intrebări existențiale beau, mănâncă și se distrează;
Cei care vor să pătrundă în tainele vieții, iau anxiolitice.
Cei bogați se urcă pe cadavre pentru a-și mări averile;
Cei săraci nu fură un leu și împart cu tine și ultimul ban.
Unii nu se mai satură niciodată, sau au mereu ceva de criticat;
Alții sunt fericiți doar admirând o floare.
Cei care stau în centru, adesea ar trebui să stea la periferie sau după gratii;
Cei care ar trebui să stea în centru, rămân necunoscuți și mor cu bunul simț în brațe.
De 2000 de ani, creștinii se roagă lui Isus Cristos,
dar la alegeri îl aleg tot pe Baraba, adică un tâlhar și un hoț.
In raport cu statele din UE, românii au construit cele mai multe biserici;
Tot în raport cu statele din UE, românii au înregistrat cele mai multe avorturi.
Imi amintesc de o vorbă a unui preot decedat: La Dumnezeu și la comuniști, totul este posibil. Constat însă că și la români, totul este posibil. Inseamnă că îl avem pe Dumnezeu, dar suntem și comuniști.

15 mai la 20:55

PRIVIND LUMEA

Fie că merge pe jos la școală cu o pereche de tenișI sh,
Sau este dus cu BMW-ul părinților,
Elevul este tot elev care are multe de învățat.
Fie că este îmbrăcată cu ie și catrință,
Sau cu un tricou și blugi,
Femeia este mereu aceeași, demnă de același respect.
Fie că locuiește într-o căsuță modestă cu o odaie și tindă,
Sau locuiește într-o vilă luxoasă, cu piscină și paznic la poartă,
Omul este același, egal în fața legii și a lui Dumnezeu.
Fie că este un bolnav, bătrân sau neputincios legat de patul durerilor,
Sau este campion mondial, alergător sub 10 secunde la 100 metri,
Omul are aceeași valoare și trebuie privit cu aceeași admirație și respect.
Fie că este un rrom cu doar patru clase elementare; fie că este prim ministru și a plagiat grosolan teza de doctorat,
Sau este un muncitor onest care în toată viața lui nu a furat un fir de ață;
Și unul și celălalt sunt creaturile lui Dumnezeu și trebuie priviți cu aceeași iubire cu care Domnul ne privește pe toți.
Vom construi un colț de paradis pe acest pământ, dacă vom privi lumea cu ochii lui Dumnezeu.

18 mai

IUBIREA ESTE GRATUITĂ

Dragostea adevărată nu are rațiuni pentru a iubi pe cineva; ea izvorăște din inima omului fără nicio explicație logică.

Floarea nu înflorește pentru că cineva anume merită frumusețea ei; ea înflorește pentru că menirea ei este să fie frumoasă, să răspândească frumusețe și parfum cu o gratuitate totală.

Păsările nu ne încântă cu ciripitul lor pentru că ne datorează ceva, ci pentru că așa sunt făcute ele, să cânte.

Soarele nu răsare dimineața, nu ne luminează și nu ne încălzește fiindcă ne datorează ceva, ci fiindcă așa este el, purtător de lumină și căldură gratuită pentru tot ce are viață pe pământ.

Câinele nu-ți este fidel fiindcă are vreo datorie față de tine, ci pentru că așa este el, fidel, iar uneori linge chiar și mâna stăpânului care l-a bătut.

Generozitatea și altruismul nu sunt rezultatul unui calcul dinainte făcut, ci sunt o exprimare spontană, complet liberă a inimii omului.

Noi am venit în această lume nu pentru că am meritat aceasta, ci fiindcă părinții noștri ne-au iubit și ne vor iubi mereu, chiar dacă i-am făcut uneori să verse lacrimi amare.

Tot ce este frumos, adevărat și bun în lumea aceasta nu este altceva decât un mare dar, complet gratuit, pe care niciodată, nimeni nu-l va merita pe deplin.

În fond, viața aceasta nu-i decât un mare dar pe care l-am primit și pe care îl vom transmite altora, la fel de gratuit cum l-am primit.

În fața ochilor noștri se deschide un mare mister al iubirii gratuite, al binelui, al frumosului, un mister pe care abia îl percepem și în care suntem învăluiți ca într-o mantie, un mister pe care îl numim Dumnezeu.

Suntem un rod al iubirii și vom continua să existăm doar iubind.

19 mai

UNITATE!!!

Moment de rugăciune al familiei prezidențiale - domnul Klaus Iohannis și doamna Carmen Iohannis - la mormântul Sfântului Ioan Paul al II-lea (15 mai 2015).

La aniversarea a 25 de ani de la reluarea relațiilor diplomatice dintre România și Sfântul Scaun, familia prezidențială se roagă la mormântul celui care în parcul Izvor din București, în ziua de 9 mai 1999 a făcut să izbucnească din inimile și glasurile românilor prezenți acolo acel strigăt care și acum îmi răsună în urechi: UNITATE! UNITATE!

Oare ce avea în mintea și inima ei doamna Carmen în acele momente în care era îngenuncheată la mormântul acestui papă profetic? Dar soțul ei?

Nu voi uita niciodată momentele din Parcul Izvor, de lângă clădirea Parlamentului. Pentru prima dată în istoria acestui popor creștin, pe pământul nostru răsuna glasul profetic al unui papă, astăzi trecut în rândul sfinților:
"*Din această capitală doresc să îmbrățișez întreaga Românie... pământ românesc, unde trăiesc împreună creștini aparținând tradiției orientale și celei occidentale. Ei trăiesc îndreptându-se spre unitate, preocupați să răspundă poruncii lui Cristos și pentru aceasta dornici să dialogheze, să se înțeleagă și să se ajute unii pe alții... Această dorință de cooperare frațernă, susținută de rugăciune și animată de stimă și respect reciproc trebuie să fie favorizată și promovată mereu pentru că doar pacea edifică, în timp ce discordia distruge... Imi doresc foarte mult și mă rog pentru ca în timpul cel mai scurt posibil să se poată ajunge la deplina comuniune frațernă a tuturor celor care cred în Cristos din Occident și Orient. In tutelarea și promovarea valorilor comune, să fiți mereu deschiși spre o rodnică colaborare cu toate grupurile etnico-sociale și religiose care formează Țara voastră. Orice decizie a voastră să fie animată mereu de speranță și iubire*."

Din câte am înțeles, președintele l-a invitat pe papă în România pentru anul aniversar 2018, la aniversarea a 100 de ani de la marea unire a României. A visa este posibil și chiar

este o datorie: Pentru acel an 2018 îmi doresc refacerea unității teritoriale a României de la 1918... și refacerea unității religioase a creștinătății orientale și occidentale dinainte de 1054.

21 mai

IDEI ȘI MENTALITĂȚI: PROBLEME GRAVE, CHIAR FOARTE GRAVE

Când eram mic, erau mulți care spuneau că prin copaci, pe haturi și grădini, prin podurile caselor, dar mai ales prin cimitire circulau noaptea tot felul de strigoi, oameni cu picioare de cal, stafii și duhuri neliniștite. Am constatat că în perioada actuală, toate aceste duhuri au dispărut, s-au evaporat. Când eram paroh la Tîrgoviște veneau multe persoane din satele dimprejur (mai puține din oraș) cerându-mi să mă rog pentru dezlegarea cununiilor lui Ion și Gheorghița, Vasile și Elena, etc., cununii care fuseseră legate și îngropate la rădăcina unui copac dintr-o padure de undeva, nu se știe exact unde anume. Sau să mă rog pentru ca Mihai să nu se mai uite la Cristina și s-o iubească pe Virginica, iar aceasta să-l urască pe Vasile, care, la rândul lui, să nu mai meargă la Nicoleta și să revină la soția lui Maria, și lista putea continua, încât mă întrebam dacă nu cumva și bunul Dumnezeu o să confunde numele și problemele acestor persoane. Din fericire, nu-mi amintesc de cereri prin care Ion să nu se mai uite la Costel și să se uite la Radu.

În timpurile actuale au apărut alte probleme mult mai grave, periculoase la scară planetară, și anume comprimarea timpului de la 24 de ore la 16 ore, conform accelerării rezonanței magnetice a lui Schumann. Ba se spune că și polii pământului se inversează și o să apară o gaură neagră în care o să cădem cu toții. Dacă mai adaugăm și toate problemele ridicate de zodiace și horoscoape, de calendarul chinezesc, de cel mayaș și incaș, se pare că ne paște o catastrofă din care nu va scăpa nimeni. O să rămână Dumnezeu singur în cerurile Lui, fără omul pe care El l-a creat. Se pare că problemele acestea planetare, ba chiar cosmice, sunt prea complicate, iar ghicitoarele, clarvăzătoarele (sau clarvăzătorii), deschizătorii de cărți, tămăduitorii, etc., sunt depășiți de complexitatea lor. Până una alta, eu aș vrea să găsesc o soluție concretă la o problemă cu care mă confrunt de ceva vreme: Poate cineva să-mi indice o dezlegare de semnal telefonic din rețeaua Digi Mobil? De dezlegare de farmece și descântece nu am nevoie, dar de dezlegarea acestui semnal chiar că am nevoie, pentru că multe persoane cu care vorbesc se tot plâng că nu mă aud, sau mă aud întrerupt, vorbind ca dintr-un butoi, etc. Cine cunoaște o astfel de dezlegare de semnal? Aia de la Digi Mobil spun că semnalul este bun, dezlegat și zburdă peste tot cu intensitate maximă, dar nu-i adevărat deloc…

26 mai

CĂDERI ȘI MÂINI PROTECTOARE

"*Niciun om nu poate cădea atât de jos încât să nu-l poată ajunge mâinile protectoare ale lui Dumnezeu*!" Aceasta este o afirmație făcută de papa emerit Benedict al XVI-lea, care îmi mărește speranța și mă face să mă întreb dacă în iad sunt multe suflete… ce-ar fi să nu fie niciunul? Dacă bunătatea lui Dumnezeu este infinită, și din bunătate l-a creat pe om, mi se ridică o serie întreagă de dubii și întrebări fără niciun răspuns:

Dacă omul este creația lui Dumnezeu:

-De ce un om poate ajunge atât de departe de semenul său, încât să nu-l vadă niciodată, nici la înmormântare; chiar dacă i-a fost frate de sânge?

-De ce un om poate fi atât de dușman semenului său, încât să-l ucidă pentru a nu-i mai vedea fața?

-De ce un om poate fi impresionat de vraja misterioasă a lunii într-o seară înstelată, dar să nu-l impresioneze persoana care îi stă alături?

-De ce un om poate fi impresionat de câinele de rasă purtat în lesă de stăpânul care îl plimbă pe trotuar, dar să nu-l impresioneze stăpânul?

-De ce un om poate fi atras de bunuri și bani, de cât mai mulți bani, de cât mai multe bunuri, sau de cât mai multă putere, dar să nu-l atragă persoana din casă, de la aceeași masă, din același

pat?

Legătura noastră cu bunurile materiale pe care le avem, sau cu viciile sau capriciile noastre poate să fie atât de puternică, încât practic devenim orbi pentru ceea ce este omul de lângă noi; de ce?

Putem să trecem o viață întreagă pe lângă ușile vecinilor noștri și să nu avem nicio legătură cu ei; de ce?

Asta reușim și putem noi, pentru că în căderea noastră în propriile slăbiciuni, patimi și ambiții, ignorăm faptul că mâinile protectoare ale lui Dumnezeu vor să ne scoată din abisul în care ne afundăm și să ne ridice spre lumină, iar noi… nu vrem. De ce vrem să construim iadul pe pământ, când Dumnezeu vrea să ne ia în mâinile Lui și să ne înalțe spre ceruri? Nu am înțeles niciodată; de ce oare?

27 mai

CE SE MERITĂ?

Te lupți pentru ceva în viață?

Cu siguranță, ca să nu suferi de foame și să ai un acoperiș deasupra capului. Cred că majoritatea facem asta. Sau, ca să aduni cât mai multe precum hârciogul: 20 perechi de încălțăminte (am văzut într-o casă un suport pentru încălțăminte unde erau cam 100 perechi… de damă), două mașini, câteva apartamente, una sau mai multe case, etc. Nu se merită să transpiri îndelung pentru nimic, pentru că încă

din școala elementară acum ți se spune că ești brav, că ai obținut performanțe, majoritatea primind coronițe sau premii. Nu se merită să transpiri nici la liceu sau mai ales la universitate, căci oricum primești o diplomă, chiar dacă ai trecut precum gâsca prin apă.

Nu se merită să depui efort pentru a învăța, căci oricum Domnul Google îți oferă răspunsurile cu un click de șoricel. Nu se merită să renunți la ceva ce-ți place, căci toată publicitatea și reclamele te îndeamnă să consumi cât mai mult. Nu se merită să-ți antrenezi corpul, căci până la chioșcul de țigări de peste drum te urci în mașină.
Și totuși, și bogații plâng, se despart, ajung prin spitale și mor…

Și totuși, și băieții plâng câteodată, chiar și cei mai frumoși și mai atletici…
Pentru ce merită să te zbați, să lupți, să te sacrifici?
Pentru a-ți păstra zâmbetul și chipul nevinovat al unui copil…
Pentru a nu uita căldura unei îmbrățișări…
Pentru a nu rămâne singur cu avuțiile tale…
Pentru a nu te îngrozi că într-o zi va trebui să părăsești toată agoniseala pentru care ai trudit zi de zi, ai încălcat legi, ai nedreptățit semenii tăi, ai mințit, ai furat…
Pentru ca oamenii să-ți caute prietenia și inima ta, nu averile sau funcțiile tale…
Pentru ca în fiecare seară și dimineață să adormi și să te trezești

lângă ochii pe care i-ai iubit din tinerețe și pe care-i vei privi și în ultima clipă a vieții tale…

Pentru toate acestea, nu-ți trebuie case și palate, nici conturi în bănci, nici mari funcții publice, ci îți trebuie doar o inimă iubitoare și două mâini deschise spre semenii tăi. Aceasta este marea ta bogăție, dăruită gratis de ceruri. Toate celelalte vor fi ca pleava pe care o spulberă vântul.

31 mai

FRUMUSEȚE ȘI PARFUM

În luna mai, lună a florilor, Biserica Catolică aduce un cult deosebit Mamei lui Dumnezeu, Fecioara Maria, frumusețea întruchipată a capodoperei creației lui Dumnezeu, omul.

În Fecioara Maria (Trandafirul mistic) văd chipul omului nou, frumos, gingaș, delicat, parfumat, curat ca lacrima… frumos și cu parfum precum acești trandafiri. Florile îmi reamintesc mereu că lumea este frumoasă și atrăgătoare.

Florile de la ferestrele caselor noastre; florile din coronițele copiilor, florile din mâna mireselor, florile pe care le oferim celor dragi, florile pe care le ducem celor care suferă pe patul spitalelor, florile pe care le depunem pe mormânt… florile sunt mesagerii unei frumuseți care nu apune niciodată.

Orice copil este cel mai frumos pentru părinții lui. Orice om poate rămâne frumos prin faptele lui de fiecare zi, în care citești cu ușurință sentimente, gânduri și dorințe demne de laudă.

Orice articol de vestimentație poate fi o nouă petală care completează frumusețea chipului tău.

Orice om te poate atrage prin parfumul pe care îl emană întreaga lui ființă.

Parfum discret, delicat, cuceritor al ființei semenilor noștri care te încântă în chipul fraged al copilului, în trupul și spiritul plin de viață și energie al tânărului, în maturitatea și noblețea adultului, în seninătatea demnă a bătrânului, în chipul adormit al celui care a plecat spre ceruri.

În lumina soarelui lui Dumnezeu, toți oamenii strălucesc în frumusețea lor încântătoare și emană parfumul virtuților lor, asemeni acestor trandafiri, asemeni Fecioarei Maria, o floare a Paradisului sădită pe pământul nostru, cea mai frumoasă dintre creaturi.

Frumusețe și parfum, manifestări ale divinității pe pământul nostru, pe care noi păşim înveşmântați în frumusețea și parfumul lui Dumnezeu.

1 iunie

LA MULȚI ANI COPILULUI DIN NOI!

Păşim spre un viitor pe care ni-l dorim fericit… cu nostalgia inocenței anilor copilăriei. Păşim sfioşi sau mai hotărâți spre un viitor pe care-l dorim sigur, clar şi plin cu de toate, dar în noi se trezeşte uimirea în fața surprizelor plăcute şi simple ale vieții, precum telefonul unui prieten felicitându-ne de ziua noastră.

Pe fața noastră încep să apară riduri şi purtăm ochelari, dar în zâmbetul şi seninătatea ochilor noştri se întoarce adesea chipul curat şi privirea inocentă a primilor ani ai vieții. Ne căutăm liniştea şi siguranța în serviciu, în locuință, în bunurile noastre, în cei dragi din jurul nostru, dar adesea suntem copleşiți de fericire doar admirând o floare sau bolta înstelată în serile liniştite de vară.

Ne înconjurăm de atâtea lucruri în care arareori (sau niciodată) suntem fericiți, liniştiți, mulțumiți, dar ne suprindem în culmea fericirii atunci când ne strânge mâna un prieten, când ne îmbrățişează persoana iubită, când ne jucăm şotronul cu un copil, când alergăm cu el prin parc.

Ne căutăm fericirea în bunurile din magazine, în maşina în care ne urcăm, în casa în care locuim, dar adesea ne suprindem privind nostalgici albastrul cerului sau infinitul de dincolo de mare, oftând spre locul liniştei şi fericirii noastre,

dincolo de orizont, spre un paradis la care aspiră inima noastră de copil.

În lumina jucăușă a răsăritului, în lumina blândă a apusului de seară, în strălucirea stelelor, în pădurea înverzită și-n toate florile de pe pământ, în fulgii de zăpadă albi imaculați, în ploaia care cade udând pământul, în ciripitul păsărilor, în crestele munților și-n unduirea mănoasă a câmpurilor noastre, în șopotul apelor, în toate acestea și-n multe, multe altele privirea noastră limpede, curată va vedea chipul lui Dumnezeu cel bun și atotputernic cu aceeași inocență și candoare cu care își privește un copil părinții săi.

Niciodată, unui copil să nu-i furi, să nu-i destrami visele! Niciodată unui adult să nu-i promiți fericirea în ceea ce ține în mână sau în ceea ce vede în vitrine! Dincolo de ceea ce avem, dincolo de pragul pe care pășim astăzi, dincolo de tot ceea ce simțim, dincolo de orice știm se deschide drumul fără sfârșit al viselor și aspirațiilor copilului din noi… Abia acolo începe fericirea noastră.

Care-i secretul fericirii? Cine trăiește cu sinceritatea, nevinovăția și simplitatea unui copil, acela îl va vedea pe Dumnezeu și va locui în Împărăția Lui! Căci Dumnezeu este Tată, iar lângă El pot sta doar cei care nu uită să fie copii. Vrei să-l vezi pe Dumnezeu? Privește la copilul din tine! La mulți ani copilului din noi!

2 iunie

AM CUNOSCUT OAMENI

Am cunoscut oameni care au o existență liniară, fără tulburări deosebite; cărora le-a mers totul normal, bine, chiar foarte bine la unii dintre ei. Oameni care au învățat bine, au dobândit un serviciu bun, s-au căsătorit la timpul cuvenit și formează familii onorabile; oameni de carieră, realizați, respectați în societate. Oameni care nu au avut conflicte mari cu nimeni, dar nici amiciții prea strânse nu au cu nimeni și își văd liniștiți de casa și problemele lor. Nu știu însă de ce nu m-au impresionat prea mult acești oameni și nici nu m-a interesat prea mult să le cunosc viața.

Am cunoscut și oameni cu o viață din care nu au lipsit durerile (bolile, moartea celor dragi, sărăcia). Oameni cărora nu le-au plăcut toate materiile la școală; au început o facultate, apoi o alta și tot așa, până și-au mai clarificat opțiunile. Oameni care și-au pus încrederea și inima în mâinile cuiva, pentru ca apoi să se trezească singuri și răniți în ce aveau mai scump. Oameni care au avut tot felul de ghinioane în viață. Și toți acești oameni au continuat să lupte, să spere într-un viitor mai bun, au continuat să-și iubească semenii, să creadă într-un Dumnezeu bun și iubitor, când în jurul lor au întâlnit rele și lipsă de iubire. Oameni care uneori s-au târât pe jos, dar cu privirea înainte. Oameni care au căzut, dar s-au ridicat mereu. Oameni care au plâns neștiuți de nimeni, iar când au

ieșit între semeni aveau surâsul pe buze. Oameni care nu au avut o mâncare mai bună pe masă decât la sărbători, dar care împărțeau puținul lor cu cei mai săraci decât ei. Oameni care s-au îmbrăcat cel mai adesea de la second hand, dar care aveau în pieptul lor o inimă de aur și o minte luminată.

Acești oameni sunt sensibili și înțeleg viața, înțeleg iubirea întrucât pentru a trăi și pentru a iubi s-au luptat mai mult decât soldații pe front. Am întâlnit, din fericire, oameni care nu au fost și nu sunt frumoși din întâmplare, pentru că așa le-a căzut din cer sau le-a oferit-o alții, ci pentru că au știut să devină și să rămână frumoși, plătind adesea un preț destul de mare. In fața acestor oameni (din categoria a doua, b.), mă înclin cu respect și admirație.

3 iunie

23 MAI-"REVOLUȚIE" SEXUALĂ (SOCIALĂ) ÎN IRLANDA

Privind harta Uniunii Europene, remarcăm că Irlanda se află la extrema vestică, iar noi la cea estică a UE. In țara cu mai puțin de 5 milioane de locuitori, majoritar catolică (84 %) și cu un PIB dintre cele mai mari din lume, pe 23 mai s-a întâmplat ceva foarte interesant și îngrijorător (cred eu): In cadrul unui referendum popular la care prezența la vot a fost de 60,5 %, 62,1 % au votat pentru legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex, iar 37, 9% împotrivă. Eveniment bombă care a alertat pe mulți. Un fel de revoluție socială într-o țară mică (4,

6 milioane locuitori), care votează prin referendum această legalizare. Mai sunt vreo 20 de țări care au votat căsătoriile între persoane de același sex, dar nu prin referendum. După mai bine de 20 de ani de luptă contra Bisericii Catolice (cazuri adevărate sau prefabricate ale unor clerici homosexuali sau care au abuzat sexual alte persoane), deci discreditând vocea și autoritatea morală a Bisercii, îmbătați de bunăstare materială și debitori unei mentalități libertine, mai mult de 1 milion de irlandezi au votat pentru legalizarea căsătoriilor între persoane de același sex.

În țara noastră, oamenii politici au respins în unanimitate parteneriatul civil între persoane, indiferent de orientarea lor sexuală. La noi, rolul bisericilor, în primul rând a celei majoritare ortodoxe, este determinant încă în această problematică, deși nimeni nu poate limita sau împiedica exercitarea unui drept civil al persoanelor,la fel cum nimeni nu este îndreptățit să judece pe semenul său, chiar dacă este gay sau lesbiană.

Ce să mă îngrijoreze mai mult în cazul Irlandei: Votarea legalizării homosexualității, sau manipularea maselor, beția bunăstării materiale și dezorientările mai ales ale tinerilor? Decizia publică (care trebuie respectată) a acestor cetățeni nu mai are nicio legătură cu faptul că sunt catolici sau cu ce învață oficial Biserica Catolică; de ce oare?

Dar în țara noastră, ce ar trebui să ne îngrijoreze mai mult? Imi aduc aminte că Cristofor Columb a cucerit America

cu mărgele. Astăzi, oamenii pot fi cuceriți mai ușor nu cu tancurile, ci cu banii, bunăstarea materială și cu o mentalitate permisivă. Atenție, români, la ceea ce vă doriți mai mult! Dacă Domnul îmi va mai acorda ceva ani pe acest pământ (i-aș sugera să-mi acorde mai mulți și mai ales sănătoși), pariez de pe acum că și românii vor vota precum irlandezii... dacă mergem în continuare pe drumul pe care am pornit deja, sau ne-au împins alții pe el. De la îndepărtarea de la adevăratele valori umane și creștine până la votarea legalizării homosexualității nu este decât un pas, unul mic de tot, un pas pe care în inconștiența lor constat că și românii sunt dispuși să-l facă. Drumurile pe care merge cetățeanul (turmentat ideologic) sunt adesea diferite de drumurile creștinului (turmentat și el, adică slab și confuz în convingeri).

Ceea ce mi se pare grav în toată istoria din Irlanda este faptul că această votare poate reprezenta simptomul unei boli care să îmbolnăvească temelia umanității, adică familia monogamică, formată dintr-un bărbat și o femeie, familie deschisă spre purtarea mai departe a darului vieții pe pământ. In fond, ceea ce trebuie să înțelegem cu toții este faptul că respectul față de convingerea cuiva sau față de decizia lui publică nu trebuie să afecteze adevărul fundamental despre om, despre natura și scopul lui.

5 iunie

DESPRE ÎNGERI=DESPRE OAMENI

Îngerii, creaturi intermediare între Dumnezeu și om; mesageri ai voinței cerului pentru pământeni; protectori ai oamenilor în lupta cu Cel Rău. Ingeri buni care stau pe umărul nostru drept pentru a ne apăra de îngerii răi care vin din partea stângă.

Îngerii, care mișcă planetele pe orbitele lor.

La fruntariile creștinătății, pe insulița Mont Saint Michel sau în Orientul creștin, arhanghelul Mihai și sfântul Gheorghe apără poporul creștin de atacurile necredincioșilor, de războie, dragoni, calamități și boli molipsitoare.

Îngerii stau în ceruri și își scaldă privirea în strălucirea stelelor, iar Dumnezeu cu o baghetă magică le animă pe toate în nopțile de vară, spre delectarea ochilor și inimii oamenilor. Fiecare stea este locuită de un înger al fiecărui om de pe pământ, iar când vom închide ochii pentru lumea aceasta, îngerul ne va lua de mână, ducându-ne la locuința noastră, pe steaua noastră de pe bolta cerului.

Despre îngeri scriu Biblia și alte cărți religioase; a scris Andrei Pleșu și mulți alții; nu vreau să concurez pe nimeni.

Înger păzitor și plin de iubire, căldură și viață este mama pentru pruncul ce-l ține în brațe cu multă iubire; înger este copilașul care râde în brațele ei, scăldându-și ochii în privirea duioasă și gingașă a celei care i-a dat viață.

Înger este tânărul ce-și iubește și protejează iubita, visându-o ziua și noaptea ca pe cea mai frumoasă ființă din lume. Inger este ea pentru alesul inimii ei, pentru care vrea să fie o zână mai fermecătoare decât toate zânele din poveștile lumii.

Îngeri sunt soții, unul pentru altul, de-a lungul vieții lor de iubire, muncă și jertfe pe care doar Cerul le știe bine pe toate.

Îngeri sunt toți aceia care prin artă ne fac să trăim clipe de extaz și fericire, care ne fac să simțim bucuriile cerului încă de pe pământ.

Îngeri sunt cei care poartă flori, rugăciuni și multă iubire pe mormintele celor dragi plecați din lumea aceasta. Inger ești tu când pentru semeni ai lumină în ochi și dragoste-n inimă; când în loc să acuzi, ierți și încerci să înțelegi căderea; când în loc să fugi de greu, înfrunți cu bărbăție orice îți iese în cale; când în loc să te închizi în tine însuți, îți deschizi brațele pentru a cuprinde în ele și pe cel ce te-a iubit, și pe cel ce te-a scuipat.

Dincolo de aștri și de bolțile cerului, dincolo de sanctuare și icoane, îngerii sunt prezenți chiar lângă noi, pășesc cu noi pe același trotuar și pe ulițele satelor. Și dacă te uiți mai cu atenție în oglinda vieții tale, o să-i vezi chipul strălucind în ochii tăi, în proprii tăi ochi. Am văzut îngeri în carne și oase, mergând cu mine alături pe cărările lumii acesteia.

6 iunie

PRIVIRE ASUPRA VIEȚII

Ne este dor de timpul când eram liberi și făceam ceea ce ne trecea prin minte. Ne jucam prin curte și prin uliți, pe marginea drumului și a șoselei, în curtea școlii, a bisericii, în parc și oriunde se întâmpla să fim.

Alții purtau responsabilitatea noastră și de aceea nu ne păsa de nimic. Noi știam să ne jucăm. Mai apoi am învățat să mergem la școală, să ne facem lecțiile (mai mult sau mai puțin), să mai facem mici trebușoare prin casă sau pe lângă ea, dar în continuare ne simțeam liberi pentru că erau părinții care ne asigurau acoperișul deasupra capului și mâncarea de pe masă, hainele de pe noi și, eventual, vreun ban de luat o înghețată.

Apoi a început să fiarbă sângele în noi și ne simțeam plini de viață, iar încet-încet toată lumea devenea a noastră. Doream să ne înfruptăm din plin din bucuriile și plăcerile ei, să cucerim, să devenim eroi... până într-o zi când am fost cuceriți de propriile vise și dorințe de afirmare, de propriile pasiuni. Intr-un anume moment al vieții am fost cuceriți de eroii din cărțile noastre, de chipul cel mai drag pe care l-am văzut vreodată, de idealul profesiei sau de sublimul vocației noastre. Din acea oră astrală a vieții, libertatea noastră și dorința de a zburda oriunde, de a fi liberi, de a ne întoarce acasă după miezul nopții, de a sta la petreceri și distracții cu prietenii,

libertatea noastră de a fi liberi, de a ne fi proprii stăpâni iar alții servitorii noștri, a început să scadă sau chiar să dispară.

Așa cum părinții ne așteptau acasă cu masa pusă, acum așteptăm noi pe copiii noștri să se așeze la masă; așa cum priveam noi spre portmoneul părinților ca să ne dea bani să ieșim cu prietenii, acum trebuie să dăm noi copiilor noștri, pentru aceleași scopuri. Atunci eram stăpânii dorințelor noastre, acum suntem servitorii dorințelor copiilor (stăpânilor) noștri. Atunci ne puteam permite chiar să ratăm, să o luăm hăisa în viață sau să trecem prin ea ca rața prin apă, căci nu aveam răspunderea nimănui; acum nu ne putem permite să călcăm alături, pentru că ne văd copiii noștri. Atunci ne permiteam să-i criticăm pe cei mai mari, pe cei care ne învățau, pe oricine; acum nu ne mai permitem pentru că ne dăm seama cât e de greu să corespunzi unei vocații și așteptărilor altora, și chiar copiii noștri ar putea să ne reproșeze anumite lucruri. Atunci, lumea începea și se termina cu noi; acum lumea continuă cu cei de după noi. Cândva îi cântam persoanei iubite iubire eternă; acum vedem cât e de greu să-i rămâi fidel, uneori chiar în lucruri banale. Cândva îi criticam vehement pe cei bogați și puternici, iar acum vedem cât e de greu să reziști tentației banului și puterii și să rămâi un om între oameni. Cândva mergeam cu regularitate la biserică, ne plăceau activitățile parohiale; acum duminica spunem că suntem obosiți și ne e tare greu să mai mergem la litrughia duminicală. Tinând cont de toate acestea, totuși, oare când eram mai liberi?

Când orizontul vieții se termina în fața privirilor noastre, sau acum când am transmis mai departe acest orizont copiilor noștri? Oare când este mai valoros copacul: când este în floare, sau când produce roade, roade din ale căror semințe vor crește copacii de mâine?

Privim cu nostalgie spre trecutul libertății noastre, dar strângem în brațe cu tărie rodul iubirii și al dorinței de viață, iar apoi îi vedem pe copiii noștri zburând de lângă cuib pentru a parcurge același drum pe care l-am străbătut și noi; și ne dorim să fie chiar mai norocoși decât noi. Un joc, o horă a vieții în care vrând-nevrând toți intrăm; fiecare are de parcurs propriul drum și nimeni nu-l poate înlocui. Propria responsabilitate nu poate fi delegată nimănui. Așa a fost de când lumea și pământul și așa va fi mereu. Așa a fost orânduit de sus de către Cel Atotputernic, iar pașii noștri pe pământ nu sunt altceva decât mersul nostru pe căile Domnului. Deși avem impresia că suntem stăpânii vieții nostre, în fond nu facem altceva decât să ne încadrăm cu libertatea noastră într-un mers al lumii de când este ea și până când va fi...

Și dacă lumea aceasta o fi veșnică ca și Dumnezeu care a creat-o, iar într-o zi pe care doar El o știe, va șterge orice lacrimă și durere din ochii noștri și ne va duce în paradisul Lui? Oare nu-i posibil ca iubirile noastre să se contopească în Iubirea lui veșnică? Oare nu-i posibil ca viața pe care noi o primim și o dăm mai departe să nu fie altceva decât anticamera veșniciei? Eu cred într-un Dumnezeu al iubirii și vieții veșnice,

iubire și viață pe care El le-a semănat cu generozitate pe acest pământ, pământ care nu este altceva decât anticamera Paradisului.

8 iunie

UN DUMNEZEU PENTRU OMENIRE

Sunt atâția, nenumărați creștini care se spovedesc și se împărășesc nu din an în Pași, ci din deceniu în deceniu, sau și mai rar. Se pare că ei nu au înțeles cine este Dumnezeu cu care ar trebui să se împace și să se unească. La fel, cum, paradoxal, sunt atâția creștini care se spovedesc și se împărtășesc des, frecvent, și care în viața de zi cu zi nu sunt mai drepți, mai strălucitori în creștinismul lor decât oile negre rătăcite, cum sunt considerați primii.

Poate că ar trebui să ne întrebăm din nou: Cine este Dumnezeu? Pe Dumnezeu nu l-am descoperit eu, dar din modestele mele cunoștințe și experiențe, îmi permit câteva reflecții:

Cine este Dumnezeu, un premiu pentru cei bravi și merituoși? Dacă privesc Crucea, unul din simbolurile prin excelență ale creștinismului, îmi vine un alt răspuns: Dumnezeu este un salvator pentru mine, păcătosul, unul care mă iubește cu o iubire „nebună”: își dă viața pentru mine, iar mie nici nu-mi pasă de asta. Crucea lui este un scandal și o nebunie și așa va rămâne. In Islam, Alah stă în ceruri și-i

așteaptă acolo pe slujitorii lui fideli și devotați. In Creștinism, Dumnezeu se ridică de pe tronul lui ceresc și coboară pe pământ, parcurgând tot drumul existenței umane, cu excepția păcatului, pentru a sigila apoi iubirea lui nebună pentru oameni prin sacrificiul suprem, așa cum fac marii eroi ai dramelor și epopeelor literaturii universale, așa cum a făcut și legendarul scoțian din secolul al XIII-lea William Wallace, sacrificându-se pentru independența poporului său (Vezi filmul Braveheart). Dumnezeu nu este atât un premiu pentru cei buni, cât mai mult forța celor slabi și păcătoși. Doar că noi nu ne mai considerăm slabi și păcătoși, ci puternici și drepți, îmbătați de descoperirile și cuceririle tehnicii și de bunăstarea materială pe care ne-am creat-o. Uităm însă că avem acum de 10 ori mai multe farmacii decât în timpul comunismului, că SIDA omoară mult mai mulți oameni decât în trecut, că legalizăm atitudini și practici contra naturii umane atacând celula fundamentală a umanității-familia, că otrăvim aerul, apa, solul și tot ce crește pe pământ, că fabricăm focoase nucleare capabile să extermine toată populația planetei de mai multe ori, că vindem, comercializăm persoane umane, că vom dispărea ca populație și cultură europeană creștină, și lista „bravurilor" noastre, a celor drepți și puternici, ar putea continua. Toate aceste rele, în esență, pornesc de la păcatul din inima omului, adică de la lipsa lui de iubire pentru semenul său. Probabil, trebuie să ajungem la limita cea mai de jos a existenței pentru a ne da seama, de fapt, cine și cum suntem.

Dumnezeu nu este un premiu, cât mai mult o forță a omului, o hrană și lumină de care el are nevoie pe cale. In Sfânta Liturghie, momentul central îl reprezintă tocmai coborârea lui Dumnezeu în pâinea și vinul de pe altar, care sunt apoi oferite oamenilor. Așa cum în familie, ne adunăm la masă pentru a ne hrăni, exact la fel se întâmplă și cu Dumnezeu care se oferă omului în pâinea și vinul de pe altar, pentru a-l hrăni, gratuit, complet gratuit. Iar în vinul de pe altar primim sângele său care ne spală de păcat și se unește cu sîngele nostru, pentru a rămâne vii, alimentând cu oxigen și substanțe nutritive și ultima celulă a organismului nostru. Pâinea și vinul sunt simboluri prin excelență ale lui Dumnezeu Iubire și Viață, alături de simbolul Crucii.

Suntem pe drumul existenței noastre și ca să nu cădem pe cale, avem nevoie ca în rucsac să fie aceste alimente. La masa lui Dumnezeu sunt invitați toți ca la un mare ospăț de nuntă, pentru a mânca, a bea și a ne bucura împreună, pentru a forma o fraternitate din care să nu fie exclus nimeni, dar absolut nimeni; în care pustnicul să stea alături de starurile de la Hollywood, Bill Gates cu ultimul drogat, papa Francisc cu președinta Argentinei, Cristina (care nu l-a primit niciodată în audiență), Obama cu Putin, catolicul cu ortodoxul și musulmanul, talibanii cu soldații NATO. O unică masă pentru toți, pentru a forma o nouă umanitate, reînnoită în unicul Dumnezeu, Salvator al omului. Nu ne vor salva din micimile și căderile noastre nici discursurile președinților și șefilor de state,

nici planurile de dezvoltare economică la scară planetară, nici ONU, nici discursurile filosofilor și politicienilor, nici chiar predicile preoților, ci doar Dumnezeu, Creatorul și Salvatorul nostru, oferindu-ne gratuit Trupul și Sângele său la masa lui care este mereu pregătită pentru toți, căci toți sunt copiii Săi.

A CREDE ÎN OMUL DIN TINE

A crede în omul din tine atunci când ceilalți te înconjoară sau te ignoră;
A crede în omul din tine când vezi că nimeni nu are nevoie de tine;
A crede în tine chiar și atunci când tu însuți ești ispitit să nu mai crezi;
A crede în tine când totul în jur se clatină și nu mai ai niciun punct de sprijin;
A crede în tine când nimic nu-ți merge bine și nimănui nu-i pasă de necazurile tale;
A crede în omul din tine când banii sau puterea încearcă să te subjuge;
A crede în omul din tine când mereu cazi și îți este greu să te mai ridici;
A crede în tine când simți că ai ajuns la capătul puterilor;
A crede încă în omul din tine când ți-ai trădat familia, ți-ai uitat prietenii și nu mai ești fidel nimănui;
A crede încă în tine când simți că boala te macină încet și sigur;
A crede încă în omul din tine când patimile și viciile te-au ros

ca niște carii;
A crede încă în tine … înseamnă a crede în "Omul" de pe cruce, care a murit pentru tine… ca să te învie din toate neputințele tale.
A crede în omul din tine înseamnă de fapt a crede în Omul-Dumnezeu.

11 iunie

SUNTEM COADA UE! DEȘTEAPTĂ-TE, ROMÂNE!

Este inutil să mă întreb de ce nu m-am născut în Germania, SUA sau Japonia, deși nicăieri nu-i raiul pe pământ. Dar fiindcă m-am născut și trăiesc în România, cred că este bine să mă întreb:
1. De ce așa-zisa democrație în care trăiesc s-a născut în 1989 pe sânge nevinovat, pe minciună și manipulare a maselor?
2. De ce de 25 de ani, guvernele, politicienii și mai toți cei care sunt în funcții de conducere continuă să mintă, să fure, iar poporul simplu continuă să se lase manipulat, înșelat de ei și să se scalde în propria mizerie? Sau să împungă fuga prin străinătate în căutarea unui trai mai bun.
3. De ce instituții fundamentale ale statului, precum școala și biserica sunt atât de slabe în vocația lor de luminare a minților și întărire a spiritului oamenilor?
4. De ce această țară acoperă sistematic mizeriile din trecut și din prezent? De ce nu vrea să facă odată pentru totdeauna

curățenie în propria ogradă? La acest punct, sunt de remarcat totuși semnele de speranță pe care ni le indică actualele intervenții judiciare și de penalizare a celor vinovați, inclusiv a Primului Ministru.

Aș putea continua enumerarea aspectelor negative care marchează profund statul și societatea românească. Suntem la periferia UE nu numai geografic, dar și economic, social și politic. De fapt, suntem coada UE! Aș dori să acord României o notă mai mare, dar nu pot să-i acord cu indulgență decât un 5, ca unui student care abia a reușit să nu rămână corigent. Aș vrea o Românie în care să mă simt mândru, dar nu sunt. Paradoxal, această Românie, ca și comunismul din trecutul recent, îmi trezește exact aceeași reacție: Așa cum în epoca dinainte, comunismul mi-a trezit ambiția respingerii lui și a urmării propriei conștiințe și propriului crez, la fel și astăzi, tot răul din această țară îmi trezește ambiția de a merge cu capul drept, conștient de propria-mi demnitate pe care nu mi-o murdăresc în troaca porcilor.

Nu-s obișnuit să mă lamentez și să mă autocompătimesc din cauza mizeriei morale a acestei țări.

Nu-mi place să spun că din cauza altora îmi este mie greu și rău, căci știu că nu-mi folosește la nimic.

Nu-mi place să mă plâng de mizeria din jur, ci să fac curățenie în propria curte și în propria viață.

Nu-mi place să mă agăț de politicieni corupți, să-mi ocup mintea cu relele pe care le săvârșesc, ci încerc să-mi

mențin conștiința curată și să-mi ocup mintea cu lucruri frumoase și folositoare.

Nu-mi place să jinduiesc la bogăția și confortul altora, ci să-mi îngrijesc și să folosesc bine propriile bunuri.

Nu-mi place să cerșesc nimic nici de la oameni și chiar nici de la Dumnezeu, ci să folosesc cât mai bine darurile ce le-am primit, și nu sunt puține; și să fiu recunoscător.

Nu-mi place să privesc ca la un mesia salvator nici măcar la președintele țării, ci îmi place să mă privesc pe mine și să mă întreb ce pot reprezenta eu pentru alții. Nu-mi place, nu vreau și nu accept pomana nimănui, nici bani necinstiți, ci mă mulțumesc să mănânc cu o lingură și să mă culc în același pat, și chiar că îmi ajunge.

Cred că pentru o nouă România, este nevoie în primul rând de o nouă mentalitate de a ne privi pe noi înșine și viața noastră. Schimbarea în bine a țării depinde de schimbarea modului nostru de a gândi și de a ne comporta. Și aici, școala și biserica continuă să aibă un rol fundamental, pe care constat că nu și-l prea îndeplinesc, ele însele fiind bolnave de boala generală a României. De aceea, în continuare consider că este necesar, chiar obligatoriu, să ne trezim zilnic cu imnul nostru național, și înainte de a ne ruga Tatăl nostru să vedem dacă ne-am trezit bine din somn.

16 iunie

CURAT MURDAR, DOMNULE PONTA! DOAR DUMNEATA?

Domnul Prim Ministru Victor Ponta va fi constrâns să demisioneze din cauza relelor săvârșite cu știință și voință deplină. El este un exemplu care ne arată cum în funcții de înaltă răspundere se află persoane certate grav cu legea. Cazul lui nu este primul și, din păcate, cred că nici ultimul. Dar poate că alături de analiza și discutarea faptelor pentru care este acuzat, ar fi utilă o analiză și o discuție și despre propriile noastre fapte.

Demult am spus că țara aceasta, de sus în jos și invers, este un organism, un trup năpădit de tot felul de boli, buruieni și năravuri, de care în măsuri diferite suntem afectați cei mai mulți dintre noi, ca o tristă moștenire a sistemului comunist care ne-a dominat mai mult de patru decenii. Nu suntem de acord cu încălcarea legilor din partea domnului Ponta, dar noi de ce am vandalizat CAP-urile și în scurt timp le-am transformat în ruine care și acum îmi inspiră un sentiment de jale și compătimire? Ne plângem că este secetă și pământurile sunt pârjolite de arșița soarelui; de ce am distrus sistemele de irigații?

Condamnăm încălcarea legilor de către Primul Ministru și mulți alții, dar noi, cei mulți de pe teritoriul întregii țări, câți dintre noi am respectat legile atunci când ne-am apucat să ne construim propriile case? Câți au obținut în prealabil toate

aprobările legale necesare? Câți și-au dobândit act de proprietate pe terenul pe care și-au construit casa? Câți s-au încadrat într-un plan de urbanism?

Ne plângem că guvernanții și politicienii au mai multe case și multe alte proprietăți și bunuri; dar noi, cei mulți, oare nu am muncit pe brânci pentru a ne construi căsoaie supradimensionate (pardon, vile), cu prea multe camere, cu balcoane inutile, pompoase, multe din ele deja în stare de degradare?

Ne plângem de mizeria și toate murdăriile morale în care se scaldă cei care au frâiele puterii (noi i-am votat), dar noi, cei mici, când am prins și noi un mic ciolan, oare nu ne-am folosit de semenii noștri, de munca lor, trăgând spuza pe turta noastră?

Oare când un simplu sătean a ajuns în fruntea primăriei, nu s-a folosit de funcția pe care o are pentru a se îmbogăți el, rudele și clanul pe care și l-a format?

Și dacă tot spunem că nu ne place mizeria din țara asta, de ce nu ne săpăm șanțuri în fața casei, de ce nu plantăm flori între șanț și gard, în curte? De ce în mica noastră proprietate nu strălucește curățenia și ordinea? De ce trecem zilnic insensibili și nepăsători, ani de-a rândul, pe lângă aceleași peturi și mizerii din grădinile, de pe pajiștile pe care pasc oile și vacile noastre? De ce umblăm cu unghiile netăiate, cu dinții nespălați și nici cu apa și săpunul nu suntem chiar prieteni zilnici?

Dacă celor mari și tari în țara asta le lipsește adesea simțul de răspundere și de respectare a legii, sau chiar bunul simț elementar, coborând în universul nostru mic, al proprietății și persoanei noastre, din păcate, se constată și aici aceeași nerespectare a legii și aceeași lipsă de respect față de demnitatea care ar trebui să ne caracterizeze ca persoane umane pe unul fiecare dintre noi.

Nu știu în ce măsură îi putem noi corecta pe cei care se află acum în atenția justiției sau a mass-mediei, dar știu în ce măsură depinde de noi ca această țară să devină mai frumoasă, mai bună, mai dreaptă: în procent de 100 % depinde de fiecare dintre noi! Rufele murdare ale domnului Ponta le va spăla justiția; pe ale noastre însă trebuie să ni le spălăm noi, în fiecare zi, fără excepție; chiar și în zilele de duminică și sărbătoare! Așa cum Statul nu are nevoie de cetățeni certați cu legea, la fel, Dumnezeu nu are nevoie de creștini certați cu moralitatea…și cu siguranță Lui nu-i plac nici mizeriile din curțile, grădinile și de pe câmpurile noastre. Ce ar fi să începem chiar acum să facem ordine și curățenie, începând cu mintea și inima noastră?

16 iunie

DESPRE PRIETENIE ȘI "PRĂJITURI"

Se spune că poveștile, ca și basmele, sunt închipuiri ale fanteziei omenești, însă îndărătul lor se ascunde totdeauna o experiență și o trăire umană, o aspirație, o bucurie sau o durere concretă pe care omul a trăit-o pe propria piele. Incerc să redau în puține cuvinte o poveste adevărată a doi oameni, poveste pe care mi-a spus-o cândva, cineva. Fiindcă m-a impresionat, cred că poate fi folositoare și altora. Erau doi copii, vecini de casă, de aceeași vârstă, care împreună au crescut în colbul drumului și prin curțile și grădinile oamenilor. Apoi au mers împreună la școală în aceeași clasă, chiar în aceeași bancă. Intorși acasă, după ce mâncau își făceau lecțiile împreună, mai învățând, mai hârjonindu-se, ca toți copiii. Și așa anii treceau, ei creșteau sub privirile mulțumite ale părinților lor, țărani harnici și cuminți pe tarlalele CAP-ului, pe care mergeau și ei, ajutându-și părinții în câștigarea pâinii (a se citi mămăligii) cea de toate zilele. Cei doi copii nu mai erau de acum copii, căci crescuseră în înălțime iar la frizer cereau să li se facă frizura ca la tineri, la flăcăi. Discutau împreună orice le trecea prin minte, râdeau și se bucurau din orice; viața li se părea frumoasă și visau că vor fi fericiți, că se vor căsători, vor avea familiile lor, dar casele le vor construi alături, ca să fie vecini buni, căci prietenia lor era de nezdruncinat. Au terminat școala generală în satul lor și apoi amândoi au

mers la liceu, la același liceu, la oraș, spre uimirea tuturor vecinilor. Stăteau la internat și în dormitor aveau paturile alături, pentru ca să-și șușotească seara după culcare, când se stingea lumina, impresiile de peste zi, să-și spună glume, să discute despre profesori și colegii din clasă.

Viața la oraș este cu totul alta decât cea din satul lor natal, unde totul decurge liniștit, unde toți se cunosc, unde totul parcă este stabilit dinainte și toți trebuie să intre în același ritm. La oraș, cei doi buni prieteni au început să fie curioși și atrași de cinematografe, de terase, cofetării, patiserii, restaurante sau baruri, doar că nu aveau bani de cheltuit în astfel de locuri, așa că le priveau cu jind când treceau prin fața lor, dar poftă tot aveau. Ba chiar, cu trecerea timpului, dorința lor după o prăjitură, un suc sau o bere, după un film, după o masă cu alți tineri și tinere creștea din ce în ce mai mult, însă bani nu aveau decât pentru cele strict necesare la școală. Au început să sufere din această cauză și, aproape fără să-și dea seamă, încercau fiecare în mintea lui să găsească o rezolvare la setea de a gusta din viața de oraș.

La școală învățau bine, erau amândoi printre primii din clasă, surclasati doar de frumusețea clasei, o fată blondă, cu părul lung, din oraș, care pe cât era de frumoasă, pe atât era și de deșteaptă și de silitoare. Era admirată de toți, inclusiv de cei doi buni prieteni veniți de la sat, dar care cu trecerea timpului dobândiseră modul de comportare al tinerilor de la oraș. Doar că părinții lor nu le puteau oferi confortul și plăcerile pe care le

aveau mulți orășeni, ai căror părinți aveau salarii bune. Se apropia de acum bacalaureatul, iar cei doi buni prieteni învățau de zor, dorind să-și păstreze locurile fruntașe în clasă, însă dorința după bunurile din galantare, după distracție și micile plăceri ale vieții de oraș rămânea neostoită în trupul lor care clocotea de viață. O cale de împlinire a dorințelor lor nu se întrevedea până într-o zi când unuia dintre cei doi buni prieteni, ajutat la o lecție de șefa clasei, frumoasa blondă din oraș, îi veni o idee: Ce-ar fi să încerce să devină prietenul acestei colege și poate așa se va apropia mai mult de ea și de familia ei, și în felul acesta va avea și el parte de ceea ce avea ea. Vor ieși împreună, va intra în cercul de relații și cunoștințe ale familiei ei. I se vor deschide astfel porțile vieții orașului și se va termina cu perioada de abstinență, de renunțare la tot ceea ce condiția lui de copil de țărani săraci nu-i putea oferi, iar el dorea atât de mult.

Dacă până acum cei doi buni prieteni învățau mai mereu împreună, de acum înainte cel căruia îi venise ideea a început să caute cât mai des prezența colegei de clasă, iar aceasta, inimă largă și generoasă cum era, încerca mereu să fie amabilă cu el și să răspundă întrebărilor lui, pe care el i le punea în mai toate pauzele dintre ore. Celălalt a observat schimbarea din comportamentul bunului lui prieten și chiar dacă un mic sentiment de gelozie îl rodea, în inima lui se bucura când îl vedea alături de frumoasa blondă, șefa clasei. Si așa au evoluat lucrurile, încât până la bacalaureat, bunul lui

prieten a început să iasă în oraș cu orășeanca, iar el să-și petreacă timpul liber pe terenul de sport al școlii. Ceea ce însă l-a durut cel mai mult s-a petrecut într-o seară când a ieșit în oraș și i-a văzut pe cei doi într-o cofetărie, mâncând câte o prăjitură și discutând aprins la măsuța din colțul cofetăriei. S-a oprit în dreptul ferestrei și a început să-i facă semn cu mâna, insistând până când prietenul lui l-a observat. Acesta s-a oprit o clipă din discuția cu prietena lui, l-a privit scurt fără să schițeze niciun gest și și-a reluat discuția, ca și cum nimic nu se întâmplase… Însă în acel moment s-a întâmplat ceva important și grav: Prietenia dintre cei doi a luat sfârșit. Prietenului de afară i-a curs o lacrimă lungă și amară pe care și-a șters-o în grabă cu dosul mânecii, iar cel dinăuntru a continuat să se simtă bine lângă prietena lui blondă, orășeanca. Din acel moment și mai ales după bacalaureat, drumurile lor s-au separat pentru totdeauna, iar lunga lor prietenie nu a rămas decât un fum, o dulce-amară amintire. Unul a ajuns orășean, pierdut în anonimatul orașului dar bucuros că, grație căsătoriei, putea să se înfrupte din plăcerile vieții la oraș, iar celălalt s-a întors în satul natal, muncindu-și liniștit pământul alături de nevastă și copii, pe care cu multe sacrificii i-a dat la școală la oraș, repetându-le însă de multe ori să nu-și părăsească prietenii pentru o prăjitură. Când îl auzeau pe tatăl lor că le repetă același îndemn, ridicau nedumeriți din umeri, cerându-i explicații; el însă considera că nu-i nevoie de explicații și le mai repeta încă odată, scurt și apăsat, același îndemn.

18 iunie

DESPRE BUNURI MATERIALE, DAR MAI ALES DESPRE IUBIRE

Puterea unui om nu o constituie banii sau averile sale (în sine, acestea nu sunt rele, dar pot deveni rele prin modul în care sunt folosite), ci lumina minții și mai ales iubirea din inima lui.

Ceea ce ne poate motiva să progresăm nu sunt bunurile materiale pe care le acumulăm de-a lungul anilor, ci convingerile interioare puternice și motivațiile de a ne urma propriul drum. Istoric, este verificat deja de-a lungul timpurilor că o națiune durează în timp nu datorită forței ei materiale, ci datorită identității ei etnice și culturale. Exemplu ne este în prezent chiar lumea în care trăim, în care acolo unde primează bogățiile materiale sau goana după ele, acea lume merge încet dar sigur pe drumul dispariției ei (națiunile bogate occidentale), lăsând cale liberă de afirmare acelora pentru care mai importante sunt valorile etice și păstrarea propriei identități etnice, culturale și religioase (vezi rromii, evreii sau popoarele de religie musulmană).

Cu cât oamenii vor rămâne mai puternic ancorați în ceea ce-i definește ca oameni, cu atât vor fi mai puternici în lupta cu viața și cu intemperiile care se abat cu regularitate în istoria lor. Cu cât însă vor fi mai atrași de materie și de acumularea de bunuri, cu atât vor fi mai slabi și mai îngropați

în propriul capital pe care l-au acumulat și care va deveni cel mai mare dușman al lor. Iar ideologiile și regimurile politice care-i vor domina în mod mai mult sau mai puțin dictatorial, indiferent cum se vor numi ele, liberale, colectiviste, socialiste, comuniste vor completa același joc al dominării omului de către om prin bunurile pe care el le crează și care, în loc să fie un simplu mijloc de asigurare și susținere a existenței, sunt transformate în scop în realizarea căruia omul se înhamă sau este înhămat ca un sclav, ca un animal în jug.

Mai puternică însă decât identitățile etnice sau culturale și chiar decât lumina minții, este iubirea din inima omului. Eu cred că, de fapt, iubirea este forța și legea gravitațională a existenței umane de la leagăn la mormânt, de la primul om și până la ultimul, când Dumnezeu, creator din iubire al omului și universului, va duce întreaga creație la desăvârșirea pe care El i-o oferă și în care El se "încarnează". (Poate că aici afirmația mea seamănă a New Age, atât de prezentă în romanele lui Paulo Coelho; eu însă mă consider creștin și nu new age-ist). Pentru a dura în timp, omul trebuie să fie iubit și să iubească. Prin iubire, el se simte atras de semenul său și împreună devin puternici. Iubirea multiplică și fortifică capacitățile și calitățile noastre și ne ajută să ieșim din propria găoace, să privim și să ajungem departe, dincolo de limitele și barierele pe care le pune egoismul cu care ne naștem.

Iubirea îi deschide omului ochii minții și îi descoperă orizonturi nebănuite, făcându-l să vadă departe și să mărească mereu mai mult zona libertăților sale.

Iubirea este singura forță pe care omul nu a reușit să o controleze și să o domine, fiindcă îl depășește și fiindcă numele ei cel mai adevărat este Dumnezeu; fiindcă divinitatea transcende umanitatea, omenirea pe care tot El a creat-o; fiindcă doar acceptând să trăiască în iubire și din iubire, omul va descoperi mereu mai mult sensul existenței lui; fiindcă iubirea este chintesența vieții tuturor viețuitoarelor; fiindcă fără iubire, omul se ofilește și moare; fiindcă prin iubire, însăși moartea corporală a omului nu este decât o simplă poartă care se deschide spre veșnicia care îl așteaptă; fiindcă doar prin iubire, spiritul (sufletul) omului va păși pe drumul care duce spre Paradis, unde împreună cu întreaga creație îl va contempla o veșnicie pe Cel care l-a creat din iubire și în armonia întregului Univers va străluci chipul lui Dumnezeu, iar oamenii, alături de îngeri, vor cânta gloria unui Dumnezeu-Iubire.

20 iunie

DIN INVENTARUL DE GÂNDIRE ȘI COMPORTAMENT ROMÂNESC

Când sunt obosit, nu am chef de ceva important sau sunt in criză totală de inspirație, incerc, printre altele, să mă uit pe site-uri și pagini internet, inclusiv Facebook, pentru a mai

descoperi ceva interesant, care să mă trezească din letargie și să-mi dea o nouă motivație de a-mi pune mintea la contribuție și a nu o mai lăsa să dormiteze.

Ceea ce însă mi-e dat să constat, și nu de puține ori, este faptul că în inventarul gândirii și exprimării românești actuale s-a instalat o sărăcie și o platitudine care mă pune pe gânduri și mă face să mă îngrijorez asupra viitorului culturii majorității cetățenilor țării din care fac parte, chiar dacă mă consider în egală măsură un cetățean european și un creștin care aparține unei biserici universale.

Dar să revin la ceea ce doream, de fapt, să spun: Răsfoind pagini și pagini, citind cu atenție sau grăbit, în diagonală, prea adesea îmi este dat să constat că mulți gândesc în clișee și stereotipii lipsite total de creativitate și de o motivație de a-ți depăși limitele existenței anoste și lipsite de culoare și perspectivă.

Trăiesc într-o Românie paradoxală care are una din cele mai generoase rețele de comunicare în internet, în care există nenumărate canale de televiziune, publicații cu duiumul, reviste și ziare, milioane de telefoane mobile (multe persoane au două sau chiar trei numere de telefon mobil), dar când intru să analizez ideile, conținutul și forma discuțiilor oamenilor, constat o sărăcie înspăimântătoare și o repetitivitate care mă face să cred că multe ființe cugetătoare au apucat obiceiul papagalilor. Iar dacă îmi fac timp și mă înarmez cu răbdare pentru a asculta discuțiile și dezbaterile analiștilor și oamenilor

politici, mă apucă fie jalea, fie râsul, fie starea de nervi sau revoltă.

În discuțiile dintre două persoane, șablonul este același, fixat între aceleași jaloane, mai fix decât o lege a materiei: Bună ziua, Salut! Ce mai faci? Cum te simți? Bine, mulțumesc! Sunt ok! Mă bucur! Și după alte câteva schimburi de cuvinte, repertoriul s-a terminat. In ultima generație, însă, au intervenit adăugiri care seamănă a exclamații extrateritoriale: Sunt cool, marfă, beton, naşpa, super. Pe vremea copilăriei mele, marfă indica un produs sau mai multe care intrau într-un magazin sau depozit, sau era un tren de marfă numit marfar, iar beton indica doar acea compoziție din care se toarnă temelii, se ridică ziduri de blocuri sau alte construcții; acum poate indica musculatura unuia care trage la fiare sau formele atrăgătoare ale unei fete. Asta mi-au dat de înțeles niște studenți, așezați pe gărduleț din fața universității și privind cu nesaț și admirație evidentă un grup de studente care treceau prin fața lor; unul dintre ei, privindu-le cam hulpav a exclamat admirativ: Beton! S-a schimbat total sensul unor cuvinte, dar nu doar al cuvântului în sine, ci și al conținutului pe care vrea să-l exprime, iar a asemăna frumusețea unei ființe umane cu betonul mi se pare un regres înspăimântător al culturii și civilizației umane. Iar cuvântul "super" a alungat în camera obscură a gândirii sau la lada de gunoi multe alte cuvinte, adjective sau adverbe care până a nu invada tehnica comunicațiilor nu numai spațiile geografice, dar și mințile

oamenilor, era exprimat printr-o mulțime nenumărată de cuvinte și concepte care redau varietatea și frumusețea multicoloră a minții, fanteziei și creativității oamenilor: frumos, încântător, fascinant, atrăgător, îmbietor, captivant, emoționant, mirific, luminos, plăcut, elegant, delicat, înălțător, sublim și multe altele. Acum, scapi repede spunând super și gata. Ai spus totul, adică nimic și pleci mai departe.

O expresie la modă însă chiar mă sperie: Intr-un context mai polemic, în care ai de-a face cu un interlocutor incomod, îi arunci replica zdrobitoare: "Și, care-i problema?" "Care-i problema dumitale?" Așa l-ai pus cu botul pe labe pe celălat și jubilezi triumfător. Replica această nu exprimă altceva decât o boală a gândirii, a eticii personale și sociale. Ea înseamnă tupeu, autosuficiență prostească, aroganță, convingerea falsă că nu este nimic greșit, nimic de penalizat, nimic de îndreptat, de îmbunătățit. Nu trebuie căutată nicio soluție, pentru că.. nu este nicio problemă. Expresia înseamnă refuzul categoric, aprioric de a încerca să înțelegi realitatea, de a privi gunoiul, mizeria din tine și din jurul tău, iar intelectualul, „deșteptul" care ar îndrăzni să spună că sunt probleme, este respins, i se pune pumnul în gură cu această expresie ca o lovitură de măciucă în moalele capului: "Care-i problema ta? Vezi-ți de treabă". Expresia mi se pare a fi un fel de chintesență a românilor care nu vor cu niciun chip să iasă din mizeria în care se zbat de zeci de ani. Este un refuz al rațiunii care naște tot felul de monștri. Unul care o repeta des,

acum mai puțin căci este după gratii, era fostul primar al Sectorului 5 al municipiului București, Marian Vanghelie. Alături de acest mare capitol al relaționării românești actuale, mai există un alt mare domeniu, cel sapiențial, al înțelepciunii de masă care în comparație cu ceea ce a cules Anton Pann din gândirea populară, actuala paletă de idei și concepte o asemăn cu sărăcia țăranilor răsculați în anul 1907. In fața realităților îngrijorătoare sociale, economice, politice sau a secetei și altor nenorociri care se întâmplă pe glob, reflectăm o clipă cu calm și răspundem: "Sănătate să ne dea Dumnezeu, că restul le-om duce noi". Probabil reflecția aceasta s-a născut în rândul multora care păşesc mai des pragul bisericilor și apoi s-a răspândit în masele largi, mai ales între adulți și cei de vârsta a treia. Iar în fața celor care agonisesc (a se citi fură) mereu mai mult, replicăm: "Parcă ei nu tot cu o lingură mănâncă și nu tot într-un pat se culcă? Și, oricum vor sfârși tot între patru scânduri".

Și cu aceste replici pe care le-am primit gratuit de la înaintași sau de la vecini, am stabilit și sensul existenței și finalul vieții. Și, este posibil să mai adăugăm câteva clișee învechite de când lumea: "Ei, pe vremea mea (cei în vârstă care acum constată că le-a trecut vremea) era altfel, mai bine; lumea avea rușine și bun simț; era mai multă credință". Sau dacă mergem înapoi la generația părinților sau a bunicilor, lucrurile stăteau și mai bine. Ca să nu mai spunem de vremea lui Stefan cel Mare (și Sfânt?), când țineam piept turcilor și apăram

Occidentul de invazia otomană; atunci eram mari și viteji. Sau cu Mihai Viteazul, ce bravi eram! Iar mai înainte, Decebal și dacii lui (adică strămoșii noștri) s-au bătut cu romanii. Iar acum, de fapt, noi suntem un popor bun și credincios, dar au venit alții peste noi și ne-au adus toate relele cu democrația asta; suntem niște victime nevinovate. Nu realizăm că nu a venit niciun parlamentar de la Bruxelles ca să arunce peturi în curtea noastră și nici să ne scoată leaturile din gard, nici să ne ducă la crâșmă ca să ne bem banii și mințile și nici să ne îndemne să ne batem nevasta sau copiii. Ne plângem, ne văicărim și nu numai de cei străini, dar și de parlamentarii noștri, dacă tot ne-am obișnuit să ne bocim, dar la alegeri îi votăm tot pe ei.

Acum mă opresc aici, căci îmi doresc totuși să am un final de săptămână senin și liniștit. Voi ieși în natură, să-i admir liniștea și frumusețea și să-mi eliberez mintea de clișeele și sterotipiile prostiei și mizeriei intelectuale și morale pe care o simt în jurul meu ca un gunoi urât mirositor pe care îl tot mătur și arunc în tomberon și nu știu de unde tot apare din nou.

24 iunie

SUNTEM… FĂ-ȚI UN SELFIE!

Mai importante decât informațiile despre noi din cartea de identitate, sunt gândurile, cuvintele, dar mai ales faptele noastre.

Mai mult decât banii și bunurile noastre, valorează căldura inimii și noblețea gândurilor și dorințelor noastre. Mai importantă este liniștea și siguranța drumului nostru interior decât toate asigurările agențiilor și companiilor din lume.

Căci am văzut oameni bogați și care niciodată nu erau mulțumiți cu ceea ce aveau și doreau mereu mai mult; Și am văzut oameni care nu aveau decât strictul necesar pentru a trăi, dar pe chipul lor am citit o seninătate și o liniște care m-au impresionat profund; din păcate, sunt atât de puțini. Mai mult decât ceea ce avem, ne caracterizează ceea ce suntem!

Suntem rezultatul iubirii părinților noștri; Suntem rezultatul celor care ne-au școlarizat, ne-au luminat mințile și ne-au înflăcărat inimile, trezind în noi idealuri și alimentându-ne vise frumoase.

Suntem rezultatul celor care ne-au iubit necondiționat, așa cum și alții sunt rezultatul iubirii noastre dezinteresate. Suntem rezultatul celor care ne-au ignorat, ne-au lovit, s-au folosit de noi și ne-au făcut să plângem sau să scrâșnim din dinți, căci omul a devenit lup pentru semenul său. Suntem rezultatul unei lumi nedrepte, egoistă, rece și materialistă în care ne-am născut visând totul în roz, pentru ca să vină o zi în care să plângem și să ne zbatem singuri și neștiuți de nimeni.

Suntem rezultatul iluziilor, patimilor și capriciilor noastre, prin care ne-am ruinat interior și i-am lovit și pe alții, rănindu-i, lezându-le demnitatea și drepturile lor. Suntem un întreg mozaic de bine și de rău, de lumini și întuneric, de bucurii și de dureri, de speranțe și iluzii, de credință și necredință.

În fiecare din noi se reflectă nenumăratele fațete și măști ale existenței umane.

Suntem simpli și complecși, puternici și slabi, adevărați și falși, afirmând un lucru și făcând un altul, atât de complicați încât nici toți filosofii din lume nu au ajuns să epuizeze, să clarifice ce este omul… pentru că omul însuși înseamnă o continuă căutare a lui însuși.

Omul însuși este pe drumul descoperirii și înțelegerii propriei identități, și înclin să cred că nu se va regăsi complet și nu va fi fericit decât atunci când se va arunca necondiționat în brațele lui Dumnezeu, când îl va recunoaște pe acesta drept Tatăl lui; abia atunci își va da seama cine este el: fiu al lui Dumnezeu și frate cu toți oamenii, căci toți au un singur tată, pe cel din ceruri; abia atunci se va prețui cu adevărat pentru ceea ce este și-și va găsi liniștea și fericirea. Până când nu va ajunge în brațele lui Dumnezeu Tatăl său, omul va rămâne un simplu fugar și rătăcitor pe acest pământ, un căutător al propriului drum care aparține doar parțial și pentru scurt timp acestei lumi; drumul omului în lume durează doar o clipă în comparație cu veșnicia care îl așteaptă.

Vom reuși oare să rescriem istoria vieții noastre în conformitate cu adevărul care ne luminează de sus? Vom reuși oare să ne facem un selfie în care să se vadă chipul nostru, cel adevărat?

25 iunie

PREOTUL

Ieri, 24 iunie, în catedrala catolică din Iași, au fost hirotoniți preoți 14 tineri.

Toate religiile lumii au avut și au preoți, miniștri ai cultului adus divinității și lideri ai spiritualității în mijlocul oamenilor. In istoria religiilor, a culturii și civilizației popoarelor, ei au ocupat un rol important timp de multe milenii. In lumea actuală, însă, laicizată și laicizantă, care privește pragmatic mai mult pe orizontală, rolul lor este redus drastic, fiind trimiși în zona privată a omului, pentru ca în zona publică să fie intronizată o nouă divinitate numită laicitatea. În puține cuvinte, cam așa stau lucrurile.

Îi priveam ieri cu admirație pe acești tineri, gândindu-mă că acum 31 de ani începeam același parcurs ca și ei, într-un cu totul alt context ideologic și social; îi priveam însă și cu îngrijorare, gândindu-mă la prezent și la perspectivele care se profilează la orizont.

Preotul se poate înțelege pe sine și poate fi înțeles doar din perspectiva eternității și a lui Dumnezeu!

Doar admițând eternitatea și inviolabilitatea vieții ca cel mai mare dar oferit omului de divinitate;
Doar admițând eternitatea iubirii sădită în om și care trece dincolo de orice calcul pragmatic;
Doar admițând eternitatea fraternității universale a tuturor oamenilor;
Doar admițând eternitatea binelui ca forță și temelie a umanității;
Doar admițând eternitatea frumuseții ca și chip strălucitor și captivant al omului și al întregii creații;
Doar admițând eternitatea unui adevăr eliberator al ființei umane din negurile și întunecimile în care ar putea fi cufundat;
Doar admițând că fața trecătoare a tuturor evenimentelor acestei lumi se scaldă în Chipul veșnic al lui Dumnezeu strălucind în aștrii cerului și florile pământului;
Doar așa, vom înțelege de ce preotul există pentru a aduce cult acestui Dumnezeu eliberator și salvator al omului.
Dacă, în schimb, ne vom cufunda printre lucrurile noastre, dacă ne vom lega inima de bruma de avere pe care o adunăm în casa sau în conturile noastre;
Dacă vom fi dominați de egoism, capricii, mediocritate și de plăcerile efemere ale vieții;
Dacă vom fi dominați de neputințele și grijile vieții cotidiene, ca și de banalitatea ei;
Dacă vom fi fascinați doar de oamenii care ne vorbesc, ne

încântă sau ne enervează (spunându-ne adevăruri și minciuni) de pe ecranele televizoarelor, de la tribune sau de pe scene;
Dacă din mulțimea de oferte pe care piața și bazarul lumii ni-l pune la dispoziție într-o varietate din ce în ce mai mare, preotul nu va fi decât un reprezentant al unui butic religios, alături de mulți, mulți alții;
Dacă preotul nu va străluci prin sfințenie, înțelepciune și bunătate;
Dacă preotul nu va surclasa scena acestei lumi laicizate prin sacralitatea vieții și cuvântului său;
Dacă în concurența dintre sacru și profan, preotul nu va reuși să urce pe podium-ul lumii;
Dacă preotul nu este convins în inima și gândurile lui de misiunea grea (ca și Crucea lui Cristos) și nu și-o va asuma purtându-o pe sus cu curaj și determinare și nu târând-o, lamentându-se, văicărindu-se și acuzându-i pe oameni de păcate și necredință;
Dacă preotul nu va reuși să încarneze în ființa lui eternitatea iubirii și vieții lui Dumnezeu;
Dacă toate acestea se vor întâmpla în viața celor 14 care ieri au fost hirotoniți preoți, atunci… poate ar fi fost mai bine ca acest eveniment să nu fi avut loc…

Mă întrebam ieri: Cu ce am devenit eu mai bun ca acum 31 de ani? Cu ce a devenit lumea mai bună dacă eu, acum 31 de ani începeam același drum ca și ei? Am purtat în ființa mea chemarea și visul lui Dumnezeu pentru o lume mai bună, mai

dreaptă, mai fericită. Nu știu cât și ce am reușit… Ceea ce știu însă este că și acum visez ca binele, adevărul și frumusețea să nu fie niște accesorii ale vieții mele și ale semenilor mei, ci să fie eterne ca și Dumnezeu în care cred.

Le pot spune cu toată sinceritatea acestor 14 tineri preoți că idealul la care au fost chemați merită să fie urmat, că această lume laicizată și laicizantă are nevoie de ei, pentru că are nevoie să iasă din orizontul închis la orizontală, pentru a-și regăsi dimensiunea ei verticală, eternă ca și Dumnezeu care a creat-o și care continuă să o iubească.

Este nevoie, în bazarul și confuzia acestei lumi, de martori convingători (clerici și laici) ai unui Dumnezeu încarnat în ființa omului. Pentru a-l îndrepta pe om spre ceruri, preotul trebuie să fie capabil să contribuie la coborârea cerului pe pământ.

26 iunie

DERIZORIU ROMÂNESC (discuție pe o bancă în parc)

Ce frumos și plăcut este să stai pe o bancă în parcul plin cu flori, copaci, părinți și copii care aleargă și se joacă pe alei, plini de viață și energie! Admiram de pe bancă toate aceste frumuseți ale naturii și ale oamenilor, captivat de peisaj, când deodată mă trezește din reveria și admirația în care căzusem un miros neplăcut de tutun. Un bătrân se așezase lângă mine; nici nu-l observasem. Pufăia ca o locomotivă, scoțând pe nările nasului două fuioare de fum dens, de tutun de proastă calitate;

probabil, atât îi permitea pensia. Ca un om educat ce se pretinde, își cere imediat scuze dacă mă deranjează cu fumul său. Ca un om educat ce pretind că sunt, îi răspund imediat, spunându-i că am fumat și eu cândva și poate să fumeze liniștit. Vecinul meu se simte acum liniștit și asigurat că nu m-a deranjat și într-adevăr, continuă să fumeze, răspândind în jur aceleași fuioare și rotocolae de fum.

Totuși, în mintea vecinului meu subiectul fumat rămânea activ și după un timp de tăcere și reflecție, mi se adresează din nou cu o voce prietenoasă, veselă, ca și cum am fi devenit deja prieteni: Știți, între timp mă gândeam că bunicul meu a trăit peste 90 de ani și a fumat Naționale (pentru cine nu știe, în perioada comunistă, Naționale, alături de Plugarul erau cele mai ieftine țigări) până a căzut la pat grav bolnav, iar la scurt timp a murit. Așa, deci, îi răspund eu, a fumat Naționale. Păi, și tatăl meu a fumat tot Naționale. Oooo, exclamă vecinul, deci, tot Naționale. Vremuri grele, domnule, pe vremea lui Ceaușescu. Cine își permitea să fumeze țigări scumpe? Știți, răspunde el. Acum, tare s-au mai scumpit. Așa este, s-au scumpit, confirm eu.

Între noi doi se întinde un moment lung de tăcere, eu admirând tot ce văd în jur, vecinul de bancă, continuând să fumeze. Își termină țigara, pufăind cam zgmotos ultimele fumuri, după care, cu ciudă parcă aruncă chiștocul jos în fața lui, și-l strivește sub talpa pantofului. Nu mi se pare prea civilizat gestul lui, dar nu zic nimic. El se întoarce spre mine,

căzut cumva pe gânduri și cu o mimică sapiențială îmi spune pe un ton aproape declamativ: Apoi, domnule, să știți că ori să fumezi, ori să nu fumezi, ce ți-e scris, în frunte ți-e pus. Și dacă ai zile de trăit, trăiești și dacă fumezi și dacă nu fumezi. Apreciez dicția perfectă a vecinului meu, și-i zic: Se vede că aveți experiența vieții! Omul deschide larg ochii, se luminează la față, ca și cum i-aș fi comunicat vestea că i s-a dublat pensia și-mi zice: Drept ați spus. Da! Experiența vieții! Ultimele cuvinte le pronunță rar și apăsat, ca o bază, fundament al unei îndelungate trăiri, plină de învățăminte pe care probabil le-a cugetat îndelung pe parcursul anilor, stând și fumând liniștit și privind prin fumul ce-i ieșea din nări și din gură asupra tuturor vicisitudinilor vieții lui și a altora.

Concluzia mea l-a pus pe gânduri pe interlocutor, dar i-a și deschis apetitul vorbirii. Cine știe, poate acasă nu are cu cine discuta, iar acum este bucuros că a întâlnit pe cineva cu care să se converseze; poate chiar este un om nevorbit. Se rotește mai mult spre mine, mă privește cu simpatie și-mi zice: Păreți un om bun; purtați și cruce la gât, deși are o formă interesantă pe care nu prea am văzut-o. Ah, mai să emoționez în fața unei astfel de declarații. Păcat, continuă el, că ați cam albit înainte de vreme. Eh, îi confirm eu, necazurile vieții. Necazuri, domnule, confirmă el. Necazuri! Ce să mai înțelegi din lumea asta? Uită-te la politicienii ăștia… Nu-l las să continuie și îl întrerup: Nu vă supărați, politicenii nu sunt printre simpatiile mele. Scuzați-mă, reia el, nu sunt nici printre

ale mele. Dar, să-i ia dracu de foşti comunişti, că tot ei ne conduc, sau copiii lor, sau aliaţii lor. Inainte ei, acum tot ei. Aici aveţi dreptate, zic eu. Deci, continuă vecinul, dacă înainte erau comunişti, conduceau ei; dacă acuma sunt capitalişti, conduc tot ei. Poţi să fii şi aşa, şi aşa, conduci tot tu. Oricum ai da-o, tot aia iese. Ştiţi cum este, domnule, continuă el, ca şi cu fumatul, fie că fumezi, fie că nu fumezi, dacă e să fii sănătos, eşti sănătos; dacă e să fii bolnav, bolnav eşti şi dacă nu fumezi. Aşa şi cu comuniştii ăştia deveniţi capitalişti; tot ei conduc. Concluzia vecinului mă lasă fără replică şi mă pune pe gânduri. Iar se instaurează tăcerea între noi, fiecare meditând profund asupra înţelepciunii vorbelor spuse.

Stau pe gânduri şi simt că vecinul ăsta mă cam deranjează cu astfel de afirmaţii fataliste şi în care valoarea şi novaloarea stau la aceeaşi masă. Îmi scormonesc mintea ca să găsesc o replică; îmi vine repede. Mă întorc spre el şi-l întreb: Domnul meu, dacă a fuma şi a nu fuma este acelaşi lucru, dacă a fi comunist sau capitalist, la fel, la noi înseamnă acelaşi lucru, permiteţi-mă să vă întreb ce părere aveţi despre două lucruri? Intrebaţi-mă, vă rog, îmi răspunde el grăbit. Vă rog, spuneţi! Continui: Ce părere aveţi despre faptul că patriarhul şi, mă rog, conducerea centrală a bisericii ortodoxe române vrea să construiască catedrala mântuirii neamului, un edificiu măreţ, somptuos? Cum se împacă asta cu simplitatea în care a trăit Cristos şi cu simplitatea şi modestia care au fost predicate de El? Aaaa, exclamă vecinul, eu la biserică nu prea merg, dar

dacă îmi aduc bine aminte, pe vremea Împușcatului (Nicolae Ceaușescu, pentru cine nu știe) de Paște, când mai călcam eu prin biserică, ni se predica nu doar despre învierea lui Cristos, dar și despre campania agricolă de primăvară și despre programul de dezvoltare al partidului; de aceea, nu mă mir că vor să construiască această măreață catedrală. Ce mi-e casa poporului, ce mi-e catedrala mântuirii neamului! Tot ăia conduc, domnule, care au condus și înainte. Că e Dumnezeu, că-i Parlamentul, nu contează. Important este să conduci. V-am lămurit?

Mă uit la el nedumerit și uit să-i mai pun a doua întrebare. Stă și el și mă privește la fel, nedumerit, după care își revine: Și a doua întrebare? Aaa.. fac eu, scuzați-mă, uitasem.. Daaa, a doua: Ce părere aveți de faptul că Biserica Ortodoxă Română l-a declarat sfânt pe Stefan cel Mare? Nu vreau să vă lezez în conștiința dumneavoastră religioasă, presupunând că sunteți creștin ortodox. Sunt ortodox, domnul meu, îmi răspunde el, din ăla mai puțin umblat la biserică, dar cum ați spus și dumneavoastră, cu experiența vieții, așa că vă răspund și la întrebarea asta. Când am învățat eu la școală, Ștefan asta era peste tot, în manuale, pe tablouri, în poezii și peste tot. Mare domnitor a fost; bărbat vrednic, neveste multe și amante, că o fi fost chipeș și puternic, domnule; în plus, era domnitor și cine se putea pune contra lui? Că acum e și sfânt? Să fie, domnule. Că a făcut multe mănăstiri. Dar vedeți, dumneavoastră, și domnitor și sfânt, tot el este domnule. A

condus, a dres, s-a bătut, a iubit, a bătut mătănii. Vă deranjează cu ceva? Nu, răspund eu, dar nu prea pricep cum se împacă unele cu altele? Domnule, îmi taie vorba vecinul, nu vă mai bateți capul degeaba. Nu v-ați lămurit că ce ți-e scris, în frunte ți-e pus și că se poate și una și alta? Nu v-ați lămurit cu comuniștii de ieri și capitaliștii de astăzi? Așa și cu Ștefan ăsta, zis cel mare, deși am învățat că era scund de statură. A fost mare, domnule, pe vremea comuniștilor; acum a devenit și sfânt, dar tot el este. Ca și comuniștii, domnule, erau mari pe vremea împușcatului, acum au devenit și capitaliști, dar tot ei sunt mari și tari, domnule. Tot nu v-ați lămurit?

Mă uit lung la vecinul meu care își mai scoate o țigară din pachet și mă gândesc că dacă mai stau aici, cu siguranță vom mai discuta, poate și mai animat. Dar fiindcă tot ce am discutat până acum îmi aduce amărăciune în suflet, îi mulțumesc pentru companie și amabilitatea cu care am vorbit, urându-i o zi bună în continuare, apoi mă ridic și plec, lăsându-l să-și fumeze în liniște noua țigară. Im mintea mea încep să se învârtă în rotocoale de fum imaginar comuniști și capitaliști, clădiri faraonice și catedrale, domnitori, neveste și amante, toți și toate cu drepturi egale, cetățeni ai scumpei noastre țărișoare în care "ori să se revizuiască, primesc, dar să nu se schimbe nimica; ori să nu se revizuiască, primesc, dar atunci să se schimbe pe ici pe colo, și anume în punctele… esențiale!"

1 iulie

ODĂ IUBIRII DE LÂNGĂ MINE

Când soarele își trimite asupra pământului primele raze ale dimineții
Și florile se trezesc din somnul liniștit al nopții,
Când se deschid ferestrele caselor și se aud râsetele zglobii ale copiilor;
Atunci apari și tu din negurile trecute ale nopții,
Rază de lumină, adiere de căldură, liniștită, plăcută și zâmbitoare
Pentru a-mi însoți fiecare pas al zilei în care, iată, păşim împreună.
Ai venit la mine și în această dimineață, așa cum aseară, târziu, mi-ai spus noapte bună,
Veghindu-mi apoi somnul, acoperindu-mă cu liniștea aripilor tale albe și pufoase.
M-ai luat pe brațele tale și m-ai legănat liniștită o noapte întreagă,
Iar acum în lumina blândă a dimineții, apari din nou înveşmântată într-o culoare cerească;
Lângă mine, muritorul, oferindu-mi darul neasemuit al nemuririi tale,
Mie, unui om, un simplu om, mi te oferi pe tine, nemurire a iubirii.
Îți mulțumesc că sunt un simplu om,
Căci altfel, nu aș fi putut simți cât este de dulce prezența ta în limitele ființei mele;
M-ai făcut atât de gol și cu dorințe atât de mari; de ce?

Ca să te pot dori mereu mai mult; ca să mă poți umple cu prezența ta și în această dimineață.
Tu ești perechea mea, în neamul meu, de când mă știu;
Te-am recunoscut din prima clipă; cât este de bine și plăcut în prezența ta!
Prin miile de chipuri care se perindă pe scena existenței mele,
Tu ești chipul unic ce-mi fură sufletul cu îmbrățișarea gratuită a iubirii tale fermecate.
Te-am iubit de când mă știu, căci m-ai atras ca și florile simple din curtea casei,
Ca și soarele cald de primăvară, ca și apa cristalină din izvoarele de munte.
M-ai îmbrățișat și strâns la pieptul tău și m-ai hrănit cu dragoste nespusă,
Ca și mama mea și chipul tău este adânc săditîn ochii și în inima mea.
Te-am iubit, viață a vieții mele, iubire a iubirii mele, nemurire a nemuririi mele!
Încurcându-mă adesea prin labirintul ademenirilor lumii,
Ai fost și rămâi steaua spre care mă-ndrept, steaua polară a pământului meu.
Nu sunt decât un om, bătut de ploi, atins de crivățul iernii, uneori rece, alteori cald,
Încet la mers, uneori bătând pasul pe loc, căzut și ridicat pentru a merge mai departe.

Tu m-ai iubit așa cum sunt și mă îmbrățișezi și în această dimineață,
Îmi săruți obrazul brăzdat de vânturile vieții, cu riduri deja...
Ca în prima clipă a iubirii noastre, când ți-am văzut chipul din brațele mamei.
De atunci, de fapt, timpul s-a oprit în loc în diamantul veșniciei,
Doar eu trec mereu prin el, împuținându-mă, pentru a-ți face loc ție, ca să crești.
Tu crești mereu, iubire caldă și plăcută, iar eu mereu devin mai mic în brațele tale,
Până când ele mă vor cuprinde cu totul înmormântându-mă aici, pe pragul veșniciei;
Pământul meu este doar leagănul în care mă legeni și pragul meu spre nemurire.
Tu nu ai două fețe, nu-ți pui măști și nu mă-nșeli niciodată;
Ești puritatea cristalină, neschimbătoare în bunătate și strălucire.
Nu ai nevoie de farduri, nici de publicitate și nu-i nevoie de nimeni să te prezinte.
În tine porți izvoarele vieții și fericirii, ale iertării mele de când mă știu.
Mereu mă-ntreb de ce mă iubești, când eu te trădez,
De ce rămâi mereu aceeași, când eu îmi schimb nu doar gândurile, ci și drumurile vieții.

Iubesc și urăsc deopotrivă, dar în prezența ta răul îngheață în mine.
Îmi făcusem multe planuri, încropite sau mai îndelung gândite;
De ani de zile le urzesc, trudindu-mi mintea, forțându-mi inima și gândul,
Dar când apari tu senină și luminoasă stea a vieții mele, totul se clatină.
Planurile mele intră în criză; e prea târziu pentru ele și tu rămâi la fel, strălucitoare.
O stea a nopților mele, în care strălucești mereu și mă îndrepți spre port ca o busolă.
Timpuri trecute se perindă pe drumurile vieții, iar tu ești martoră la toate;
Nimic nu-ți scapă din jocurile mele, din planuri și din vise, căci tu ai fost mereu prezentă;
Un martor fidel, unită cu un legământ tainic semnat în ceruri înainte ca eu să știu asta.
M-am asociat cu atâta lume, pentru ca acum să mă găsesc din nou singur...
Însoțit de tine, umbra mea iubită plină de lumină.

CUPRINS

In loc de prefață 3
LINCOLN CĂTRE FIUL SĂU 4
O CĂLUGĂRIȚĂ DE AVANGARDĂ 5
SUNTEM 6
REGULI DE VIAȚĂ 10
CHIPURI DIN MEMORIE 12
LAICISMUL 13
PREFERINȚE LITERARE 14
SFÂNTA MARIA 15
REFLECȚIE 16
SOARE, SPIRIT ȘI MATERIE 16
REFLECȚIE DE DIMINEAȚĂ 17
ÎNTÂLNIRI DE GRADUL 0, EXISTĂ? 18
DE LA GENOVA LA ROMA PE JOS 19
PE URMELE SF. FRANCISC-PIEVE DE SADDI 23
REFLECȚII MATINALE 27
ȘTIAȚI CĂ? 29
M-AI RIDICA 29
FAMILIA ASTĂZI 30
ALEGERILE PREZIDENȚIALE 31
HALLOWEEN? NU! TOȚI SFINȚII? DA! 32
REFLECȚII ÎN OGLINDA VIEȚII 33
UMILIREA ROMÂNILOR DIN DIASPORA 34
SOMNUL RAȚIUNII NAȘTE MONȘTRI 35
CE CRED DESPRE CINE GÂNDEȘTE DIFERIT DE MINE 39
NOUTĂȚI PREELECTORALE 40
REFLECȚII CARE POATE MERITĂ ATENȚIE 41
PENTRU O ROMÂNIE NOUĂ 42
LECȚIE DE VIAȚĂ: FURNICILE ÎNVING MAMUTUL 44

ÎNTREBARE ŞI REFLECŢIE CETĂŢENEASCĂ 44
LA MULŢI ANI, ROMÂNIA! 45
ÎNCEPEM SĂ VISĂM O NOUĂ ROMÂNIE 46
AŞTEPTARE ACTIVĂ 48
SFÂNTUL NICOLAE, ÎNTRE ISTORIE ŞI LEGENDĂ 49
VIS DE ADVENT-CADOU DE CRĂCIUN 50
TIMP SACRU-TIMP PROFAN: CÂT DE PROFAN A DEVENIT CREŞTINUL? 51
CINE VA SCHIMBA LUMEA NOASTRĂ? 53
TIMPURI SFINTE 54
CONFESIUNE 55
REFLECŢIE 56
SUNTEM 57
REFLECŢII DESPRE TIMP PE MALUL MĂRII 60
TRADIŢIE ŞI NOUTATE 62
LEGEA ANTIPET 63
Sf. ILARIU din Poitiers 64
PENTRU O LUME MAI INTELIGENTĂ ŞI MAI BUNĂ 69
REFLECŢIE post factum 71
DINCOLO DE APARENŢE 72
SUNT LEU SAU PISICĂ? 72
DĂ-MI SĂ BEAU! 74
CHIPURI ÎN MEMORIE 77
PĂRINŢII ŞI CĂRŢILE 78
NEDUMERIRE ŞI PARADOX 79
NEVOI SI SPERANTE… ILUZORII? 82
REFLECŢII MATINALE 85
ZĂPADA, SIMBOLUL INOCENŢEI NOASTRE PIERDUTE 87
BĂTRÂNA DIN PĂDURE 87
DOMINAREA MEDIOCRITĂŢII: GHINIONUL OMENIRII 90
24 IANUARIE - ZIUA UNIRII PRINCIPATELOR LA IASI 92

MISTERUL MĂRII ŞI AL ÎNĂLŢIMII MUNŢILOR 92
AUTOPORTRET "PERDANT"? 95
LA ORIZONT, O NOUĂ BOALĂ: MULTITASKINGHITA! 97
DIN FRUMUSEŢILE SPIRITUALE ALE HARGHITEI: BISERICA DE LA ŞUMULEU CIUC (loc de pelerinaj) 99
ŞTIAŢI CĂ? 101
UN GÂND PENTRU CINE NU POATE MERGE CA MINE 102
CARTEA FEŢELOR 103
A FI SAU A NU FI 105
MULŢUMIRE 105
PRIVIRE DE COPIL 106
NOUA ROMÂNIE PORNEŞTE DE LA … PROFESOARĂ 107
FENOMENUL LADY GAGA 110
OMUL-UN PĂMÂNTEAN CARE OSCILEAZĂ ÎNTRE CER ŞI IAD 113
SUFERINŢA, PEDEAPSĂ SAU BINECUVÂNTARE ? 116
TIMPURI DE CRIZĂ 117
IUBIREA ADEVĂRATĂ NU-I PE TARABE 121
REVOLUŢIA INTELECTUALĂ=EMANCIPAREA OMULUI .. 124
ILUZIE OPTICĂ ? 132
SĂ-MI PRESAR CENUŞĂ PE CAP? 133
BIBLIA ESTE ABECEDARUL VIEŢII CREŞTINULUI 136
REŢETE DE POST 136
O BOMBĂ IDEOLOGICĂ ATACĂ FAMILIA 138
ISTORIA OMULUI 141
DE SUB RAZELE BLÂNDE DE SOARE… LA LADA DE PIESE UZATE ? 143
DESPRE UN CĂMIN STUDENŢESC 146
CIRIPIT DE PĂSĂRELE ŞI CÂNTECE DE POST 146
IGNORANŢA INTELECTUALĂ ÎNSEAMNĂ SCLAVIE! 149
PORTRET (schiţă) 152

GHIOCELUL=ÎNTOARCEREA LA VÂRSTA NEVINOVĂȚIEI NOASTRE.....156
DE LA ALLEGRETTO DE MOZART LA ANDANTE SAU POCO MOSSO AL BISERICILOR 158
DIN BOLILE OMENEȘTI.....159
CASA LUI DUMNEZEU ESTE ÎN INIMA TA 161
VOM FI LIBERI PRIN CUNOAȘTERE.....163
CUTREMURUL DIN '77.....164
GÂNDESC, DECI EXIST.....165
DE LA PĂMÂNT LA CER 165
DE ZIUA MAMEI: ISTORIA UNEI… GOGOAȘE? 166
NUMELE LUI DUMNEZEU ȘI AL OMULUI ESTE IUBIRE....169
DĂ MÂNA (a se citi INIMA) SEMENULUI TĂU!.....170
REFLECȚIE:CINE ESTE SUVERAN? 173
LECȚIE PRIVIND CEASORNICUL VIEȚII 173
REȚETĂ GRATUITĂ 175
VIAȚA ESTE DORUL TĂU DUPĂ INFINIT 176
CEI DREPȚI VOR STRĂLUCI CA STELELE CERULUI 177
LA COLEGIUL TEHNIC “PETRU PONI”-ROMAN.....178
MĂCAR UN PAS SPRE FERICIRE 178
LUME, LUME NEDREAPTĂ, CONVERTEȘTE-TE!.....180
LOCURI IMPORTANTE ȘI PLĂCUTE ÎN CHIȘINĂU.....182
DE CE?.....183
PÂINEA=DEMNITATEA OMULUI 185
CE ESTE OMUL?.....187
A FOST ODATĂ…O MARE POVESTE DE IUBIRE 188
RELIGIA=O MARE ISTORIE DE IUBIRE.....191
ATENȚIE LA CE MÂNCĂM! 192
TĂCERE! INIMA LUI DUMNEZEU BATE ÎN PIEPTUL LUMII! 193
IPOTEZĂ: RELIGIE ȘI TRAFORAJ 196

DIN REPUBLICA MOLDOVA 197
PÂNĂ LA DUMNEZEU, NE AJUTĂ SFINȚII 199
DRUMUL SPRE LIBERTATE 201
RENUNȚĂ (ELIBEREAZĂ-TE)! 203
CINA DOMNULUI: MEMORIAL VEȘNIC DE IUBIRE 205
CONTEMPLÂND ÎN TĂCERE UN DUMNEZEU RĂSTIGNIT 208
DE PAȘTI 211
DESPRE SPOVADA DE SĂRBĂTORI… ȘI NU NUMAI 215
ÎN NOAPTEA DE PAȘTI: ÎN CEASUL AL DOISPREZECELEA 219
RUGĂCIUNE, MARE ȘI PĂMÂNT ÎNVERZIT ÎN SARDINIA 221
VINEREA MARE ÎN BISERICA SF. NICOLAE DOMNESC-IAȘI 222
DIN FERICIRE PENTRU OM 223
VISURI DE COPII - PROBLEME DE OM MATUR 224
Sărbătoarea IZVORUL TĂMĂDUIRII 227
COMUNICAREA: O GREA PROBLEMĂ 229
PARCUL COPOU (ȘTIAȚI CĂ?) DONAȚIE A BISERICII CATOLICE 229
REFLECȚII 231
CONSTATARE 232
PRIVIND ÎN OGLINDA VIEȚII 233
VIAȚA 234
VOCAȚIE 236
FII UN NOBIL! 238
Roman Wolfgang Schrittwieser 239
OMUL ESTE CA O SĂMÂNȚĂ 240
BĂLTOACA ȘI TREPTELE EXISTENȚEI UMANE 241
DUSUL LA BISERICĂ 244
1 MAI 244
CREDINȚĂ CONTRACTUALĂ (TARIFATĂ) 246

DESPRE OM ȘI CREDINȚĂ 249
LIBERTATE, NUMELE TĂU ESTE DUMNEZEU! 250
9 MAI 252
FRUMUSEȚE ȘI IUBIRE FĂRĂ MARGINI 253
VISUL LUI DUMNEZEU: FRATERNITATEA UNIVERSALĂ 254
PARADOXURI (din tainele omului) 256
PRIVIND LUMEA 258
IUBIREA ESTE GRATUITĂ 259
UNITATE!!! 260
IDEI ȘI MENTALITĂȚI: PROBLEME GRAVE, CHIAR FOARTE GRAVE 262
CĂDERI ȘI MÂINI PROTECTOARE 264
CE SE MERITĂ? 265
FRUMUSEȚE ȘI PARFUM 267
LA MULȚI ANI COPILULUI DIN NOI! 269
AM CUNOSCUT OAMENI 271
23 MAI-"REVOLUȚIE" SEXUALĂ (SOCIALĂ) ÎN IRLANDA 272
DESPRE ÎNGERI=DESPRE OAMENI 275
PRIVIRE ASUPRA VIEȚII 277
UN DUMNEZEU PENTRU OMENIRE 280
A CREDE ÎN OMUL DIN TINE 283
SUNTEM COADA UE! DEȘTEAPTĂ-TE, ROMÂNE! 284
CURAT MURDAR, DOMNULE PONTA! DOAR DUMNEATA? 287
DESPRE PRIETENIE ȘI "PRĂJITURI" 290
DESPRE BUNURI MATERIALE, DAR MAI ALES DESPRE IUBIRE 294
DIN INVENTARUL DE GÂNDIRE ȘI COMPORTAMENT ROMÂNESC 296
SUNTEM… FĂ-ȚI UN SELFIE! 301
PREOTUL 304

DERIZORIU ROMÂNESC 307
ODĂ IUBIRII DE LÂNGĂ MINE 313